

Giới thiệu Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)

Đây là câu chuyện kể về một cô bé vô cảm và nói nhiều tên Triệu Từ An.

Từ nhỏ cô đã mồ côi do cha mẹ bị sát hại. Bất ngờ cô được nhận nuôi và trở thành người thừa kế duy nhất của LUCKY.

Do là người thừa kế duy nhất nên cô đã phải tham gia vô vàn những buổi huấn luyện nghiêm khắc.

Điều kỳ lạ là cô vốn là người lạnh lùng vô cảm nhưng lại dành tình yêu đặc biệt với âm nhạc.

Nó được mời gia nhập vào ban nhạc của trường và dần có bạn thân, có tình cảm...Nhưng những trở trêu lại tiếp tục đến với nó. Nó phải làm thế nào.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Rời khỏi lucky

Tại nhà họ Triệu, đang xảy ra cuộc cãi vã hết sức gay go. Nhưng chỉ có 1 người phụ nữ và hai người con gái. Hai người bên trái là một người phụ nữ trang điểm đậm, miệng luôn chửi rủa, bên cạnh là cô gái với mái tóc vàng hoe có sức hấp dẫn nhưng lại mang vẻ mặt đắc ý. Đó là hai mẹ con nhà họ Triệu.

- Một đứa con nuôi như mày lấy quyền gì mà quản lý Lucky. Trong khi con gái ruột của ông ta mà ông ta k màng để ý..Trước không nói, nhưng giờ đến khi chết rồi vẫn để Lucky cho mày, còn con tao lại k có gì. - Người phụ nữ ấy lên tiếng quát mắng, ném một sấp giấy lớn lên người nó - Người con gái vẫn im lặng trong bộ váy trắng voan k tay, mái tóc màu khói hơn vai. Trông cô mảnh khảnh, vẫn im lặng trước những lời chửi rủa đó.

- Mày xem tao là ai hả? Từ khi ba mày chết mày k nói một lời..chỉ trưng ra bộ mặt đó...Mày khinh tao à...- Quỳnh Mai vợ của ba nó sau khi ông nhận nuôi nó. Bà tức điên lên sau khi ba nó qua đời toàn bộ tài sản đều để lại cho nó, còn bà và con gái bà chỉ ở trong ngôi biệt thự nào. Với lại nó tài giỏi quản lý được Lucky một tập đoàn lớn mạnh thứ thế giới. Bà lấy lòng ganh ghét.

Còn nó, bị một cái tát vào mặt, nghiêng hẳn sang một bên.Ngày nào cũng vậy, nó cũng phải ăn tát, nghe chửi rủa nhưng nó k phản kháng hoặc đáp trả một lời. Mặc dù nó có quyền nhưng nó lại k muốn làm gì cả..Nó nghe theo ba nó..

- Con cầm kia...Bây giờ mày mau thu dọn đồ đạc rồi đi đi...Triệu gia có tao là đủ rồi.- Cô gái ấy lên tiếng. Vì nó k nói gì cũng k có biểu hiện gì nên trong nhà thường gọi nó là con cầm. Dù cô là chị nó, nhưng luôn ghét nó vì nó xinh đẹp, tài giỏi hơn cô.

Nó chỉ đứng đó..Tâm lý dằng dặt dữ dội. Nó muốn đi lắm chứ, nhưng còn ba nó...Nó rất yêu ba mình, nhưng giờ ba mình k còn nữa..Nó cũng chẳng c1 lí do gì ở đây làm gì...Nó quyết định rồi sau đó rời đi.

Quỳnh Mai và con gái mình nhìn theo mà nở nụ cười ác ý.

Sau bếp, bác quản gia núp sau một góc mà quan sát. Bà rất xót cho nó, ngày nào cũng phải chịu nhiều tủi nhục như vậy...bà cũng lên lên phòng nó.

"Cốc...cốc..." Bác quả gia vào phòng nó. Thấy nó đang thu dọn hành lý, bà cũng biết nó muốn gì.

- Cô chủ..cô muốn đi thật sao? Nhưng còn...- Bác Thụy- người quản gia cùng sống với nó và ba nó rất lâu...từ lúc nó mới nhận về thì đã có bà rồi.

- Trước giờ con ở đây vì ba con..nhưng giờ thì k còn lí do gì nữa rồi...lời hứa với ba con vẫn sẽ giữ.Nhưng con thật sự k thể ở đây được nữa... - Nó thực đã chịu hết nổi.Ngày ngày nó đều trong phòng, đến giờ cơm nó mới xuống nhưng bữa cơm k mấy ngon miệng khi những câu nói mang tính mỉa mai, nói về nó. Có khi còn lấy bà Thụy ra mà trút giận..Nhớ lúc trước, nó và ba nó cùng bác Thụy sống vui vẻ bên nhau, nhưng từ khi ba nó đưa hai mẹ con bà Mai về mọi thứ liền thay đổi. Nó k muốn ba nó phiền lòng nên k nói mà nhìn..Nhưng đến khi ba nó mất thì mọi chuyện đã thành thế này..

- Cô chủ...mạng phép cho tôi theo cùng. - Bà Thụy bạo dạn nói với nó.

- Bác...- Nó bất ngờ. Bà Thụy nắm lấy tay nó, vì bà trông nom nó từ nhỏ nên tình cảm của nó và bà cũng rất sâu sắc..

- Cuộc đời của tôi là theo chủ. Nay ông chủ đã mất, tôi sẽ theo cô chủ...Hai người dưới kia, họ k phải chủ của tôi. - Bà Thụy trung thành nói. Bà theo nó vì thương nó và cũng muốn giữ lời với ông chủ mih là chăm sóc nó..Bà cũng k ưa gì hai mẹ con kia.

.....

Sau một hồi thì nó cũng quyết định để bà Thụy theo mình. Và cả hai đều thu dọn đồ đạc sau đó xuống nhà, nơi mà có hai mẹ con Quỳnh Mai ngồi chờ sẵn.

- Oh...bà Thụy. Bà cũng muốn theo con cam đoà à..- Quỳnh Mai thấy bà Thụy cũng cam hành lí nên nói..

- Đây mới là chủ của tôi..- Bà Thụy giờ nói thẳng, bà k còn sợ hay cố nhịn nhục như trước kia nữa.

- Bà...nói ai là chủ...tôi mới là chủ căn nhà này...

- Thôi mà mẹ...để cho họ đi đi...chỉ là một con chó trung thành với chủ thôi mà..- cô gái ngồi bên cạnh ác độc nói.

- Phải phải...- ha ha

Bố vẫn vậy, k nói k biểu hiện, chỉ nhìn thẳng, nó hiểu được cảm giác bị người ta khinh thế nào. Để lại tờ giấy trước mặt họ rồi rời đi. Bà Thụy cũng theo sau.

- Êk con kia...con mất dạy...

- Bỏ đi...có thứ ta cần rồi...- Bà Mai cầm tờ giấy mà cười đắc ý. Cô gái bên cạnh nhìn thấy cũng cười theo..Xem ra, nó k còn gì hết rồi...bỏ Lucky và bỏ cả căn biệt thự này.

.....

Nó và bà Thụy ra đến cổng liền quay lại nhìn ngôi nhà ấy. Ngôi nhà mà hơn 10 năm nay nó sống. Bây giờ nó rời đi..liệu có ngày2 nó được quay lại...Nó tiếc nuối rồi đi..Nó vẫn có quyền nhưng nó k thể khi bà Mai vẫn là người giám hộ hợp pháp của nó. Nhưng hôm nay, chính nó rời khỏi thì nó cũng đã thoát khỏi cảnh ngày ngày bị bà ta áp bức..

Bà Thụy nhìn nó bước đi mà đau lòng...Nhưng tay bà nắm thật chặt..Bà k thể làm..khi thời cơ chưa tới..bà nhất định phải giữ...ba nó đã ủy thác cho bà, bà phải thay ông chủ mình mà bảo vệ nó...Bà và nó nhất định sẽ trở lại..

- Triệu Tử An (Jade): nó 17t, chỉ nói chuyện với bà Thụy và khi cần thiết. Tính tình: lầm lì, có chút kiêu ngạo....thiên thần, là công chúa đúng nghĩa nhưng che giấu. Hội đủ tài năng (vì lúc nhỏ đã được huấn luyện chặt chẽ) nhưng k biểu hiện ra ngoài, đã tốt nghiệp nhưng vẫn phải đi học. K biết gì về thân thế cũng như những bí mật chưa khai phá.

- Bác Thụy: bác quân gia luôn yêu thương và chăm sóc nó. Bà là người nắm giữ chìa khóa quyền lợi cho nó. Nhận sự ủy thác từ ba nó.

- Quỳnh Mai: mẹ kế của nó, nhưng nó chưa bao giờ gọi bà một tiếng mẹ. Là người độc ác và thủ đoạn là người đảm nhận chức Chủ tịch Lucky sau khi nó rời đi. Và bà cũng đang chôn giấu một bí mật động trời.

- Triệu Tử Anh: chị nó, nhưng được nhận về sau nó. Tính giống mẹ mình âm mưu thủ đoạn để hại nó. Là người có nhiều chiêu trò để phá nó. Tính tiểu thư, khinh người, chịu chơi và xài tiền như nước...lớn tuổi hơn nhưng học cùng lớp với nó. Có vẻ đẹp già dặn và son phấn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Bắt đầu cuộc sống mới

Thế là mọi chuyện bắt đầu từ đây. Nó và bà Thụy cùng trở về Việt Nam. Nó và bà Thụy sống trong căn nhà mà lúc trước ba nó đã tặng cho nó. Căn nhà k nấy rộng lớn cũng k nấy chật hẹp. Nhưng có kiến trúc đẹp tuyệt vời..Căn nhà ấn tượng nhất là có cầu thang hình xoắn ốc được thiết kế độc đáo, kể đến là phòng bếp phòng khách mọi nơi đều rất rộng và thoải mái. Bên ngoài là vườn cỏ Nhật xanh mướt, vẫn còn chỗ trống để trồng hoa hay kiểng..Không khí rất thoáng đãng và trong lành..

- Cô chủ...theo tôi biết, quy định ở đây thì lứa tuổi của cô chủ hiện giờ phải đi học..- Bà Thụy vừa vào nhà đã nghĩ ngay đến vấn đề ở đây.

- Cháu biết...bác gọi tên cháu là được. Lát nữa cháu sẽ làm thủ tục nhập học..- Nó giúp bác Thụy mang hành lí vào nhà. Cũng như về phòng.

- Được....thôi vậy bác xuống bếp dọn dẹp chút nha..Con cũng về phòng nghỉ ngơi đi..- Bà Thụy nói xong liền xuống bếp. Đây là công việc quen thuộc của bà hằng ngày.

Còn nó, nó cũng nhanh chóng về phòng. Cửa phòng vừa mở nó liền ngạc nhiên cũng như bất ngờ. Trước mặt nó là một gian phòng rộng, sàn gỗ. Với tông màu oải hương trong chúng rất sạch sẽ. Nhưng thứ làm nó ngạc nhiên nhất là gần chiếc giường trắng tinh kia là một chiếc piano đang ở đó. Bên cạnh còn có violin và còn có thêm ghita. Là ba nó chuẩn bị cho nó sao? Từ nhỏ nó đã rất thích âm nhạc. Nhất là thể loại ballad và R&B, nhẹ nhàng du dương. Ngừng suy nghĩ nó nhanh tay sắp xếp đồ vào tủ rồi thay cho mình bộ quần áo rồi ra ngoài.

Nó xuống nhà với mái tóc buộc cao, áo sơ mi xanh nhạt kết hợp với chân váy xếp li trắng, giày bệt. Khuôn mặt trái xoan trắng hồng k tí vết. Nhưng đôi mắt màu khói ấy k nhăm vào đâu được. Có gì đó rất sâu, rất thu hút mắt nhìn. Mang theo túi hộp EO chéo ngang người, trong khi tay trái nó đang cầm đôi giày bệt trắng.

- Con ra ngoài chút nhé..Bác..- Nó nói với vào nhà bếp.

- Con mới về đây...đường xá còn chưa biết..nhớ cẩn thận nhé...- Bà Thụy cũng lo lắng nói..Nhưng nó cười nhẹ..sau đó gật đầu rồi đi..

.....

Trên phố đông đúc...nó vừa đeo headphone. Và bấm bấm gì đó...

Đến chiều hôm ấy.."nếu cứ sống mà k việc thế này thì có núi vàng cũng lờ thôi!"....Nó suy nghĩ sau đó cũng đi tìm việc làm..Nhưng có ai nhận nó khi nó chỉ mới đến nơi này.

- Nè...nè...nghe nói...website VIVIAN có tuyển nhân viên đó..Nhưng ít ai vào được..nghe nói là rất khó đó...- Nó đang trong siêu thị mua đồ thì nghe nhiều lời bàn tán....Nó nghe nói thì sarch google thì biết đúng thật là vậy. Với vàng thanh toán và rồi đi. Nhờ sự chỉ dẫn từ google maps nên nó đến được tập đoàn ấy.

- Cô k có thể mà kêu cho vào là sao? - Tên bảo vệ đang gây cản trở cho nó. Thật ra anh làm đúng phận sự của mình thôi..

"cho tôi vào đi" Nó viết gì đó trong điện thoại.

- Tôi đã nói k được mà...cô chắc còn học sinh..học sinh thì k vào đây dc...đi...đi..- tên bảo vệ xua đuổi...

Nó thôi đòi vào nữa...Lòng tự trọng nó rất cao..Nếu chỗ này k đón nhận nó sẽ tìm chỗ khác.. Dù sao nó cũng đâu tốn lời..Bên ngoài nó rất kiêu loi. Tiếp tục đeo phone nghe nhạc...đi được một đoạn thì va vào người nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tìm

-Aida.....tôi xin lỗi...cô k sao chứ..- Người va phải nó rồi rít xin lỗi. Còn giúp nó nhặt đồ lên nữa. Nhưng nó vẫn im lặng nhặt đồ xong rồi bỏ đi. K quan tâm lời anh ta nói là gì.

- Haizzz làm hết hồn..nhưng mà kì lạ thiệt...thôi kệ...//có chuyện gì vậy? - Một người con trai bước tới với bộ âu phục đen trong rất lịch lãm. Người anh lúc cũng tỏa sáng mọi lúc mọi nơi.

- Không có gì thưa giám đốc. Vừa rồi tôi đụng phải cô gái, tôi có xin lỗi nhưng cô ta k nói gì rồi bước đi. Cô ấy mang headphone, nhìn còn rất trẻ nhưng tôi nghĩ cô ta bị tự kỉ. - tên trợ lí tạm thời nói với chàng trai kia.

- Còn trẻ/// giám đốc k cần quan tâm đến con nhóc đó làm gì..nó đến đây xin phỏng vấn nhưng tôi thấy cô ta còn đi học k phù hợp nên đã đuổi đi rồi...- tên bảo vệ báo cáo.

- Kế toán k phải là công việc dễ. theo anh nói nếu cô gái ấy còn là học sinh có sao lại đến đây xin việc..k phải kì lạ sao? Tìm cô ấy về đi. chúng ta đang cần người...- chàng trai ấy nói xong liền cho tay vào túi sau đó đi thẳng về phòng làm việc. Những nhân viên thấy anh đi qua liền bàn tán xôn xao..

- Trời ơi...giám đốc của chúng ta đẹp trai quá....uớc gì...

- Thôi đi..Phó gia là ai cô k biết sao? Bao năm nay..tôi còn dám mơ nữa là.....- Hai cô nhân viên đang xù xì to nhỏ.. Vì hai cô nghe nói là có giám đốc mới từ nước ngoài về... nào ngờ anh ta lại đẹp trai đến vậy.

- giám đốc bọn họ thực nhiều chuyện...- tên trợ lí đi theo anh nói.

- K sao miễn họ làm việc tốt là được...à...mà nè...khi nào tìm được cô gái ấy cứ cho lên phòng tôi. Tôi muốn trực tiếp phỏng vấn. - chàng trai ấy cười

nhẹ sau đó cũng vào phòng.

.....

Quay lại với nó.. Sau việc va chạm vừa rồi thì số trái cây mà nó vừa mua được đã bị đập gần hết. Nó phải tìm đến siêu thị và mua lại. Nhưng nó là người cũng k mấy phung phí. Vừa đi vừa nghĩ cách kiếm tiền..

- Ôh...cô gì đó ời...- Nó một phần đeo phone một phần nghĩ k liên quan đến mình nên tiếp tục đi.

- Cô gái...cô có thể quay về phỏng vấn không? - Tên bảo vệ ấy nói. Anh thờ hòng học vì đuổi theo nó.

"Vì sao?" - Nó nghe được sao đó cũng hơi bất ngờ. Nhưng nó lại viết trong điện thoại.

- Ôh..."cô ta k nói được à..vậy sao phỏng vấn...mà thôi hoàn thành nhiệm vụ trước" tên bảo vệ bất ngờ khi thấy những chữ viết trong điện thoại thay lời nói của nó. Xong anh cũng cho qua, sau đó tìm cách thuyết phục nó về công ty một lần xem sau. Nó vì cần công việc nên cũng gật đầu. Vội tìm một cửa hàng nào đó gửi lại túi hoa quả cũng như những gì nó đi mua lúc nãy. Sau đó cùng tên bảo vệ về lại công ty lúc nãy.

- Là cô ta sao? - tên trợ lý nói khi thấy nó. Anh ngạc nhiên khi thấy nó còn rất trẻ, đúng thật có thể nó vẫn còn đi học. Với một điều nữa là nó rất rất đẹp. Và có một mí tóc đặc biệt.

- Phải...là cô ấy. tôi xong việc rồi..tôi đi đây. - tên bảo vệ nhanh chân tìm cách chuồn. Nếu k nếu có chuyện gì xảy ra anh lại bị liên lụy.

- Cô ở đâu...tại sao lại vào đây...cô bao nhiêu tuổi..còn học k? - nãy giờ trong suốt đoạn đường lên phòng giám đốc chỉ có mình tên trợ lý độc thoại. Nó vẫn im lặng, chiếc hesdphone trên tai vẫn còn và nó k có ý định tháo nó xuống. "Đúng là tự kỉ thực" tên trợ lý thấy nó k trả lời mình và nhớ lại lời bảo vệ nói. thầm quan sát nó. Nó vẫn k có gì gọi là bất thường cả. Chỉ có tội k mở miệng nên anh cũng cho nó mắc bệnh.

"Cốc...cốc...giám đốc..cô ấy đến rồi.." tên trợ lý gõ cửa phòng.

"Vào đi...anh ra ngoài luôn đi" Thấy nó bước vào tên trợ lý cũng cúi đầu ra ngoài. Lúc này nó thấy người con trai đang làm việc. Nó k quan tâm lắm chỉ đảo mắt nhìn xung quanh. "Phó Thiên Minh" nhờ vào bảng tên mà nó biết người trước mặt nó là ai.

- Cô định đứng đó à...k muốn phỏng vấn sao? - chàng trai ấy ngẩng đầu lên, bất ngờ vì trước mắt anh là một người con gái phải nói là quá đẹp, quá đơn giản. Đúng thật là nó rất trẻ chạng 16- 17 tuổi thôi. Nhưng anh có ấn tượng với cô gái này. Nhất là ánh mắt và mái tóc. Hình như anh có gặp cô gái này ở đâu đó.

- Cô tên gì? Hồ sơ của cô? - Anh vừa hỏi vừa nhìn nó vì anh thấy từ lúc nó vào. Trên người nó chỉ đội một cái nón lưỡi trai trắng, mang hesdphone. Nhưng đến khi nó bỏ nón ra thì anh giật mình. Đúng thật cô gái này rất quen?

- "An Kỳ"- Nó lại dùng điện thoại...Nhưng ánh mắt nó rất thờ ơ..Với lại cách nói chuyện này....

- k đúng...Triệu Tử An..là người nhỏ tuổi nhất tốt nghiệp đại học QTKD? Đúng không? - cuối cùng anh cũng nhớ ra nó là ai rồi. Thì ra là nó. Anh cũng rất ngưỡng mộ nó vì nó chỉ tốt nghiệp một năm. Nhưng trình độ anh k biết tới đâu.

"Sao anh biết? tôi k biết anh. tôi chỉ muốn làm việc" nó lại đưa điện thoại lại trước mặt anh. Nó đang thắc mắc tại sao anh lại biết nó. Nhưng nó đâu biết anh, còn biết cả tên và từng tốt nghiệp nữa chứ.

- Thủ khoa mà sao k biết được..- anh bật cười nhẹ..nếu là nó thì anh có thể đặt sự tin tưởng vào nó rồi. Chỉ có điều nó k nói chuyện thôi.

- Em k quản lí Lucky sao? - anh biết nó là con gái Triệu gia, và biết nó chỉ nhỏ hơn mình có 2 tuổi.

"Tôi muốn tự lập. K phụ thuộc vào ai cả.."

- Được thôi... có khí phách thật...hay em làm trợ lý cho anh đi. Vị trí kia sẽ tuyển sau. - Anh k muốn để một nhân tài nằm trong lá ù..với lại anh cũng rất thích nó....

"Tôi còn phải đi học" - nó lại ghi ghi

- k sao. chỉ những việc gấp và cần ra ngoài giống như gấp đối tác hay gì đó. Và những chuyện quan trọng. Theo anh biết thì trường ở đây chỉ học có một buổi.

"Được...tôi đồng ý. Tôi về đây." Nó để lại sdt sau đó lại đội nón vào và rời đi.

"Nhớ gọi tôi là An Kỳ." anh cầm tờ giấy mà cười nhẹ. Nhưng tại sao nó lại giấu tên thật chứ...

"Điều tra cho tôi về tình hình Triệu gia hiện giờ"

.....

Còn nó sau khi rời khỏi công ty liền đến cửa hàng lúc này và về nhà...

- Bác ơi...con về rồi.- Nó về đến nhà liền xông ngay vào bếp...Thế là cả hai cùng ăn cơm

- Từ An à...việc nhập học của con sao rồi.- bác Thụy quan tâm nó hỏi.

- Ổn cả bác à...sau này bác hãy gọi con là An Kỳ hay Jade nhé. Con có mua quà cho bác ấy...- kết thúc bữa ăn là bác Thụy dành làm hết công việc và bảo nó lên phòng chuẩn bị để sáng mai đi học. Nhưng bà rất lo lắng. Ở nhà, nó nói chuyện với bà một cách thoải mái nhưng còn đến trường thì ra sao đây. Hi vọng nó k giống như lúc trước mà lằm lằm lì lì..k nói k rằng, chỉ mang cặp đến lớp rồi thôi..Từng bị đánh tơi tả nhưng nó vẫn cố chấp k nói gì cả...Lúc trước nó là như vậy..

Còn nó khi về phòng, lại tắt hết đèn chỉ để lại chiếc đèn led nhỏ. Khung cảnh tối tăm này hợp với nó hơn..Nó lại gảy chiếc piano và chọn cho mình cây violin, kéo một bản nhạc buồn. Nó chỉ nhắm mắt và cảm nhận..sự đau rất từ trong tim cùng những đời tủi nhục..Nó k màng tới..Tình cảm tình thân là thứ quan trọng đối với nó.

"Ba mẹ...ngươi ở đâu? Sao k đến tìm Diệp Vy...Diệp Vy nhớ hai người lắm.."nó nhớ ba mẹ nó...rất rất nhiều..Đã rất lâu nó mới dám nhắc đến cái tên Minh Vy này...là tên của ba mẹ đặt cho nó và cả anh nó nữa.....nó rất nhớ cảnh gia đình lúc nhỏ...."

.....

"Ba mẹ....hai người phải phù hộ con...giúp con tìm được Minh Vy...hai người phải phù hộ cho em ấy....con sẽ tìm được em ấy và trả thù cho ba mẹ..." Cũng tại một căn phòng tối tăm ấy, có người con trai trên tay mình là tấm ảnh cảnh gia đình 4 người vui vẻ bên nhau...gia đình anh vốn rất hạnh phúc..nhưng chỉ trong một đêm, anh biến thành kẻ mồ côi được người khác nhận nuôi.Nhưng ít ra anh vẫn sống. Còn Minh Vy..em gái bé bỏng của anh k biết sống chết ra sao? Nhưng anh nhất định sẽ tìm được đứa em gái bé bỏng này..."

"Minh Vy...giờ em đang ở đâu..?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Buổi học đầu tiên

Sáng hôm sau, nó đã dậy từ sớm.Vì tính nó thích như vậy, thức khuya dậy sớm đối với nó đã quá quen rồi. Chỉ có điều nó dậy thì sớm nhưng giờ vào học thì trễ. Nói chuẩn bị chứ thật ra nó cũng chẳng cần gì cả.

Nó xuống nhà với mái tóc xõa ngang vai, với bộ đồng phục trên người chiếc váy màu xám, áo sơ mi trắng bên trong cùng vest xám bên ngoài, giày bệt trắng. Vẫn đeo headphone bên tai nhưng k biết bên trong có nhạc hay là gì k nữa.

- An Kỳ...cháu ăn sáng đã...- Bác Thụy thấy nó xuống thật ngỡ ngàng. Làn da trắng hồng của nó đâu rồi..thay vào đó là một làn da nâu. Nhưng dù gì bà nhìn thấy nó cũng rất hoàn hảo.

- Con muốn biết trường đó thế nào..bác cứ ăn đi nhé...chào bác con đi. - Nó nói nhanh sao đó ra khỏi nhà.. Bác Thụy đứng đó nhìn trông nó vô tư với bác lắm. Còn người khác thì sao?

Nó vừa ra khỏi, từng bước từng bước dài..Ngắm cảnh xung quanh nhưng nó k vô tư như lúc này. Nó chỉ cảm thấy không khí của buổi sáng này làm nó thoải mái hơn thôi.

Tại MDC.....đó là một tên trường học mà nó theo học ở đó. Vì nó k quan trọng vấn đề về trường lớp cũng như chất lượng giáo dục nên nó chỉ chọn đại một trường nào đó thôi. Nào ngờ, trước mắt nó lại là một ngôi trường rộng lớn như vậy...

Nó vẫn mang balo cùng headphone khi vào trường mặc kệ bên ngoài những học sinh khác nói gì nó đều k biết cũng như k quan tâm. Nó chỉ muốn tham quan trường này chút thôi.. Thời gian trôi qua nhanh khiến nó phải đến gấp hiệu trường.

- Thành tích của cháu rất xuất sắc đấy...vào lớp A nhé. - ông hiệu trưởng nhìn hồ sơ của nó hiền từ nói. Nó chỉ cúi đầu cảm ơn..Đến khi giáo viên chủ nhiệm lên nhận nó về thì nó vẫn im lặng cúi chào thầy ht sau đó theo gcn về lớp.

"HÚC....chỉ là học sinh dc nhận học bổng...lại còn k nói dc..cộng thêm bị tự kỉ mà dc học lớp A....đúng thật là k biết hiệu trưởng..ông ta nghĩ thế nào ý nhi.." trên đường về lớp nó vẫn mang headphone còn bà cô thì vẫn luôn nói nhỏ về nó. Cứ tưởng nó k nghe nhưng nó cũng đoán được bà cô ấy nói mình thế nào..

Tới lớp, bên trong rất ồn cũng như náo loạn. Vậy mà là lớp A...Nó đứng bên ngoài để bà cô ấy vào trước.

- Các em im lặng cho tôi...- Sau tiếng hét của bà cô thì cả lớp dần dần ổn định. Cô ra hiệu cho nó bước vào.

- Đây là học sinh mới An Từ Kỳ, gọi em ấy là An Kỳ. Là học sinh nhận học bổng. - Bà cô nghĩ nó tự ki nên giới thiệu luôn.

Ngay lập tức phía dưới đều bàn tán xôn xao về nó. Nói nó mắc bệnh tự ki hay vào bằng học bổng mà chảnh chọe bởi nó chỉ đứng đó mắt vô hồn nhìn xa xăm, đôi tai vẫn mang headphone và dường như nó k dự định tháo nó ra.

- Đúng là...đứa bệnh hoạn...// đúng đó...người như vậy sao vào lớp này được chứ...- nhiều lời bàn tán xôn xao rất nhiều về nó, bà cô nghe mà nhút hết cả tai liền kêu nó về chỗ ngồi. Nó vâng lời mang balo về chỗ ngồi. Vừa đi được vài bước thì đã nó đã ngã nhào xuống đất do vấp phải chân ai đó.

- - hahaha...- người con gái vừa mới gạt chân nó, thỏa thích cười. Nó chẳng nói gì, headphone văng ra nhưng nó nhặt lại và tiếp tục cho vào tai. Sau đó lại phủi quần áo rồi tiếp tục đi, phớt lờ việc lúc nãy. Bà cô thì cũng chẳng ý kiến gì, dạy một chút sau đó đến tiết tự học

Sau khi bà cô rời khỏi lớp thì cái lớp im ảm lúc này giờ đây hoàn toàn khác. Tiếp tục là những lời bàn tán về nó sôi nổi dữ dội. Nó mặc kệ tất cả, k bỏ vào tai. Nó chỉ có âm nhạc và ngủ mặc kệ tất cả.

Mọi con gái trong lớp đều xúm lại the người con gái lúc nãy.

-Đại tỷ...nay là tiết tự học...hay chúng ta tìm gì chơi đi. – một đứa con gái đi theo sau người con gái ấy nói.

- Từ từ...Mây...nếu mây đã vào lớp này thì phải phục tụi này...nếu không mây mau cút khỏi đây...nơi đây là lớp học không phải nơi để kẻ tự ki ở đâu? – người con gái được người khác gọi là đại tỷ có mái tóc tầng màu đỏ chói lóa, đập bàn nó và nắm tóc nó lên. Nó chỉ mở đôi mắt mệt mỏi ra nhìn người con gái đó sau đó chỉ im lặng. Nó chỉ biết dùng đôi mắt.

- Thôi đúng rồi...nó là con câm...một chút nó cũng bị Ryan ném chỗ khác thôi...- có một cô gái khác ngăn cản nhưng cũng để lại một mưu thâm độc. Người con gái mái tóc đỏ kia liền buông nó ra, nghĩ có gì đó đúng nên cũng nhanh chóng về chỗ. Còn nó thì gục xuống bàn ngủ tiếp. Xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Hết tiết tự học thì đến giờ giải lao. Đột nhiên lớp nó xuất hiện 4 người mỹ nam mỹ nữ, 4 người đó vừa lướt qua thì đã có nhiều người ngược nhìn theo. Cả 4 người 3 nam 1 nữ vừa cười nói vừa vào, chỉ có người con trai cuối cùng cũng được gọi là đẹp trai nhất nhất trong đó lại lạnh lùng hờ hững k động một lời nói.

- Mike, vừa rồi chúng ta phối hợp cũng rất nhuần nhuyễn đó chứ? – Cô gái có mái tóc dài thẳng mượt, có đôi mắt sắc sảo nói với 3 người còn lại.

- Tốt thôi...nhưng...Ryan...cậu...- Mike (lớp trưởng) vừa xoay qua đã thấy ánh mắt khó chịu của hắn. Cả 3 người nhìn theo thì thấy hắn nhìn nó với ánh mắt lạnh.

- “đùng” – hắn thẳng thừng ném balo của nó sang một bên. Thấy nó vẫn k có động tĩnh liền đến giật một bên phone của nó. Nó khó chịu ngược lên, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng ấy cùng ánh mắt ngạc nhiên khó hiểu của ba người còn lại cùng với ánh mắt hả hê của bọn người lúc nãy. Nó thừa biết sẽ có chuyện mà qua này chắc là do bà cô thù nó đây mà. Nó khó hiểu nhưng cũng khom xuống nhặt lấy balo sao đó để lại chỗ cũ, vừa định ngó xuống hắn đã đá văng cái ghế của nó làm nó ngồi bịch xuống đất. Té rất đau. Nó vẫn k hiểu gì cả. Nhưng Mike nhìn nó với ánh mắt lo lắng, còn cô gái và chàng trai còn lại nhìn nó như là điều đương nhiên.

- Mau cút chỗ khác...- hắn lại một lần nữa ném balo của nó xuống đất, tập giấy, bút rơi lung tung. Mọi người thì trêu đùa nó. Vậy mà nó chỉ im lặng sau đó nhặt hết lại tất cả và mang balo ra khỏi lớp. Bọn người lúc nãy thấy nó mang balo rồi đi tưởng nó chịu k nổi muốn bỏ học nên chỉ cười khẩy.

.....

Phó Thiên Nam (Ryan, hắn): là người đẹp trai nhất nhóm, con của tập đoàn VIVIAN, chơi ghita và piano rất giỏi. Là một người lạnh lùng, nhưng cũng khá quan tâm đến người khác, biết chúc võ. Suốt ngày hắn chỉ có âm nhạc. Đã từng bị tổn thương.

Phó Thiên Minh (Cent): anh của hắn, là giám đốc của VIVIAN, nhưng anh còn rất trẻ. Tính cách ôn hòa, hay cười nhưng chưa biết bên trong sẽ ra sao, giỏi võ.

Hạ An Di (Ann): là thành viên nữ duy nhất của nhóm, hát chính và cũng biết chút về sáo. Là tiểu thư của tập đoàn AVA đứng thứ 4 thế giới, đẹp. Có chút kiêu ngạo nhưng khi nhận ra điều gì đó thì muốn nó làm bạn của mình luôn.

Phuong Khánh Du (Mike): lớp trưởng của lớp, nhóm trưởng, hát chính có chất giọng trầm khàn ấm áp rất đặc biệt. Về ngoài ngang ngửa hắn, chỉ có điều hắn là tăng băng thì anh lại là ánh mặt trời sưởi ấm.

Lãnh Hạo Thiên (Lucas): là thành viên trong nhóm, anh rất là baby vì có nụ cười đẹp làm đốn bao tim nữ sinh, anh chơi trống rất giỏi và có thể là một rapper. Về đẹp tuy k xuất sắc như hắn nhưng cũng bằng 8. 9 phần của hắn.

(Music club: hắn, Mike, Ann, Lucas là thành viên trong câu lạc bộ này. Mọi người thường gọi họ là F4 bởi họ rất đẹp và tài giỏi)

Khuru San Chi: cô gái có mái tóc tầng màu đỏ nổi bật, được xem là đại tỷ vì cô là người đứng đầu Fancub và bảo vệ idols của mình. Rất thích hắn và Mike.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: quà đến mỗi ngày

Ngày hôm sau, vẫn như mọi khi. Nhưng hôm nay nó lại đi học muộn. Vì tối qua nó phải làm việc khá nhiều. Nó với đôi giày bột trắng quen thuộc bước vào sân trường. Vắng tanh, im lặng. Nhìn lại đồng hồ trên tay, chẳng biểu hiện gì một lần nữa k nhanh k chậm đi về lớp của mình.

Trong lớp đang học tiết lí với ông thầy đã đứng tuổi. Thầy chỉ lo dạy, mặc kệ phía dưới có quan tâm hay không? Bởi ông biết, ông không nên gây họa cho mình.

- Ê mậy.....nay con An Kỳ không đi học. - nữ sinh A

- Haizzz...cái con đó chắc sợ đại tỷ mình rồi...vậy là may cho nó...- nữ sinh B xù xì lại.

- Nó mà dám học ở cái lớp này....đại tỷ này...nhất định sẽ tặng quà cho nó mỗi ngày.....

- Hư...ư...- Mike ho khan nhằm nhắc nhở mọi người trong lớp nên im lặng. mọi người trong lớp nghe thế cũng ngước lên chú ý trên bảng thì thấy nó bước vào.

Nó chỉ cuối đầu tỏ ý xin lỗi. Nhưng nhóm nữ sinh thấy nó thì hất mặt ngồi nép vào tránh đường cho nó đi. Sợ nó đi qua lây bệnh cho mình.

- Em kia.....em đến muộn mà thái độ với tôi vậy hả? - thầy giáo đã từng nghe cô chủ nhiệm của nó phàn nàn về chuyện có một học sinh bị như vậy. Và hơn hết ông ấn tượng với cái tên An Từ Kỳ. Một cái tên rất đặc biệt.

Nó nghe thế liền bầm bầm gì đó, sau đó đưa điện thoại lên. Lớp thấy nó như vậy càng khinh nó hơn.

- Ôh...thì ra đại tỷ nói đúng thật....nó k nói được....-

- Đúng đó...nhìn vậy mà bị bệnh....suốt ngày chỉ có điện thoại đeo tai nghe....tôi phải báo ba mẹ mình chuyển lớp khác quá...tôi k muốn học chung với một người như vậy...- phía dưới càng nhón nháo hơn. Hắn thì đang ngủ, mà hôm nay nó ngồi sau hắn, cuối góc phòng cũng như gần với cửa sổ nhất. Ann, Mike và Lucas trên này cũng đang khó chịu. Nhưng Ann là người khó chịu hơn hết. Cô cũng giống với nhóm nữ sinh kia, nhìn nó với ánh mắt khinh rẻ.

Thầy giáo thấy thế thì hiểu luôn, bỏ qua nó và tiếp tục dạy. Nó vẫn như thường tiếp tục gục xuống bàn và ngủ, nó nghe nhiều lời xia xói về nó nhưng nó mà kệ. Nó k làm gì sai cả.

"gấp sân thượng. Không đến, không yên ở trường này đâu." vì nghe nhạc nên chuông ra chơi đánh lúc nó cũng không biết. Tỉnh dậy thì đã thấy tờ giấy trên bàn. Nó vẫn trơ mặt, cầm theo tờ giấy mà bước lên sân thượng.

- Chúng ta lên sân thượng đi. - Ann đề nghị khi F4 đã ăn uống xong xuôi.

- Chỉ? Đến phòng nhạc k phải hay hơn sao? - Lucas đề nghị.

- Sân thượng hôm nay có chuyện vui ỉa....xem xong hắn về phòng nhạc sau cũng được mà....- Ann dường như biết được điều gì đó...hỏi thúc 3 người còn lại lên sân thượng.

Thế là F4 kéo nhau lên sân thượng..lên đến nơi thì lại đứng vào 1 góc khuất.

- Ann, kêu lên đây để xem vậy thôi hả? - Lucas tò mò, vì chả thấy gì ngoài bọn San Chi đứng đó bàn tính gì đó. Ann ra hiệu im lặng, hắn và Mike thì im lặng từ đầu rồi.

Một lúc sau, F4 nghe thấy tiếng giày bước đến. Thì ra là nó, nó vẫn giữ nguyên trạng thái bình thường, đeo headphone trong bộ đồng phục trường phẳng phiu. Trên tay cầm theo tờ giấy nhỏ.

"Chẳng phải là tờ giấy đó..." hắn nhớ lại lúc mình định xuống can teen thì thấy một nữ sinh nào đó để tờ giấy trước bàn nó. hắn biết ngay, hôm nay là ngày mà bọn San Chi "Xử" nó rồi. Thấy thế hắn bỏ tay vô túi quần định ời đi. Liền bị Ann kéo lại.

- Đi đâu vậy...

.....

- Mày gan lắm....đã vậy hôm nay tao cho mày biết thế nào là phục thù nhé....- nói xong San Chi tát vào nó nổi hẳn 5 ngón tay. Nó không có biểu hiện gì..

- nếu mày k biết võ thì toi mày rồi...- San Chi k thấy nó đáp trả liền nghĩ nó k biết võ sau đó càng tát nó nhiều hơn... Ann đứng bên trong thấy thế trong lòng rất hả dạ...thật ra Ann chẳng thích nó chút nào. Với thân phận của nó, không đáng để học chung với cô. Hấn thấy thế chỉ làm ngo, nhưng hấn nhìn sâu vào đôi mắt kia có một sự quật cường ẩn sau sự yếu đuối, mong manh kia...Còn Mike thì thương tiếc cho nó, nghĩ nó sẽ k thể chịu đựng được còn Lucas chỉ cười cười. Đây là chuyện anh thường thấy mà.

- Dù rồi chứ...đi thôi...- Hấn lên tiếng sao đó rồi đi...Ann chỉ cười khẩy khi nhìn thấy nó, áo quần sọc sệt, khoe môi đã chảy máu và khuôn mặt nâu sạm bị hấn lên những ngón tay đỏ. Vô cùng thảm hại. Bọn San Chi thấy thế cũng thôi, rồi đi.

Chỉ còn lại nó, nó từ từ gượng dậy sau đó nhặt lại headphone, tiếp tục gắn vào tai sau đó sửa lại quần áo, dùng tay quệt đi vết máu kia sau đó bình thản đi xuống như chưa có chuyện gì xảy ra.

.....

Cứ thế, mỗi ngày đến trường hết bị đánh lại bị chọc phá. Nhưng nó đã quen chỉ ó điều vì vết thương trên người, nó k thể đến công ty nên nó phải thức khuya làm đêm để gửi tài liệu qua cho giám đốc của mình.

- An Kỳ, ta rất lo cho con....Sức khỏe của con...- bác Thụy lo lắng cho nó. Khi sức khỏe của nó vô cùng k tốt, bởi bình thường nó đã vô cùng kén ăn. Bị dị ứng với rất nhiều món, cộng thêm giờ nó còn bị đánh...k biết phải thế nào.

Hôm nay nó đi học lại. Mái tóc buông xõa, làn da nâu sạm. T6at1 cả mọi thứ rất bình thường. Nó lại vào lớp, mặc kệ tất cả về đến chỗ ngồi, ngủ.

- Các em...chú ý...lớp chúng ta có bạn mới...- nghe tiếng bạn mới mọi người đều nhìn người bạn mới tới kia. Cô gái với mái tóc vàng nổi bật, làn da trắng, trông bộ đồng phục phẳng phiu mang giày cao gót để xuống. Cười tươi với lớp.

- Chào các bạn...mình xin tự giới thiệu mình là Triệu Từ Anh, mẹ mình là chủ tịch của tập đoàn LUCKY, mình vừa từ nước ngoài về mong các bạn giúp đỡ...- Từ Anh tự giới thiệu sao đó tạo cho mình nụ cười đẹp nhất có thể..phía dưới oh lên vì lớp lại có thêm một người danh tiếng vào học. Nó nghe đến tập đoàn LUCKY liền ngược lên nhìn. Từ Anh trên này bắt gặp ánh mắt vô hồn nhưng lạnh giá từ nó. Liền giới thiệu

- wow....không ngờ mình lại có điểm phúc học chung với em mình..- cô nhẹ nhàng nói mắt thì nhìn từ nhìn về phía nó. Mọi người cũng nhìn theo.

- Từ Anh....bạn nói ai là em gái bạn thế....chẳng lẽ là cô ta...- San Chi hỏi Từ Anh và đưa ánh nhìn về phía nó.

- Phải...đó là em gái mình Triệu Từ An - Từ Anh đột nhiên nhìn từ nhận lại nó, bình thường cô còn ghét cay ghét đắng nó. Nay thấy nó tệ hại như vậy, lại còn nhận nó. Không biết cô muốn làm điều gì đây.

- Bạn nói sao á chứ...nó tên An Từ Kỳ mà...- một nữ sinh khác..

"Mày nghĩ mày đổi tên tao sẽ dễ yên cho mày sao. Không đời nào.." Từ Anh nghĩ thầm, sao đó liền xuống kế bên và ngồi cùng nó. Lớp k nói gì chỉ im lặng sau đó rồi học.

Ra chơi, trong lớp chỉ còn lại mình nó ngủ trong lớp và hấn cũng tương tự. Từ Anh ra ngoài làm thân với mọi người và cả Ann. Từ đó khi vô học, lớp lại nhìn nó với ánh mắt càng khinh bỉ hơn.

- Thứ làm em mà ác độc...

- Đúng đó....rắn độc mà...

- Thứ con nuôi mà bày đặt lên mặt....

- Con nuôi mà hại chị mình...Từ Anh cậu hiền quá rồi đó...vậy mà nhận thứ đó làm em chi? - nhiều lời bàn tán khiến hấn khó chịu tình dậy, đưa ánh mắt khó hiểu nhìn hiện tượng trong lớp, biết là chuey65n có liên quan đến nó nhưng.....

để kể cho nghe...Ann và Lucas kể lại cho hấn nghe đầu đuôi câu chuyện, cả Ann và Lucas đều nhìn nó với ánh mắt k mấy thiện cảm còn Mike thì k tin đây là sự thật. Riêng hấn nghe xong thì nghĩ ngợi điều gì đó.

Một hồi lâu, lại có tờ giấy đến trước mặt nó. Từ Anh ngồi cạnh lấy thế liền cười mỉa, hấn đã thấy nụ cười ấy thông qua kính của điện thoại. Anh chỉ nhếch mép cười.

.....

Hết giờ, cửa lớp đã đóng lại. Trong lớp tất cả học sinh vẫn còn để xem San Chi làm gì và đây cũng là chủ ý của San Chi. Cả F4 cũng ở lại. Nó biết thế nào cũng có chuyện, mà chắc chắn là do người chị thân yêu của nó gây ra rồi. Nó im lặng, chờ "quả"

- "Chát" một tiếng tát mạnh...

- mày nghĩ là ai...ngay từ khi mày vào lớp này tao đã thấy churong mắt rồi...tao nghĩ mày cũng được giáo dục5c hứ...có sao lại làm vậy với Từ Anh....mày là em tại sao lại hại mẹ và Từ Anh chứ...mày là con nuôi mà độc chiếm công ty nhà người ta...- San Chi làm một tràn dài...Dù là đại tỷ, k sợ

gì nhưng San Chi cũng có một chút gọi là đạo đức hiểu đạo lý là gì. Cô quá bức xúc về nó khi nghe Từ Anh kể.

Cái tát quá mạnh làm headphone văng ra, Từ Anh chạy lại bên nó định lao máu từ môi nó. Nhưng nó không làm gì chỉ dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Từ Anh, Từ Anh vội sợ hãi rút tay lại...

- Đó...mày thấy Từ Anh tốt với mày như vậy....- Nó chỉ đứng đó trơ mắt nhìn. Hân và Mike nhìn nó một cách chăm chú. Nó không thể nói được à....

Ann và Lucas đều cười khẩy như đúng rồi. Mọi người đều chỉ trích vào nó... Nó chẳng nói gì hưởng trọn mười mấy cái tát từ San Chi và nhiều lời chỉ trích. Nó biết mọi chuyện đã xong liền gắn headphone vào tai sau đó mang balo rồi đi. Để mọi người nhìn theo với ánh mắt ngạc nhiên cùng khinh bỉ. Nó bị ăn tát vậy mà không biểu hiện gì sao? Không khóc không cười, không giải thích, không nói năng, chỉ chịu đựng. Rốt cuộc nó là con người hay robot.

Từ Anh khoanh tay nhìn khi thấy nó đứng chịu đựng như vậy...sau đó lại diễn tiếp vai của mình rồi cũng về. Từ đó trong lớp đều nghiêng về Từ Anh nhưng chỉ riêng Hân và Mike không biết nghiêng về ai. Vì hai người học đều như nhau, hồ hững tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ngày qua ngày

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đây đã qua kì thi kiểm tra chất lượng. Phải nói, thời gian vừa qua nó cực kì khổ sở khi vừa đi làm vừa phải đến trường học, chịu sự si và mĩa mai của các học sinh khác. Nó luôn bị mọi người xa lánh một ai quý mến. Nó cũng yêu âm nhạc, và thường đến phòng nhạc một mình, thậm chí là lén vào phòng nhạc. Ấn tượng trong ánh sáng yếu ớt có trong phòng, một bóng dáng người con gái lặng lẽ, lặng lẽ kéo một bản nhạc buồn bằng cây vĩ cầm đã cũ kĩ nhưng âm thanh vẫn còn rất êm tai. Nó đứng đó, tay kéo đàn nhưng đôi mắt nhắm chặt cảm nhận từng nốt nhạc, từng hình ảnh đau đớn, gia đình, anh, ba nuôi, tất cả....tất cả dần tan biến thành màn khói ảo. "Tách" một giọt nước trong suốt chợt rơi xuống làm tiếng đàn chệch đi, nó quay đi, vội đặt lại cây violin chỗ cũ và mang balo rồi đi. Mike đã đứng đó, đã chứng kiến tất cả? Thật ra nó cũng rất yêu âm nhạc, Mike, mắt Mike rũ xuống, tại sao? Tại sao khi nhìn vào nó, nó là một người con gái bình thường thậm chí lầm lì và có thể bệnh tự kỉ. Nhưng hình ảnh của nó lúc này lại hiện lên. Mike vẫn luôn suy nghĩ, nó là người rất đặc biệt có một cái gì đó đang ẩn sâu, chôn vùi vào trong người nó. Bởi Mike vừa cảm nhận được bản nhạc mà nó vừa kéo, quá đau buồn. Nó mang một cảm giác buồn bã uất hận.....

Trở lại với lớp học ngày hôm nay, mọi người trong trường đều rất háo hức bởi hôm nay là ngày sẽ công bố kết quả sau cuộc kiểm tra chất lượng vừa rồi. Nó vẫn vậy, chỉ có hôm nay nó đến lớp trễ nhưng vẫn sớm hơn giáo viên một chút. Nó đến và ngồi xuống chỗ của mình. Hình vẽ, nước sơn cùng những đường compa....lung tung trên bàn nó...Cả lớp thấy nó đứng như đứng hình liền hà hê. Từ Anh thấy thế vui lắm nhưng cũng đến ra và giúp đỡ một chút. Vờ lấy khăn giấy lau bàn học nó nhưng nó lại im lặng và ngồi xuống, vẫn rất bình thường không xem Từ Anh ra gì, nhưng Từ Anh vẫn nhìn nó với ánh mắt âu yếm. San Chi thấy nó không quan tâm nhìn Từ Anh lấy một cái liền đến chặn tay và kéo Từ Anh về chỗ.

- Cậu...làm gì vậy...để mình giúp em mình....- Từ Anh vội đáp ứng nói.

- Yên tâm đi. Một lát nữa có kết quả thi, với thân phận của nó, nó mà đứng bết cái lớp này thì cũng sẽ bị đuổi khỏi trường thôi. Đồ dơ bẩn. - San Chi nói thể liên kéo Từ Anh ngồi xuống cạnh mình và ném cho nó với ánh nhìn khinh bỉ. Lần trước chỉ qua ngày sau, San Chi đã xin cô cho Từ Anh ngồi cùng mình.

- Ha...các em chú ý...hôm nay cô sẽ công bố kết quả....

- Ai đứng nhất bảng vậy cô Mike hay Ryan vậy cô?- Một bạn nữ hỏi.

- Thôi đi....lần nào mà hai người đó không đứng đầu bảng chứ...- San Chi nói.

- Hừ....im lặng cho tôi....lần này thì kết quả có chút thay đổi....Cả Ryan và Mike đều đồng hạng...nhưng.....là hạng 2....- Cô giáo cũng có chút ngập ngừng nhìn sắc mặt của Hân

- Ê....Ryan và Mike hạng 2 vậy k lẽ bà hạng nhất hả? - Lucas khêu nói với Ann

- Ông thì có....bài thi hôm trước khó...tui bỏ 2 câu...tui tưởng hai người họ nhất chứ....k lẽ là ông...- Ann nghĩ sau đó chỉ ngược lại Lucas..Ý nghĩ Lucas giỏi ngầm nhưng hiểu rõ nhất chính là Lucas. "Không đúng, hôm đó mình nhớ mình làm bài cũng tốt nhưng vẫn còn sót....không thể nào..."

- Vậy hạng nhất là ai vậy...- Phía dưới bắt đầu bàn tán xôn xao...

- Im cho tôi....người này các em không thể ngờ đâu. Ann đứng hạng 4 với kết quả 97/100, tiếp theo là Lucas 98/100, Ryan và lớp trưởng đồng hạng 99/100...Nhất bảng kì này là An Từ Kỳ với kết quả xuất sắc 100/100. - Cô giáo vừa đọc xong kết quả, Hân vẫn bình thường nhưng thoáng chút ngạc nhiên, còn Ann, Lucas và mọi người phía dưới vừa nghe xong như sinh vật lạ nhìn nó với ánh mắt hân học. Riêng Từ Anh thì đen mặt...Mike thì thâm trầm như đang suy nghĩ điều gì đó. Một người tầm thường vào học bằng học bổng, thường bị ức hiếp, về ngoài xấu xí, được coi là tự kỉ mà lại là người xuất sắc và trở thành người đứng đầu với thành tích phá kỉ lục của mình.

"An Từ Kỳ, rốt cuộc cô là ai?" hai con người nhưng có cùng một suy nghĩ. Sau khi báo kết quả bà cô cũng đi luôn chẳng chúc mừng hay gì đó...Nó nghe kết quả như k nghe, vẫn ụp mặt mà ngủ.

Hôm nay, được xem như là một ngày may mắn đối với nó bởi k có bọn San Chi hay người chị yêu quý của nó kiểm chuyện. Nó thu dọn sách vở và ra về. Đi ngang qua phòng nhạc, nó nán lại đôi chút bởi bên trong nó nhìn thấy F4 đang cùng nhau tập hát hay nhạc cụ. Nó nhìn Mike bên chiếc piano, nhẹ nhàng đánh từng phím đàn, bên cạnh là Ann thổi sáo cùng Lucas tập luyện, riêng hấn, nó thấy hấn ngồi ghi chép gì đó sau lại xé đi và ném sang một bên, caravat trên cổ hấn cũng tháo ra, trông vẻ rất bức dọc. Nhưng ánh nhìn của nó lại dừng ở cây vĩ cầm đã cũ kĩ nằm ở một góc kia. Chẳng ai quan tâm hay cần nó. Nán lại một lúc, cuối cùng thấy F4 chuẩn bị về nó lại ép người vào một góc, để bọn người đó rời đi sau đó lặng lẽ vào phòng nhạc. Nhặt từng tờ giấy mà hấn vo lại ném dưới sàn, nó lật ra, thì ra là hấn đang sáng tác một bài hát nào đó, ca từ cũng rất lãng mạn....Nhưng vẫn còn dang dở. Thấy thế, nó để balo xuống, ngồi nhìn bên ngoài một lúc sau đó viết nốt phần còn lại...để lại chỗ cũ và rời đi.

.....

- F4, các em đã có chuẩn bị gì cho Concert sắp tới chưa? Trường ta sẽ phải đối đầu với King & Queen của trường Moon... King & Queen nổi tiếng k vừa đâu...đã đạt rất nhiều giải...? - hiệu trưởng đang bàn luận với F4

- chúng em sẽ cố gắng ạ..em nghĩ trường ta sẽ thắng. - Ann tự tin nói sau đó cả nhóm rời khỏi.

- Tại sao lúc này cậu lại nói thế Ann? - Lucas ý ám chỉ rằng bọn họ vẫn chưa chuẩn bị.

- Chúng ta thế này chẳng lẽ thua họ sao? Tôi là ai chứ? - Ann có chút tự đắc. Hấn nghe thế bỏ đi trước, chắc đến phòng nhạc.

- Cậu đừng đất ý quá...bài còn chưa có...- Mike bỏ đi sau khi nói với Ann. Ann nghe xong cũng thôi bỏ ngoài tai.

Hấn đến phòng nhạc Mike cũng thế, vừa vào đã thấy sắp giấy hôm qua nhăn nheo giờ lại ở trên bàn cạnh chiếc piano, bài hát hôm qua hấn còn đang sáng tác dở nhưng hôm nay phần còn lại đã có người viết nốt. Chữ viết rất đẹp, ca từ rất chuẩn và phù hợp...hấn k biết là ai nhưng hấn nhất định phải tìm ra người này.

.....

Nó đang mang balo tai vẫn còn headphone chân mang giày bột trắng bước nhẹ nhàng về nhà. Nhưng nghe đâu đó tiếng đánh nhau, như đang tranh chấp điều gì đó...

- Hạ An Di...tại sao chị lại cướp anh Lucas của tôi??? - Nó đi đến thêm chút nữa thì nhận thấy Ann và Lucas đang bị một tụi áo đen vây quanh, đối mặt thì cô gái còn rất trẻ, có thể nhỏ hơn nó đang lớn tiếng với Ann.

- Elly em làm gì thế?? - Lucas nói khi biết Elly, Elly được mệnh danh là Queen của trường Moon và sẽ đối đầu với trường anh trong buổi hòa nhạc tới.

- Hạ An Di, chị thích thổi sáo vậy? Nếu như đôi tay hay khuôn mặt chị bị biến dạng thì sẽ thế nào ha? chị có còn đứng trước đám đông mà thổi sáo nữa hay không? - Elly nói xong sau đó rút ra con dao sắt bén trong khi ra lệnh cho người bắt Lucas và giữ anh sang một bên.

- Đừng nói nhiều nữa. Được mệnh danh là queen cô làm gì chẳng được. lên đi. - Ann lạnh lùng nói ra, Lucas đưa ánh nhìn lo lắng về phía Ann nhưng Ann quay đi, tập trung vào trận chiến. Thật ra cô chỉ vờ mạnh mẽ vậy thôi, chứ thật ra một chút võ phòng thân cô biết chút biết không.

Elly k nói nhiều liền ra lệnh và cả hai lao vào trận chiến. Dĩ nhiên Ann là người đầu k lại. Nói thẳng ra Ann chỉ được lời nói, hành động k nhiều. Lucas nhìn Ann với ánh mắt lo lắng khi thấy người Ann bắt đầu mang thương tích. Chợt may gần đến lúc ngã quỵ, nó bay đến, headphone nó đã mang trên cổ k còn trên tai.

- Cô là ai??- Elly hỏi nó nhưng nó k trả lời, sau đó Elly nhếch môi khinh bỉ, xông lên. Ann đang khụy giữa vòng vây của địch. Nó thì đang đứng bên cạnh. Từng đòn của nó rất chuẩn xác.

- K ngờ thân thù của cô tốt đến vậy...được...nếu muốn cứu họ thì tay đôi đi.. - Elly nó k nói gì chỉ nhìn Ann sau đó nhìn Lucas, anh bị họ giữ lấy hai tay k làm được gì.

- Tùy cô. - Lần đầu tiên nó thốt ra 2 từ. Ann tuy biết mình đau rất bởi thương tích trên người nhưng lại rợn người khi nghe thanh âm sắc lạnh khi lần đầu tiên cô nghe nó nói ra. Cô cứ tưởng nó tự ki như mọi người thường nói. Xem ra cô nên suy nghĩ lại..

Cuộc chiến h chỉ còn hai, Elly k phải đối thủ của nó. Bởi thân thù nó rất tốt vì luyện tập từ nhỏ, chỉ phút chốc nó đã cướp dc con dao của Elly. Nhưng Elly bất ngờ phồng thêm con dao khác, Ann k còn hơi sức nhưng vẫn phải thốt lên hai từ cẩn thận với nó. Nhưng nó là ai? Là một TRIỆU Từ An, công chúa của nhà họ Triệu, thử thách gì mà chưa trả qua. Nó tránh nhẹ và bay lên chụp lấy con dao thế là xong. Nó bẻ lấy 2 con dao ấy thành sắc vụng và dùng lực nhẹ đã lấy hai vai Elly làm Elly thực lùi vài bước.

- Xem ra hôm nay tôi gặp cao thủ...còn cô chờ đó....hẹn ở buổi hòa nhạc....- Elly nói xong kéo người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Kết bạn

Cuộc chiến kết thúc, Lucas cũng được thả ra và đến đỡ Ann với tâm trạng lo lắng. Nhưng Ann giờ chỉ nhìn nó với ánh mắt khó hiểu.

"Từ Kỳ, cô muốn tôi hiểu cô như thế nào đây?" Ann thật sự rối khi sự việc càng ngày càng có biến hóa. Từ lúc nó đến học hầu như chẳng ngày nào có điều tốt đẹp đến với nó và cả cô cũng k có ấn tượng tốt với nó, nhưng giờ sao nó lại cứu cô. Dù tính kiêu ngạo nhưng cô biết phân biệt tốt xấu, nó cứu cô một mạng. Cô coi như nợ nó một ân tình.

- An Kỳ, cô biết nói sao? - dựa vào bức tường, Ann hỏi nó Lucas bên cạnh cũng chờ câu trả lời.

- Tôi k phải người thiếu năng. - Nó đáp nhưng thanh âm lạnh nhạt.

- Vậy coi như tôi hiểu sai về cô. Hôm nay cảm ơn cô, ân tình này tôi sẽ trả. - Ann đang nói chưa dứt thì nó đã mang balo đi k đáp trả.

.....

- Lucas, có phải là tui đã hiểu sai về An Từ Kỳ hay không?? Tôi cảm thấy cô ấy rất bí ẩn.- Ann nói lên suy nghĩ của mình khi Lucas thoa thuốc cho mình.

- Tui cũng không biết nhưng tui cũng cùng suy nghĩ với bà. Nếu nghĩ lại đúng thật An Kỳ rất bí ẩn. Bình thường đi học k làm gì cả nhưng lại khiến chúng ta bất ngờ, một người mà chúng ta xem như tự kỉ bị nhiều người xua đuổi xa lánh mà đứng đầu trường?? - Lucas suy nghĩ.

- Tui quyết định rồi...Tui sẽ làm bạn với An Kỳ để hiểu về cô ấy nhiều hơn..

- Sao bà k chơi với Từ Anh, mà lại muốn làm bạn với người bà ghét chứ...?

- Tui k ghét An Kỳ mà chỉ thấy cô ấy k xứng, người tui ghét chính là chị của cô ấy Từ Anh. Từ Anh cô ta k như ông nghĩ đâu. Tâm tư của con gái.ông tin tui đi..

.....

Mấy ngày nay nó vẫn đi học bình thường, việc làm ở công ty vẫn tốt mà 1 tuần nó đến công ty k quá 2 lần.

Nhưng hôm nay có điều khác lạ, hiện giờ nó đang đối mặt k phải là bọn người San Chi mà là bọn hắc...Nó lên sân thượng thì đã thấy có 4 người chờ sẵn.

- An Kỳ, chúng tôi đợi cậu nãy giờ rồi. - Ann lên tiếng khi thấy nó lên nhưng nó chỉ im lặng. Ann biết nó ít nói nên nói luôn.

- Bọn này muốn làm bạn với cậu...- Ann nói mà trong lòng thầm nghĩ nó chắc chắn sẽ đồng ý. k nghe được câu trả lời, hắc quay qua nhìn nó.

- Sao cậu k trả lời chúng tôi.? Tôi biết cậu nói được...- Lucas k chịu kiên nhẫn nói trước, Ann cũng đang nhìn nó với ánh mắt hi vọng nhưng nó chỉ hờ hững

- Tôi không cần. - thanh âm trong trẻo nhưng sắc lạnh, nó làm mọi người đơ ra, và quay người rời đi thì bị Lucas kéo lại thấy vậy Ann chạy đến ngăn cản chẳng may va vào người nó. Nó k nói gì chỉ rời đi.

- Cô ta là ai mà lên mặt với chúng ta chứ... cứu một mạng xong lên mặt sao? - Lucas bực dọc.

- Thôi. Về. "Minh sẽ k bỏ cuộc.."

.....

Hôm nay là ngày thứ 7, ở trường k có lịch học nên hôm nay nó đến công ty đi làm. Trong công ty thấy nó vào thì cũng khá ngạc nhiên vì nó ít ra vào công ty nên cũng rất ít người biết.

"ting..."

- con chào bác...- Ann cười thân thiện.

- Cháu là....- bà Thụy ngập ngừng...

- À...cháu là bạn của An Kỳ, hôm nay được nghỉ nên cháu đến rủ bạn ấy đi chơi.

- Cô chủ...à không, An Kỳ có bạn rồi à...thôi cháu vào nhà đi...nó đi làm rồi...chắc sẽ về nhanh thôi...

Ngồi trò chuyện với bác Thụy, lòng Ann đau xót khi biết được quá khứ của nó. Đúng thực, nó quá mạnh mẽ, nếu là cô cô sẽ k thể vượt qua.. Mười mấy năm k người bạn, nghĩ đến đây lòng Ann bỗng nhói lên..Thì ra cô đã hiểu sai về nó quá rồi và biết được âm mưu của mẹ con Tử Anh..

Chào tạm biệt bca1 Thụy, cô ra về, trong lòng k ngừng nghĩ về nó. "nếu mình bằng một góc của An Kỳ thì hay biết mấy."

.....

- An Kỳ, nói chuyện với mình chúc đi..- Ann đến trước bàn nó nói, trong khi bọn San Chi vẫn k ngừng theo dõi. Nhưng nó đều biết. Tai nó rất nhạy.

- Tui đã hiểu sai về cậu, cho tui xin lỗi.. - Nó biết có người theo dõi nên đã bỏ đi mà k đáp. Vừa đi một lúc thì y như rằng đã bị Tử Anh chặn ở nhà vệ sinh. Ann đuổi theo nó nên cũng biết sự tình.

- Mày làm gì mà Hạ tiểu thư phải xin lỗi mày? Thứ bản tiện k cha k mẹ chỉ là một đứa mồ côi mà dám lên mặt với tiểu thư sao? Bạn của cô ta ích ra cũng như tao, Triệu tiểu thư này chứ??? - Nó k trả lời nhưng mắt nó dần đóng lại..Ann đứng đó, sức chịu đựng của nó lớn như vậy sao? Nhưng cô thì không? Ann k nhìn được mà đi đến tát vào mặt của Tử Anh.

- Hạ...Hạ tiểu thư...tôi đang giúp cô mà...em tôi dám lên mặt..

- Cầm ngay cho tôi..Cô mới đồ bản tiện..Tôi nhìn thấu cô rồi. Chuyện của tôi k cần cô dạy. Nếu muốn yên ổn thì đừng đụng vào An Kỳ..Nếu k thì cô chuẩn bị cút khỏi đây đi. - Dạy cho Tử Anh một bài học xong, Ann liền nắm lấy tay nó kéo đi. Nó chỉ hờ hững đi theo nhưng trong lòng đã phủ đầy tuyết rồi, bao năm qua câu nói ấy đã chôn vùi vào tim nó, mỗi ngày nó đều nghe, đều cửa vào tim nó một mảng lớn, rất đau. "Ba mẹ....Anh...mọi người đang ở đâu?" Trong lòng nó k ngừng gào thét.. Đi được một lúc nó tự động tách tay mình ra và trở về lớp thu dọn đồ và rời khỏi lớp.

"Mày chờ đó...Tao k tha cho mày và cả lão bà đó đâu."

.....

Ann vào lớp thì biết được nó đã thu dọn balo về rồi nên khi nghe chuông tan học cô rất mừng, cô bắt taxi và đến ngay nhà nó, nhưng cửa đã khóa, vậy là nó vẫn chưa về nhà...Chợt thấy bác Thụy đang cầm giỏ trái cây đang hướng về nhà, vừa định vẫy tay chào thì Ann nghe được tiếng động cơ mạnh...Phải nói rất lớn đang lao vào bác Thụy như muốn lấy mạng bà. Ann k chần chừ lao vào chỗ bác Thụy đẩy bà ra người mình cũng lao theo. Bác Thụy va vào cò nên k sao nhưng Ann còn ở mé đường nên bị thương ở tay một vết xước chạy dài đến khuỷu tay..Nó vừa về đến thấy vậy mở cửa và đưa họ vào..

- Vừa rồi nguy hiểm lắm, sao cháu lại làm vậy. - Bác Thụy đem ly trà gừng nóng cho Ann để cô bớt run hơn.

- Bác là bác của An Kỳ cũng như Bác của con...Hoàn cảnh đó ai cũng vậy thôi..- Nó đang băng bó nhưng hồn thì đang đâu đó. Nó đang nghĩ chuyện này là thế nào?

- An Kỳ...lạnh lắm sao cậu k vào nhà.? - Ann ôm lấy cánh tay bị thương ra sau vườn nơi có một bóng hình cô độc ở đó. Trước mặt cô là vườn hoa hồng trắng, rất đẹp nhưng lại có rất nhiều gai nhọn.

- Sao cậu làm vậy? - Đây là một câu nói từ tế nhất mà từ đó tới h nó dành cho Ann.

- Tui đã nói rồi, tui muốn làm bạn với bạn. Lời tui nói là thật lòng. - Ann đã đứng cạnh nó.

- Tiểu thư như cậu sao lại làm bạn với người dc coi là tự kỉ trầm hèn xấu xí như tôi.?- Nó lại hờ hững nói ra,

- An Kỳ, xấu đẹp gia thế thế nào mình k quan tâm, tui chỉ biết tui muốn làm bạn với cậu. An Kỳ, hãy cho tui chia sẻ những buồn vui với cậu, hãy tin mình đi An Kỳ, thật lòng đó.- Ann nén lại sự đau rất ở tay mà cùng cả hay tay mình cầm lấy đôi tay lạnh ngắt kia của nó, ánh mắt cô âu yếm đầy sự cảm thông làm nó phải thay đổi suy nghĩ.

- Là bạn. - thâm trầm nói ra hai từ ngắn ngủi nhưng lại làm người bên cạnh vui sướng biết bao, Ann ôm chặt lấy nó. Đây là sự cảm thông lớn nhất, gần gũi mà nó cảm nhận được từ trước đến nay, nó cũng dần đưa một tay của mình lên ôm ngược lại Ann. Chỉ riêng bác Thụy đứng bên trong nhìn ra mà mỉm cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Thời gian trôi. - Jade

Thế là thời gian trôi qua nhanh với những hoạt động được lập đi lập lại theo quỹ đạo. Ngày ngày đi học tuy nó vẫn còn bị ức hiếp nhưng điều có Ann ra mặt nên cũng dần dần yên bình đối với nó khi đến lớp. Về đến nhà, Ann lại nhờ nó kèm Ann học, nó thì vừa làm việc vừa giảng bài tập giúp Ann hiểu

ngày ngày nó càng nói nhiều hơn. Ngoài ra, Ann còn lên dẫn nó đến căn phòng tập nhạc, Ann thì k biết nó cũng là một tài năng âm nhạc. Nó chỉ ngồi nghe Ann thổi sáo một lúc rồi cả hai cùng về. Hành tung của nó và Ann đều bị bọn San Chi cùng Tử Anh theo dõi. Cả hân cũng phải quan tâm khi Ann giờ đi chung với nó còn nhiều hơn cả bộ 3. Nhưng nó chỉ nói với Ann mỗi khi về nhà, còn đến lớp dù Ann nói nhưng đáp lại vẫn là sự im lặng.

Hôm nay Ann đã nắn nỉ nó rất lần nó mới xuống can tin cùng Ann. Vừa xuống cầu thang nó thấy có khoảng dầu ăn bôi trơn, Ann thì mãi mê hát k hay gì nó liền kéo Ann lại và chậm đi sát mép cầu thang xuống. Ann thầm cảm ơn nó và biết nó rất kĩ tính và cẩn thận.

- Cậu ngồi đây nhe...để tui đi lấy đồ ăn.- nó gật đầu Ann rồi đi nó lại lấy headphone ra nghe nhạc.

- Mày đã làm gì An Di mà cô ta theo mày vậy hả? Mày chỉ là một con cóc ghè...- San Chi bức bối khi thấy nó vẫn thản nhiên xem như k có sự hiện diện của cô. Cô tức giận tát mạnh vào nó làm văng cả headphone ra ngoài. Không nhân nhượng cô còn tiếp tục nắm lấy tóc nó đến bồn nước để tưới hoa sao đỏ nhân mạnh xuống, mái tóc cùng gương mặt nó ướt mem. Mặt nó đánh lại khi phát hiện ra lớp phấn trên mặt dần tan hết. Nó chỉ ôm mặt và nghiêng hẳn để tóc che hết khuôn mặt, mọi người đều sùm lại nhìn nhưng k một ai ra giúp nó, bọn hân cũng đến đúng lúc San Chi đang chửi mắng nó một cách thậm tệ.

- Đồ vô giáo dục, k cha k mẹ như mày k đáng để đứng đầu cái trường này... Mày vừa đến thi trường này chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả. trường này đã thua trường Moon một bậc mày biết không, đồ sao chổi.....đồ mỡ côi...- lời nói của San Chi có phần nặng nhưng k ai dám nói bởi thể lực của nhà San Chi thế nào người trong trường biết rõ. Mike định lại giúp nó nhưng bị hân ngăn cản.

- Không phải cậu muốn biết cô ta là người thế nào sao? Đợi đi...cô ta sẽ phải lộ diện thôi. - lời hân nói như một ẩn ý gì đó Mike cũng muốn biết nó là ai nên cũng lùi lại, chờ xem thế nào. Còn hân thì chỉ nhếch môi, hân biết một chân lí, dù con người k có lòng tự trọng của mình nhưng một khi động đến người thân hay ai khác sâu sắc với bản thân thì chắc chắn sẽ k chịu nổi trừ khi người đó là người máy k có chút cảm xúc nào. Hân hiểu, vì bản thân hân cũng thế. Động đến người thân hân liều chết hân cũng phải bảo vệ họ.

- Đủ rồi, đừng mắng cậu ấy nữa...An Kỳ, lau đi...mình đi....- Ann vừa mới đưa nó khăn giấy nó chỉ mới nhận lấy định cùng Ann rồi đi nhưng bàn tay lạc lỏng trong không trung.

Thấy Ann bị Lucas nắm tay kéo đi, San Chi cười nửa miệng như thách thức.

- Không ai giúp mày nữa rồi.....haha...cái thứ.....mày k đáng sống trong cái xã hội thượng lưu này...

- Đủ rồi đừng mắng An Kỳ nữa...- Ann ngăn cản nhưng hân k cho Ann đến bên nó.

- Triệu Tử An, cô mềm yếu đến vậy à...Xem ra tôi đã quá đề cao đối thủ của mình rồi... cô thấy bạn mình k phải mà là cô gái luôn đeo theo mình hằng ngày khóc bị người ta ức hiếp mà k hề hân gì sao? - Hân nói làm mọi người bất ngờ, cả nó cũng vậy tại sao hân biết tên thật của nó. Hân đã làm gì Ann.

- Ryan, anh nói với nó làm gì nó cũng có biết nói đâu. - San Chi quay sang nói với hân. Nó vẫn im lặng những hình ảnh ngây thơ hồn nhiên khi cười với nó hiện lên, tình cảm của nó dành cho người bạn này là thật rất chân thật.

- Anh sai rồi. Phó Thiên Nam. - Nghe thanh âm của nó mọi người đều bất ngờ, nó biết nói sao? Mike cũng ngạc nhiên k kém, điều bất ngờ k chỉ ở đó mọi người còn xít xoa khi nhìn cô gái trước mặt. Đó có phải là An Từ Kỳ không? Kể cả Ann cũng ngạc nhiên khi nhìn cô gái trước mặt, làn ra trắng sứ trong mái tóc ướt nhìn nó giờ như một vị thiên sứ, phải nói rất đẹp.

Hân chỉ nhếch môi. Quả nhiên dự đoán của hân là đúng.

- Mày...mày là An Từ Kỳ...sao? mày biết nói à...- giờ nhìn San Chi với dáng vẻ rất buồn cười, đến trước mặt nó dò hỏi Tử Anh bên cạnh bức bối khi vui khi thấy nó bị vậy nhưng lại nổi giận khi thấy nó với bộ dạng hiện giờ.

"Chát..." cô k có tư cách nói chuyện với tôi, dơ bẩn...- nó lạnh lùng tát thẳng San Chi một cái. Sau đó dùng tiếp tấm khăn giấy lau sạch lớp phấn trên tay đến trước mặt hân và ném thẳng vào mặt hân.

- Tôi đưa bạn tôi đi được rồi chứ, dơ bẩn. - nó kéo Ann đi và để lại hành động được coi là duy nhất xảy ra mà nó dành cho hân. Mọi người đều nhìn theo nó, San Chi vẫn còn đau đớn với cái tát vừa rồi nhưng cũng rùng mình khi thấy ánh mắt vừa rồi của nó. Hân giữ tấm khăn giấy dính đầy phấn trên tay mà nhếch môi cười thối1 thú.

- Cô nên xem lại mình đi, thảo nào cô ấy nói dơ bẩn. - hân lại ném vào mặt San Chi và rồi đi...

Còn nó, chỉ biết kéo Ann đi.

- An Kỳ, mặt của cậu...

- Từ giờ cậu có thể gọi mình là Jade...- Nó cắt ngang lời nói của Ann.

Ann cũng hiểu nó, biết nó đã quyết định thế nào. Lòng Jade đã trở dậy và dám đối mặt với sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thành viên mới của music club

Sau khi nó để lộ thân phận và khuôn mặt của mình, dường như cả trường không còn ai dám xem thường nó nữa. Dù biết nó k có thể lực trong thương trường nhưng với năng lực của nó cũng đủ nổi tiếng khắp cả trường rồi. Còn hần, hần càng thích kiểm chuyện với nó hơn.

Hôm nay nó đến trường hơi muộn vì hôm qua nó làm việc quá khuya bởi việc ở công ty. Mọi người đều biết khuôn mặt thật của nó vì vậy nó cũng thôi trang điểm đi học. Dù biết nó đẹp nhưng vẫn phải ngờ ngàng khi thấy nó bước vào lớp. Nó ngạc nhiên khi thấy đến chỗ của nó, không bàn k ghế chỉ là một chỗ trống. Nhưng nó k nói năng gì, bà cô thấy thế lên tiếng.

- Em xuống bàn cuối ngồi với Thiên Nam đi. - Bà cô nhẹ giọng với nó vì được lệnh của ai đó mà.

- Tại sao? Tôi muốn ngồi ở đây? - Nó hỏi lại làm bà cô hơi run nhưng nhìn sang hần bà cô càng run hơn vì sợ mất việc làm

- Thôi Kỳ...về chỗ ngồi đi...K sao đâu..! - Ann thay cô gỡ rối. Nó nghe lời Ann một phần, phần còn lại cũng tránh làm phiền tới lớp nên cũng nghe lời về chỗ mà ngồi với hần.

Còn hần thì chỉ nhìn nó rồi nhếch môi, nó cảm thấy k có ấn tượng tốt với hần sau cái nhếch môi đó. Cục kì k thích nên nó vừa về đến chỗ ngồi đã lấy headphone ra nghe. Hần vờ lấy sách ra đọc rất chăm chú nhưng lại đang suy nghĩ gì đó.

"Cô ấy đẹp như vậy sao lại tự làm xấu mình nhỉ? Như thế chẳng phải tốt hơn sao?" hần đang suy nghĩ tại sao nó lại giả dạng. Vì hần đã biết nó từ trước, từ lúc nó xuống sân bay về đẹp tự nhiên của nó hần đã thấy, chỉ có điều lúc ở sân bay nó vẫn như thế này bắt cần với chiếc headphone ngay cả khi va phải hần k lời đáp trả mà lại nghe nhạc đi tiếp. Ngay khi hần vào trường lại bắt gặp dáng vẻ thái độ ấy của người con gái, hần k chắc lắm nhưng vẫn nghi ngờ cho đến khi hôm bọn hần gặp ở sân thượng hần tinh mắt nhận ra trên tay của Ann có dính một thứ gì đó.....Điều tra thử thì y như rằng.....

.....

Buổi học kết thúc, nó chuẩn bị ra về thì Ann bảo dẫn nó đến một nơi. Cả hai cùng đi dọc hành lang nhưng sao con đường này nó rất quen nhỉ? Chẳng mấy chốc lại đến phòng nhạc.

- Wow.....mấy người dám cúp tiết phải không??? - Ann bắt ngờ khi vừa bước vào đã thấy bọn hần ở đó.

- Là do chuẩn bị cho Concert sắp tới thôi. Gần đến thi rồi nhưng tụi này thấy k khả quan lắm. - Lucas tháo phone ra trả lời Ann. Nó thì đứng đó nhìn hần viết viết gì đó. Nhìn nhạc cụ trong phòng này cũng rất phong phú nhưng nó chỉ chú tâm đến một nhạc cụ cũ kĩ kia.

- Mọi người đang tập bài hát do người bí mật sáng tác à...- Ann vẫn hỏi tiếp

- Đúng vậy, vì Mike và cả tui thấy cũng rất hay, cũng rất phù hợp với chúng ta. - Cả bọn vẫn đang trò chuyện còn nó thì đi vòng vòng đâu đó, một lát sau F4 mới ngán người khi nghe thấy tiếng đàn, một tiếng đàn nghe rất êm tai du dương còn ngọt ngào hơn cả piano nữa. Cả bọn quay lại thì thấy nó ở góc cuối của căn phòng, trên vai là cây vĩ cầm và nó đang say sưa kéo nó. Tiếng đàn của nó rất có hồn dễ đi vào lòng người nhưng có điều tiếng đàn của nó mang một thứ gì đó gọi là buồn bã nó như kể lại một câu chuyện không kết thúc, ai cũng bắt ngờ, vĩ cầm là một nhạc cụ rất khó chơi vì thế nó chỉ nằm gọn ở góc phòng chứ không ai đụng đến cũng chính vì thế mà nó hơi cũ kĩ và bụi bặm. Vì nó quá say mê âm nhạc nên một khi nó hòa vào âm nhạc nó sẽ không để ý đến mọi chuyện xung quanh vì vậy nó không biết bọn hần đang nhìn mình. Nhưng hần lại có một suy nghĩ khác.

- Xin lỗi. Tôi đã tự ý rồi. - Nó kết thúc bà, mở mắt ra thì thấy 4 cặp mắt đang nhìn mình thì vội buông đàn xuống và có ý định rời khỏi.

- Kỳ....cậu biết chơi vĩ cầm sao? Còn chơi rất giỏi nữa.....rất điêu luyện đó...cậu gia nhập nhóm của tụi mình đi. - Ann kéo tay nó lại.

- Ann nói đúng, và lại nhạc cụ đó vẫn còn chưa ai sử dụng, hay cậu hãy dùng nó đi. - Mike cũng lên tiếng. Lucas cũng gật đầu, anh đã bị tiếng đàn của nó mê hoặc rồi.

- Ryan, ý cậu thế nào? - Ann hỏi hần.Nó cũng quay sang hần. Hần thì lại cầm tờ giấy trên tay.

- Cô hãy thử kéo và hát bài này thử xem. - Hần đưa ngay bài hát k rõ người sáng tác mà để lên giá đỡ. Ann nhìn nó với ánh mắt lo lắng bởi đây là bài hát mà nó mới thấy lần đầu với lại Ann có xem thử qua bài hát ấy rất khó có nhưng nốt luyện lấy mà nếu cho Ann thổi sáo chắc cũng chào thua. Lucas biết hần ghét nó nhưng dù sao cũng k nên dùng cách này để đuổi khéo nó chứ.

- Ryan...cậu làm vậy có phải muốn làm khó cậu ấy không bài hát này.....-

- Cô ấy có quyền lựa chọn. - hần nhếch môi nói như thách thức nó. Nó thấy hần như vậy trong lòng không ngừng khó chịu.

- Được thôi. - Chỉ vờ vờ hai từ nó từ từ quan sát bản nhạc và đưa đàn lên vai, chỉ sau vài nốt đầu đôi mắt nó đã từ từ khép lại. Chỉ đợi ngay lúc này hần đã lấy bản nhạc đó đi nhưng nó vẫn rất bình thường k gì ảnh hưởng đến nó cả. Dù nó không hát nhưng lại mang cho mọi người bất ngờ và ngạc nhiên. Tại sao nó lại kéo bản nhạc này thuần thục đến thế trong khi bài này cực khó mà hần chỉ mới cho nó xem qua và lại giờ hần đã lấy bản nhạc đi mà

nó vẫn say sưa không hay biết gì.

- Sao lại.....??? - Những thắc mắc đang dần hình thành trong đầu của Ann và Lucas nhưng hần và Mike biết bài hát này từ đâu mà có rồi.

- Kỳ...sao cậu lại...?? - Nó kết thúc bài và nhận được sự khác lạ của Ann dành cho mình quay sang thì bản nhạc trên giá kia đã mất. Nó cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Vậy mà hai người vẫn chưa nghĩ ra sao?? Chỉ có bài hát mà mình tự nghĩ ra tự viết ra mới có thể đàn hoặc hát mà không cần nhìn bản nhạc được. - Hần nói chậm như lật tẩy nó, Ann cũng đã hiểu.

- Vậy An Kỳ là người đã viết ra bài hát này sao? Cậu viết từ lúc nào thế? - Ann hỏi trong khi nó vẫn im lặng, còn hần chỉ nhếch môi chờ nó trả lời. Mike và Lucas ánh mắt hai người cũng đang hướng về nó.

- Phải..nhưng chỉ tình cờ thôi. Tôi không có ý...- Nó chưa nói hết thì Ann đã ôm nó một cách thắm thiết.

- Cậu thật tài giỏi....cậu gia nhập nhóm mình đi...- giờ đã rõ, hần đã xác nhận được những gì hần cần và cũng rất hoan nghênh việc nó gia nhập nhóm. Lucas và Mike cũng không có ý kiến. Riêng Mike anh vẫn luôn âm thầm suy nghĩ một điều gì đó.

- Vậy thì giờ trong căn phòng này và Music Club không còn F4 nữa nhá...mà là F5...có thêm An Kỳ..thì cuộc thi sẽ k thành vấn đề nữa rồi...- Ann tươi cười nói. Nó cũng cười nhẹ..

- Tôi là Phuong Khánh Du trưởng nhóm có thể gọi tôi là Mike, đây là Phó Thiên Nam, Ryan, Lãnh Hạo Thiên, Lucas và Hạ An Di, Ann. Sở trường của họ là piano, trống và sáo. Nào tới cậu...giới thiệu về mình đi chứ. - Mike giới thiệu từng thành viên trong nhóm.

- Tôi..An Từ Kỳ tên thật là Triệu Từ An mọi người có thể gọi tôi là Jade. - Nó ngập ngừng khi giới thiệu về tên mình nhưng nó đã quyết định thay đổi.

- Cậu không nói sở trường bọn này cũng biết rồi.....Nào....hoan nghênh cậu đến với Music club...- mọi người vỗ tay hần cũng vỗ tay và cười với mọi người, nó cũng thế. Hy vọng quyết định này là đúng và cũng là quyết định của nó mà bà Thụy hằng mong đợi.

"Ba Triệu...con không cô đơn nữa rồi...cũng không như trước nữa...ba an tâm rồi nhé..." - Nó ngược lên nhìn những ngôi sao trên trời sau khi buổi gặp mặt đã tàn, giờ nó cảm thấy mình như con người mới k còn cô đơn như trước bởi giờ nó đã có bác Thụy và cả một người bạn chân thành là Ann nữa...

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Concert

10.A.

Vì nó đã gia nhập vào Music Club nên toàn trường cũng đổi cách gọi hần sang F5. Vì buổi hòa nhạc sắp tới rất quan trọng để chọn ra trường nào mới thực tài. Hai ngày nữa sẽ là buổi chung kết sẽ diễn ra giữa trường nó và trường Moon cũng tức là trường của cô gái mang tên Elly. Vì thế hai trường đã có những chiến lược riêng, cố gắng hết sức để đoạt lấy danh hiệu cao quý ấy. Cả trường nó cũng vậy. Lịch tập luyện cũng rất siêng suốt và khắc khe. Nhưng thực sự việc này không mấy dễ dàng khi nó vừa gia nhập vào F5 vẫn chưa thích ứng kịp.

- Haizzz...kiểu này ổn không? - Lucas than thở, trán anh đổ đầy mồ hôi sau một lúc chơi trống.

- Tôi thấy ổn cả về phần biểu diễn của nhóm nhưng còn giải thưởng cá nhân? Bên chúng ta chỉ có mình Lucas?? - Mike nói như không chắc chắn, Ann cũng thờ dãi còn nó chẳng hiểu gì?

- Có chuyện gì mà các bạn phải lo lắng thế? - nó hỏi. Hần thì đã mất dạng.

- Jade, cậu vừa gia nhập nên không biết đâu? Đây đã là lần thứ 3 tổ chức Concert nhưng thực chất nó là một cuộc thi về âm nhạc. Cả 2 lần trước chúng ta đều thất bại trước Moon, lần này chúng ta lại gặp chúng. Tội mình rất lo lắng. - Ann giải thích cho nó hiểu.

- Thiên Nam. Cậu ấy rất giỏi piano mà.? Còn cậu, mọi người cũng rất tài năng mà?

- Dù giỏi nhưng cậu ấy cũng k vượt qua nổi Thế Minh, người đã 2 năm giữ danh hiệu King Piano, còn nữa cô gái mà tấn công mình lúc trước là Queen Violin. Cả 2 người đều là học sinh ưu ái của trường Moon đó. Vì thế Ryan mới chán nản như vậy?? - Ann lại tiếp tục giải thích, nó gật đầu tỏ hiểu. Nhưng trong lòng nó lại mong đến cuộc thi nhiều hơn, nó muốn biết Thiên tài mà mọi người sùng bái ngưỡng mộ kia là ai? Và ai đã đánh bại được hần như vậy?

- Jade, sao cậu trầm tư thế? Cậu có ý gì không? - Mike hỏi nó, khi thấy nó đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài đôi mắt trầm tư nhìn ngoài cửa.

- à không. Các cậu đừng chán nản vậy nữa. Chúng ta cố gắng hết sức là được. Nhưng mình đảm bảo trường chúng ta sẽ không thua đâu....Mình về trước nhé. - Nó nói hiện ý cười, để lại một chấm hỏi to đùng cho những người còn lại trong phòng. Sau đó, nó lại mang balo thản nhiên mà ra về....

Ở một góc khuất nào đó gần phòng nhạc. Có một người đang lén lén lút lút chẳng biết làm gì, vừa nghe tiếng chân thì đã chạy sang hướng khác.

10.B.

Hôm nay chính xác hơn là tối nay sẽ là đêm chung kết diễn ra giữa trường Moon và MDC được tổ chức tại trường Moon, vì đó là một ngôi trường rộng lớn, mang tính hoàng gia, là một ngôi trường phải nói là đầu tư về mảng giáo dục cũng như mảng an ninh rất cao, và học sinh ở trường ấy phải nói là con của các nhà tài phiệt, hay gia đình có thế lực..Nếu so 2 trường với nhau có lẽ Moon sẽ đứng trên MDC một bậc về tất cả mọi mặt, vì thế cuộc thi hôm nay sẽ diễn ra chắc hẳn mọi người đều đoán trước được kết quả.

- Ta biết các em sẽ bị áp lực rất nhiều, nhất là em đó Ryan, đừng lo lắng, chúng ta nên thoải mái, thắng hay thua không quan trọng các em. Chỉ cần các em cố gắng hết sức là được. - hiệu trưởng cũng biết tình thế hiện tại thế nào, các thầy cô cũng hiểu rõ nhưng vẫn cười tươi để động viên tụi nó.

- Cảm ơn thầy cô...chúng em sẽ cố gắng hết sức..

- F5...khoan...hình như còn thiếu 1 em thì phải? - Hiệu trưởng hỏi.

- Từ Kỳ đang trên đường đến thưa thầy. - Ann trả lời thay nó, trong khi hần cứ đi qua đi lại, Mike thì bình tĩnh hơn chút.

- Thôi...các em chuẩn bị đi...Xe đang đợi ngoài kia...Nhanh lên nhé...- thầy hiệu trưởng nói xong cùng các thầy cô ra ngoài. Riêng Ann cảm thấy lo lắng cho nó, trong lòng cứ bồn chồn liên lấy điện thoại gọi cho nó.

Nhận được câu trả lời từ nó làm Ann khá yên tâm mang dụng cụ của nó ra xe. Đây là lần đầu tiên trường nó sử dụng nhạc cụ này. Nó dặn Ann đi trước nên Ann cũng nghe và cùng mọi người đến đó trước. Trong khi đó nó đang chạy về nhà và tìm chiếc váy mà Ann đã tặng nó để trong buổi biểu diễn hai người có thể diện đồng phục, như thế sẽ đẹp hơn.Nhưng trên đường đi đến cuộc thi của nó không mấy suông sẻ.

- Nè cô em...đi đâu mà xinh thế.....- một đám du côn đang chặn đường nó....Nó nhìn đồng hồ trên tay và với IQ của nó thì chắc đoán ra được bọn người đó đứng đây làm gì rồi. Nó im lặng.

- Nè.....mày cầm à...bắt nó cho tao...- thế là học đã ra tay ngay với nó... Vì bọn họ quá đông nên đã bao vây nó thành một vòng lớn. - Phía xa xa, có một người con gái mái tóc vàng hoe cùng đôi môi đỏ chót, không ai khác chính là Từ Anh, cô thấy thế chỉ về lên nụ cười nham hiểm sao đó rồi đi.

Mới đầu nó chỉ cố né tránh làm bọn kia càng hung hăng liều đánh hơn, nhưng hình như nó sắp trễ rồi liền lạnh lùng đánh trả. Nhận thấy nó biết võ còn thuộc dạng cao thủ nên bọn chúng ra hiệu ngầm cho nhau, một người phía trước như đó đánh 2 ba người tiếp theo cũng thế, nó đang đánh trả thì có người phía sau cầm kim tiêm trên tay đâm vào nó, nhưng đã bị ai đó ngăn lại.

- Một đám như thế này mà đánh 1 người con gái không phải rất hèn sao? - Nó nghe thấy giọng nói có phần quen tai nên xoay lại, đúng thật là người quen.

- Giám đốc. - Nó vừa xoay qua thì thấy Phó Thiên Minh, giám đốc của nó ở VIVIAN.

- Chịu nói rồi sao. Em cũng rất cừ đấy. - thế là Thiên Minh (Cent) đã giúp nó thoát nạn, nhưng nhìn lại bộ váy mà Ann tặng cho nó đã nằm hằn ở một góc, rơi ra và bắn đi bởi nhiều đầu chân giẫm đạp và ngay cả quần áo trên người nó cũng k mấy hoàn hảo...Nó rất trân trọng bộ váy này.

- Em định đi đâu vào giờ này, bộ váy đó rất quan trọng với em sao?

- Em đến trường Moon tham gia cuộc thi cho trường, bộ váy này đáng ra em sẽ mặc vào tối nay nhưng giờ.....

- Anh cũng đến đó...hay anh đưa em đi...không phải đã trễ giờ rồi sao?? - Cent nói xong kêu nó lên xe rồi lấy điện thoại gọi cho ai đó.

.....
- Trời ạ....sao gọi mãi không được thế..cậu mau bắt máy đi...- Ann đang lay hoay với chiếc điện thoại trong khi hần đã bọc bọc. Vì cuộc thi này mà hần đã áp lực rất nhiều giờ F5 5 nhưng nó hiện tại vẫn chưa thấy đâu....nhưng mà cuộc thi đã bắt đầu từ 10p trước...

- Chẳng lẽ cô ta k có trách nhiệm đến vậy à...- hần nói một câu tỏ ý rất bức bối.

- ÔI TRỜI OI.....tôi nghe nói F5 gì đó mạnh lắm mà....sao giờ hui quá vậy?? À...mà một câu lạc bộ âm nhạc thành viên có thế lực vậy mà chấp nhận để một người k ra gì tham gia...tôi có nên nói với hiệu trưởng của các người xem xét lại hay không? - Màn trình diễn của tụi nó đã xong chỉ với 4 thành viên vì bài hát ấy nếu sử dụng violin sẽ k hợp...cũng k mấy bắt ngờ bằng trường Moon. Đã đến phần thi cá nhân để thể hiện thế mạnh của cá nhân ở mỗi loại nhạc cụ, Lucas đang thi đấu ở ngoài kia. Thấy vậy Elly mới vào trong sân khấu mà chằm chọc.

- Hần tiểu thư, cô là học sinh trường Moon mời cô về phía trường của mình. - Ann rất lo cho nó nên k đòi co với Elly mà đáp lại Elly một cách khôn ngoan đúng đắn.

- Được rồi....tôi sẽ cho trường các người thua thảm hại. - Elly nói xong bỏ đi, Elly rất dễ thương trong bộ váy hồng phấn kiểu công chúa rất đẹp nhưng tí cách k như thế.

- Xem ra...k mấy khả quan rồi...- Mike nhìn ra ngoài sân khấu nơi Lucas đang thi đấu với P ở trường Moon, nói.

Sau tiếng vỗ tay....mọi người đã vào trong và đến màn biểu diễn của Thế Minh. Nhìn thần thái của Thế Minh bên piano rất nhẹ nhàng và thông thả...Rất nhanh chóng kết thúc phần thi của mình trong tiếng hò reo bên dưới. Anh mỉm cười nhẹ về phần thi vừa rồi của mình. Đến lượt trường MDC, nhưng hắn đã biến mất....Bên dưới đang bàn tán cho rằng hắn đã bỏ cuộc.

- Xin lỗi...xin lỗi...mình đến trễ....- Nó thở gấp khi gặp được Ann nhưng sắc mặt Ann buồn bã...khi nhìn ra ngoài sân khấu nơi mọi người đang dành sự ưu ái cho màn trình diễn độc tấu violin của Elly.

- Ann cậu sao vậy? Mình xin lỗi mà. - Nó bất ngờ trước thái độ của Ann lúc này, lúc sáng còn hồ hởi mà.

- Chúng ta thua chắc rồi...họ đã lướt bỏ phần thi piano của trường chúng ta vì cho rằng trường chúng ta đã bỏ cuộc, Ryan thì k thấy đâu, giờ nhìn đi họ nắm chắc phần thắng rồi...- Nó nhìn ra ngoài cũng như nhìn Elly vừa chào khán giả và nhìn nó cùng Ann với ánh mắt đắc thắng trong lòng nó lại nổi dậy. Nhưng hiện tại nó đang thờ ơ.

- Chúng ta không thua đâu Ann.- Nó vừa nói xong liền cầm cây violin ra ngoài phía sân khấu, nó cố gắng trấn an mình, bình tâm trở lại. Nhưng nó bước ra lại là một bất ngờ lớn cho phía dưới về cả mọi mặt.

- Không phải MDC năm nay có chiến binh mới chứ...

- phải đó....k biết có chơi được không nữa...mấy năm trước toàn lướt qua...thôi nghĩ...Elly là nhất rồi...- nó nghe nói phía dưới bàn tán xôn xao trong lòng nó hơi khó chịu một chút.

- hiệu trưởng, liệu An Từ Kỳ có làm được không? - một giáo viên ngồi cạnh hiệu trưởng.

- Biết sao được. Bây giờ chỉ trông cậy vào con bé thôi.

- WOW.....đây là một sự biến đổi mới đây này....cô gái xinh đẹp này sẽ đại diện cho MDC...? (Nó gật nhẹ đầu, mc hiểu ý), được nếu vậy chúng ta hãy cùng xem sự đột phá của MDC nhé....bắt đầu...-

Nó khá là khó chịu với những ánh đèn màu chiếu vào mình vì lúc này sân khấu chỉ có mình nó, phía dưới rất đông người nhưng không vì thế mà nó lo sợ. Như thường nó nhẹ nhàng khép hờ đôi mắt lại, đưa đàn lên vai và kéo... Phía dưới lúc đầu còn cười châm biếm với hành động vật của nó nhưng không, họ đã làm, bây giờ không gian chỉ còn lại những tiếng đàn du dương bởi họ đang lắng đọng, lắng đọng để cảm nhận âm điệu mà nó mang lại. Elly không ngờ rằng nó lại kéo bản nhạc hay đến vậy còn Thế Minh, anh chỉ nhìn nó nhìn thẳng vào cô gái có khuôn mặt xinh đẹp kia trong bộ váy đơn giản không cầu kì bắt mắt, chỉ là chiếc váy cúp ngực trắng voan đuôi tôm, giày cao gót trắng, mái tóc khố đặc biệt xõa tự do, k trang sức cũng không phụ kiện, nhìn nó rất đơn điệu nhưng rất quyến rũ trong làn da trắng như tuyết kia. Thế Minh nghĩ, trên sân khấu kia là một thiên thần nhưng tại sao lại kéo một bản nhạc da diết buồn bã đến vậy???

Nó cố kìm nén giọt nước mắt của mình, vì hôm nay nó kéo một bản nhạc rất khó và là bản nhạc đầu tiên mà nó sáng tác dành riêng cho chính bản thân mình. Một bản nhạc đã nói lên tất cả tâm tư tình cảm niềm hận thù, lòng vị tha cùng sự khoan dung....tất cả đều đó được người nghe cảm nhận qua từng âm tiết, âm sắc có lúc trầm bổng, dồn dập hay du dương...

ầm ầm....- những tiếng vỗ tay giòn giã vang lên không ngừng. Nếu nó là Triệu Từ An của lúc trước thì nó sẽ lạnh lùng bỏ mặc nhưng giờ nó đã khác...Thế Minh không ngừng nhìn nó....Phía xa xa...ở góc khuất của dãy ghế khán giả cuối cùng. Xa hơn nữa cũng có một người đang thờ thần trước vẻ đẹp thiên sứ kia..

- Em muốn thay đồng đội của mình tham gia phần thi độc tấu piano..- đề nghị này của nó vang lên khiến nhiều người tiếc thay cho nó, thậm chí còn trở mặt..

- Elly còn có thể đấu được nhưng còn Hoàng Từ Thế Minh, sao cô ấy dám. "Triệu Từ An, cô thật liều lĩnh."

- Phía BTC thế nào, được,,,chúng ta hãy xem....cô ấy có thành công không nhé...- nhận dc sự đồng ý của BTC mc cũng hứng thú nói.

Nó nhẹ nhàng ngồi xuống, đặt nhẹ bàn tay lên phím đàn, lướt nhẹ nhàng nhưng thanh thoát.

Affections touching across time được nó biểu diễn vô cùng thành công một cách hoàn mỹ, không thể chê vào đâu được.

- MDC...có cơ hội rồi thầy à....- hiệu trưởng mừng rỡ....khi thấy nó đã cứu vớt được tình hình....

Phần 2 là phần đọ ván. Hai đội sẽ dùng cùng một loại nhạc cụ mà thách đấu nhau, chủ đề và bản nhạc sẽ do BTC chọn ngẫu nhiên nếu ai thích ứng và cảm nhận tốt sẽ chiến thắng...

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Độ ván

Phản thi này càng khó khăn hơn khi có cả phần hợp xướng, tức có cả nhạc trưởng và các thành phần khác như trống, guitar.....rất khó khăn. Nhưng Elly lại vô cùng tự tin. Nó cũng bước ra nhưng giờ nhìn nó khác hơn, mái tóc đã được nó buộc gọn ra phía sau, lộ ra chiếc cổ cao trắng làm mọi người phải ghen tỵ...Nhìn vào đôi mắt của nó chỉ thấy sự kiên định, bình thản chứ k có sự tự tin hay tự ti....rất khó đoán tâm tư của nó. Elly cũng có phần lo lắng vì lần đầu cô thi đấu kiểu này nhưng sự hiểu thắng đã chiếm lấy cô Queen Violin chỉ có thể là cô...k là ai khác.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, bản nhạc quen thuộc Within Attraction của Yanni vang lên, theo sự chỉ huy của nhạc trưởng, mọi thứ rất hoàn hảo, rất nhịp nhàng tạo cho phía dưới sự dễ chịu. Elly chợt bất ngờ khi nghe bài này, nếu cho bài này thì rất dễ rồi vì nó quá quen thuộc nhưng.....Thế Minh đã bật cười nhẹ khi thấy sự bình thản đến lạ thường của nó....mọi người bên cạnh cũng phải xít xoa đầu tim trước nụ cười của anh.

Mọi thứ rất hoàn mỹ màn solo của trống quá hay làm bên dưới khá thích thú trước màn độ ván này. Nhạc trưởng ra hiệu đến màn solo của Elly, Elly cũng trình diễn rất tốt, Elly vừa kéo xong là nó đáp lại ngay. Cả hai người đối đáp nhau qua những tiếng đàn, bản nhạc một lúc dồn dập hơn nhịp điệu nhanh hơn và khó hơn, Elly không khỏi tránh được những sai sót nhỏ, còn nó. Lúc này là nhìn nó mang một nét buồn nhưng giờ thì không, đôi mắt nó không nhắm lại nữa mà mở to nhìn thẳng vào đôi phương và khán giả, những tiếng đàn của nó dồn dập nhưng dứt khoát theo điệu nhạc. Bản nhạc đến hồi cao trào càng chứng tỏ sự chuyên nghiệp của nó, những thao tác của nó rất thuần thực, đậm chất nghệ sĩ violin. Elly biết mình đã vướng phải sai sót trong bài liền vờ đứng cạnh nó giao lưu với nó, trong lúc nó kéo đàn thì lại vờ đụng nó, nhưng ý định này nó đã sớm biết, không tránh đâu xa và biểu hiện ngoài mặt, tay nó vẫn đang say sưa kéo đàn, đôi chân nó xoay nhẹ một vòng như đang khiêu vũ trong đêm nhạc, vừa tạo nên một vũ điệu đẹp mắt vừa nhẹ nhàng tránh khỏi kẻ sách của Elly. Trước khi kết thúc bài nó kéo đàn mạnh tay hơn dứt khoát hơn tạo nên một cao trào điểm nhấn đặc biệt của bài và nhẹ nhàng kết thúc nó.

- Nè....sao giờ mới xuất hiện vậy....cậu đi đâu mà bỏ dở phần thi của mình vậy?? - Ann phản nản khi thấy hấn bỗng dừng xuất hiện

- Không phải đã có người làm rất tốt phần thi của tôi sao?? - Hấn nói sau đó hất mặt về phía nó. Nó thấy hành động ấy cực kì không thích liền đi lại đưa lại violin cho Ann cầm giúp.

- Xin lỗi...vòng này phải nhờ "thiên tài Rùa" ra tay rồi...- nó không thua đáp lại hấn một câu châm chọc và làm hấn như tức điên lên. Vì thế hấn cũng phải độ ván với Thế Minh lần nữa.

Thế Minh chậm rãi, rất thông thả ngồi vào piano, đôi mắt anh đã có hấn chờ sẵn. Ánh đèn chợt tắt rồi lại lóe sáng lên bắt đầu là những bản giao hưởng bắt hủ hàng đầu về âm nhạc lần lượt vang lên, mức độ càng lúc càng khó và nhanh hơn. Hấn nhìn như rất mất bình tĩnh vì một phần áp lực nên độ biến tấu của hấn k cao, trong khi thần thái của Thế Minh rất thông thả như thư giãn như đang dạo chơi chứ không gấp gáp như hấn. Kết quả đã rõ...

King Piano vẫn thuộc về Thế Minh, tức anh đã đạt kỉ lục 3 năm liền nắm giữ danh hiệu ấy. Nhưng danh hiệu Queen Violin đã có sự thay đổi, Elly thì cười tươi rói trong khi đó nó vẫn bình thản k tỏ vẻ lo lắng hay hồi hộp gì cả...

Hai trường có số điểm bằng nhau và hấn được giải thành viên triển vọng trong khi Queen Violin vẫn còn là ẩn số.

- Wow.....Queen của đêm nay là một cô gái rất đẹp cũng rất chuyên nghiệp....đó là.....Elly....hay.....An Từ Kỳ....- mc chỉ đọc đến Elly thì cô lại mừng rỡ chủ động bước lên phía trước nhưng cô lại không ngờ về sau mà mc đọc lại làm cô như trò cười.

- Người tỏa sáng nhất đêm nay chính là....chính là....An Từ Kỳ đến từ MDC.....wow.....- mọi người đều vỗ tay nồng nhiệt vì danh hiệu này dành cho nó quả thật rất xứng đáng, nó bước lên phía trước đứng cạnh Thế Minh, nhìn hai người rất đẹp đôi mọi người người và cả hấn nữa phải ghen tỵ ấy..

- À.....King Piano chúng ta đã quá quen thuộc rồi...giờ chúng ta cùng nghe cảm nhận của tân Queen Violin năm nay nhé...- thế là mc lại đẩy thế khó cho nó...Trước giờ nó đều k nói lời nào, giờ có bạn chỉ cười nhưng im lặng thì nhiều, giờ biết nói gì đây. Nó đơ người....Thế Minh khề nhìn sang nó...Nếu nó nói vui thì không thành thật với bản thân mình nếu nói buồn cũng không đúng..

- Em.....cảm ơn mọi người rất nhiều.....- nó nhớ lại hình như Ann đã dạy nó nói như thế khi ở trước đám đông....Thế Minh khá bất ngờ trước sự thành thật từ câu trả lời của nó, rất ngắn gọn nhưng súc tích...

.....Mọi việc diễn ra nhanh chóng và kết thúc với kết quả hai trường sẽ cùng hợp tác để dự thi cấp quốc gia, Ann vui mừng tíu tít bên nó, hấn thì hờ hững bỏ tay vô túi quần, cuối cùng hấn lại thua....Elly thì bức tức nhìn nó và Ann với ánh mắt ghen ghét, còn Từ Anh, cô vẫn đứng từ xa quan sát nó, đôi tay nắm chặt....tại sao??

Hàn Thế Minh (Han Ji Hoon): là con lai Việt Hàn, đẹp trai theo phong cách chuẩn của Hàn Quốc, nhìn anh rất ảm áp nhưng tính tình lạnh lẽ. Là một thiên tài về piano, là thanh mai trúc mã và có hôn ước từ nhỏ với Diệp Minh Vy. Vì hay tin Diệp Minh Vy đã chết nên anh đã đóng cửa trái tim mình, từ đó tính anh trầm lặng, lạnh lẽo nhưng âm nhạc luôn đồng hành cùng anh chia sẻ cùng anh suốt bao năm qua. Thế lực nhà anh cũng k vừa.

Trương Elly (Elly): dễ thương nhưng tự cho mình là nhất, là công chúa của Moon, giỏi về violin. Rất thích Lucas.

.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hợp tác

Một tuần sau đó, từ lúc nó nhận được giải Violin được mệnh danh là Queen, đưa danh tiếng trường đi lên. Thì giờ trong trường danh tiếng của nó không hề nhỏ cộng thêm việc biết khuôn mặt thật của nó một vẻ đẹp ẩn hiện huyền ảo kia, thì nó lại càng được nhiều người sùng bái và ngưỡng mộ nhưng số lượng fan vẫn đứng sau một người, nếu so với trường khác. Hình ảnh của nó tuy thân thiện nhưng vẫn có chút lạnh lùng làm mọi chàng trai đều đứng. Điều này làm Từ Anh ngày càng căm ghét nó hơn.

Và hôm nay nó cũng như mọi ngày, áo trắng giày lười trắng, vẫn đeo headphone mái tóc hơn vai màu khói buông xõa tự nhiên. Vì biết tiết đầu là giờ tự học nên hôm nay nó vào trễ, nào ngờ vừa vào thì thấy lớp đã đông đủ, nhưng chỗ nó vẫn trống, chắc hán cũng như nó. Đi trễ rồi...

- An Kỳ....hiệu trưởng gọi bạn đến phòng ông ấy đó...- Vừa đặt balo xuống thì Ann quay xuống nói, Mike và Lucas cũng quay sang nhìn, nó gật đầu và rời khỏi lớp.

Được phép mở cửa, nó cũng thông thả vào, gặp hiệu trưởng một người đàn ông trung niên kế bên là một chàng trai đối diện với chàng trai ấy là hán....Nó chẳng hiểu mình đến đây để làm gì...

- Từ Kỳ...gợi thiệu với em đây là ông Kim, hiệu trưởng Moon còn kế bên là Hàn Thế Minh học sinh trường Moon. Họ qua đây theo lệnh của cấp trên muốn hợp tác cùng em và Thiên Nam về việc thi quốc gia.- nó vừa nghe gợi thiệu vừa cúi đầu chào mọi người. Hán chỉ khẽ nhìn nó nhếch môi còn Thế Minh, anh khẽ nhìn nó nhìn thẳng vào đôi mắt kia...có gì đó bí ẩn dưới ánh mắt kia??

- Vậy từ nay phải nhờ vào các em rồi...chúng tôi gửi Thế Minh ở đây...Thiên Nam và Từ Kỳ...mong hai em giúp đỡ Thế Minh nhé...- ông Kim kết thúc bằng việc gửi gắm học trò cưng của mình cho trường MDC, vì việc lớn nên phải thế thôi.

.....

- Từ Kỳ.....có thể dẫn tôi tham quan trường một chút không?? -trên đoạn đường về lớp, anh đề nghị. Nó chưa trả lời thì đã nghe tiếng hán lạnh lùng vang lên.

- Tôi về lớp trước. - thế là hán bỏ đi. Anh vẫn tròn mắt nhìn nó chờ đợi câu trả lời, lần đầu tiên anh mở lời đề nghị và kiên nhẫn với một cô gái.

- Xin lỗi...nhưng ngoài lớp và phòng nhạc thì tôi chẳng biết nơi nào trong trường này cả? - Nó nhẹ nhàng nói. Là nói thật bởi từ lúc vào trường toàn bị đánh vô tâm nó biết đi đâu đâu.

- Vậy chúng ta cùng đi đi...-

- Nơi đẹp thế này mà em lại không biết sao?? -

- Tôi k quan tâm lắm.- nó trả lời, cũng đúng thôi vì Thế Minh lớn hơn nó một lớp.

- Từ Kỳ...đây là tên thật của em sao? - anh nhẹ nhàng hỏi.

- Không.- anh trở nên căng thẳng và hỏi hột sau câu trả lời của nó.

- Tôi tên Triệu Từ An. Vì k muốn gặp rắc rối nên mới đổi. - nó nói xong lại làm ah hụt hẫng.."Nhưng tên thật của tôi là Vy..." nhưng nó lại không nói ra..nó đứng lên và định về lớp..Anh cũng chỉ lặng lẽ đi theo...

.....

"Đi đâu mà lâu thế k biết nữa...." - suy nghĩ của ai đó.

- Ryan...cậu đang làm gì thế...- San Chi bước đến..

- Cút...- âm thanh hân lạnh 0 độ, thái độ bức dọc...thấy thế San Chi cũng quay đi nhưng lại thấy rất tức giận..

- Sao không đợi hết giờ học rồi về...dẫn anh ta đi hết nơi này đi...- hân thấy nó về vừa định ngồi xuống rồi nói.

- Liên quan cậu à....- nó trả lời nhưng làm hân muốn điên lên.

- Hân đâu rồi...

- Ai?

- Thế Minh

- Về rồi...tôi cũng về đây...- nói xong nó thẳng thừng đi để lại đầu hân đang bóc khỏi nghi ngờ, Ann và Lucas thì cười tủm tỉm, Mike đang làm bài tập cũng đưa mắt lên nhìn rồi cụp xuống.

.....

"Điều tra cho tôi về Triệu Tử An...và cả Diệp gia nữa, sao trận hỏa hoạn kia còn ai sống sót không? "

"Cướp....." Thế Minh vừa ra khỏi cổng trường thì nghe tiếng cướp của người phụ nữ, anh vội đuổi theo. Nó ở phía sau hỏi thăm rồi cũng chạy theo.

- Bên phải.....giúp tôi với...- nó nghe bên phải nhưng vội chạy nhanh về thẳng phía trước, chạy một hồi lại gặp 1 tên ôm ôm cầm túi xách lướt qua nó theo sau là Thế Minh. Nó cũng đuổi theo..

- Anh qua kia....- Thế Minh nói sao đó bực đường chạy ngược về phía trái nhằm chặn đầu.

- Mắc bẫy rồi cô em.....- nó chạy theo tên ôm đó đến cuối đường, nhưng từ đâu lại xuất hiện thêm một bọn côn đồ nữa, chắc là đồng bọn rồi....Thế Minh cũng vừa đến. Anh đang thờ dốt.

- Nhìn cô em đẹp lắm đấy...xem ra bọn này gặp mai rồi...ha ha haahah/...- tên cầm đầu cười lớn, Thế Minh anh đang rất khó chịu với giọng cười của mấy tên kia. Nhưng anh nhìn nó, nó chỉ đứng đó nhếch môi.

Thế Minh thấy nó đang bị bao vây cùng mình cũng chạy về đứng cùng phái nó.

- Từ Kỳ...bọn này đồng đây....em biết võ không...- anh hỏi nó.

- Tạm...- thái độ nó giờ thay đổi rồi, kiêu lời. Tạm, anh nghe hiểu nó như nó biết võ sơ sơ định bảo vệ nó, nhưng anh không biết rằng Tạm, nó trả lời cho về trước.

- Bọn cóc nháy....nhảy ranh...tới đây...- tên cầm đầu đưa chiếc túi xách lên cao, không đúng, phải gọi là balo mới đúng.

- Ah....ah....- từng tiếng than vang lên..tên cầm đầu giật mình nhìn lại tay mình, nó đang trống không...nhìn lại chiếc balo đã trong tay nó...Thế Minh nhìn nó nhìn xuống dưới đất..khoảng 10 tên chứ đâu phải ích...người ôm vai kẻ ôm lưng...thì ra trong khi tên cầm đầu vừa đưa tay lên thì nó đã chủ động bay lên cao đi trên từng vai của người một và lao đến giành lại chiếc balo...quá nhanh

- Mẹ....kiếp...con ranh...lên....- nó chỉ nhếch môi cười nửa miệng rồi xoay nhanh người để chiếc balo mang vào vai mình. Nhập cuộc nó chỉ né cố tình k ra đòn, chỉ đánh vài chiêu sơ đẳng..nhưng cũng đủ diệt được kẻ thù.

- Cuối cùng cũng xong...hihi- Thế Minh phui tay...và cười...

- cười k lý do người ta bảo khùng...- nó nói xong cười vui....mang balo về.

- Anh tỉnh ở đó luôn à....- Nó nói khi k nghe tiếng bước chân, bởi Thế Minh đang ngẩn ngơ ra...anh sực tỉnh và chạy theo..Hôm nay dù mệt nhưng anh rất vui.

...

- của cô đây...- nó giao trả lại balo cho người phụ nữ ấy.

- cảm ơn cháu...hai cháu tên gì...

- cháu tên...

- không có gì đâu cô...chúng cháu đi trước...tạm biệt cô...- nó cắt ngang và huyt tay anh đi....

Anh cũng hiểu ý nó nên đi theo để lại người phụ nữ ấy cầm chiếc balo nở nụ cười hiền hậu.

- Tạm biệt.....- đến ngã rẽ, nó chào và về nhà. Anh mỉm cười và chào lại, thấy nó vào ngã rẽ nên lấy điện thoại ra.

"Được....gửi qua tôi ngay..."

"Rốt cuộc...có phải là em không?" một câu hỏi rất đau đầu và đầy đau đớn dành cho anh...Nhưng anh vội gọi taxi về nhà để xem thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Người thừa kế

- Ba mẹ....tại sao hai người phải gạt con?

- Ta và mẹ con xin lỗi đã làm tổn thương con, nhưng cho con biết anh em họ vẫn chưa chết nhưng chưa chắc gì còn sống giúp ích được gì cho con?? - người đàn ông nói, giọng ông có chút chua xót.

- Như vậy tức anh Minh Anh, Minh Huy và Minh Vy vẫn còn sống? - Thế Minh hỏi lại ba mẹ mình.

- Ba mẹ chỉ có thể cho con biết Minh Anh và Minh Vy còn sống còn Minh Huy, ta và ba con thật sự không điều tra được một chút tin tức nào về nó.

- Có phải ba mẹ thấy gia đình bác Diệp thất thế nên muốn con không biết gì về họ phải không? - Thế Minh, giọng anh trở nên khó chịu với ba mẹ mình.

- Xăng bậy...giữa Diệp gia và Hàn gia luôn gắn kết bên nhau như người nhà...làm sao con có thể nói thế được...- Ba anh tức giận...

- Thôi mà anh...Hàn, về phòng đi con...- mẹ anh ngăn cản tránh cuộc cãi vã hai cha con diễn ra, anh bực dọc trở về phòng.

- Anh biết mình vừa rồi làm gì không...xem chút là lộ chuyện rồi...

.....

Thế Minh đóng mạnh cửa, nói lớn sang một bên. Bấy lâu nay, tính anh luôn điềm tĩnh và khá nhẹ nhàng, nhưng hôm nay anh lại dễ bị tức giận vì chuyện về Diệp gia.

- Tại sao...họ lại giấu mình...nếu thế Minh Anh và Minh Huy...hai anh ấy đang ở đâu??

.....

- Êk..ê....dậy coi...- hấn gõ bàn kê nó dậy...vì nó mà hấn không biết hình tượng lạnh lùng của mình trong mắt mọi người còn nữa hay không? Hay là hấn càng trở nên trẻ con hơn.

- Tôi có tên....

- An Từ Kỳ...nghe nói cô đang làm thư kí cho anh tôi ở VIVIAN à....- hấn nói với nó, nhưng nó không quá bất ngờ.

- Thì sao? - nó hồ hởi trả lời, mặt vẫn úp dưới bàn và ngủ, hôm qua phải làm tài liệu đến sáng, nó rất mệt.

- Một con nhóc như cô mà làm ở VIVIAN, không biết chuyện này mà đồn ra ngoài mọi người sẽ nghĩ gì về cô...- hấn tính ra điều kiện hay gì đó để nó hứa với hấn giữ bí mật, như những cuốn truyện mà hấn đã đọc. Nhưng...hấn lầm rồi...Nó đứng dậy và ra khỏi chỗ ngồi ra khỏi lớp.

- Tùy cậu.

.....

- Đứng lại.....mới được làm Queen thì ngهنhặt rồi...không xem ai ra gì...- San Chi cùng Từ Anh theo sau nó...Nó hơi khó chịu vì hấn đã phá giấc ngủ của hấn, giờ lại thêm người chị yêu quý của nó nữa.

- Tránh...

- Dù mày nói được thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đâu...đồ giả tạo....tránh xa Ryan ra...- San Chi nghiêng răng nói, kẻ sát mặt mình vào mặt nó mà nói. Nó quay người hất hơi vài cái...tĩnh rồi. Trong lòng nó thầm nghĩ người trước mặt dùng quá nhiều phấn hay sao mà làm nó hất hơi liên tục. Nó cực kỳ miễn cảm với những loại phấn trang điểm này.

- Người cô nên nói là Phó Thiên Nam, không phải tôi, Tôi đi được chưa - nó kiêu ngạo nói, đây mới là bản tính thật sự của Jade, lạnh lùng và kiêu ngạo.

"chát...."

- Có chị mày ở đây mà còn lên mặt sao?? Mày mau cút khỏi trường này đi...- Từ Anh tức giận nói..tất nó một cái đầu điên.

-Tôi làm gì phải đi khi đang là Queen và là người đứng đầu băng chứ?? Không phải....chị....nói tôi hai mặt sao?? Sao....bộ mắt này của tôi...chị thấy được chứ....?? - Nó nói xong bỏ đi...Sự kiêu ngạo của nó làm hai người còn lại tức điên lên. Quay lại với nó, những lời lúc nãy là nó cố gắng diễn tình nói ra, cái tát vừa rồi đau lắm chứ....nhưng nó vẫn bỏ đi về lớp lấy balo và về nhà.

.....

"Mẹ....sang đây với con đi...con Từ An nó đang giờ trò kìa.." Vừa cúp điện thoại, Từ Anh trong góc khuất nở nụ cười độc ác. Đợi mẹ cô qua đây thì cô như hổ mọc thêm cánh rồi.

.....

Hai ngày sau, nhà nó độ nhiên có khách quý. Một người không hẹn mà tới.. Đã vậy còn xách theo vali cùng 2 tên vệ sĩ áo đen.

Họ bấm chuông cửa inh ỏi...Làm bà Thụy phải bỏ dở việc trong bếp ra mở cửa gấp.

- Bà....cô.....- bà Thụy ngỡ ngàng nhìn người phụ nữ trước mặt.

- Sao...thấy chủ của các người còn k ngãnh đón sao? Vào nhà thôi con yêu...- nói xong Quỳnh Mai cười tươi thiết tươ quay sang Từ Anh kêu họ vào. Bà Thụy lắc đầu, không ngờ tiểu thư của bà đã rời khỏi Triệu gia mà Quỳnh Mai lại đuổi theo đến đây.. Không biết bà ấy lại gây ra chuyện gì với tiểu thư của bà.

- Cha...cha...căn nhà này cũng lớn thật đấy....Từ Anh, mau đem hành lý về phòng của mình đi con...- Quỳnh Mai vừa nói lại làm bà Thụy hết sức ngạc nhiên, Quỳnh Mai nói rất tự nhiên như đây là nhà mình vậy.

- Đây là nhà của tiểu thư tôi..

- Ai mới là chủ của Triệu gia hả?? Đây là nhà của chồng tôi...tôi và con tôi vẫn có quyền ở chứ....Bà đừng có lên mặt với tôi, nên nhớ bà chỉ là người làm công.- Quỳnh Mai lớn tiếng, tức giận nói. Tiếng quát mắng hết cỡ của Quỳnh Mai vang lớn khắp nhà, và nó đã nghe thấy. Và bước xuống trong chiếc váy maxi màu xanh dương đậm, mái tóc buông xõa, vẻ mặt bất cần đến bên bà Thụy.

- Bác Thụy vào phòng nghỉ ngơi đi, mặc kệ họ, con đưa bác đi. - Nó kính trọng và vô cùng thương bà Thụy và cũng vì ba nó mà tiếp tục nhịn nhục, k ngờ Quỳnh Mai lại k tha cho nó.

- Xem ra...mày còn biết điều...- Quỳnh Mai cười đắc ý sau đó cùng Từ Anh lên lầu.

- Bác có sao không? Sau này bác đừng trả lời họ nữa...chắc con phải tìm nơi khác quá...chúng ta mặc kệ họ đi. - Lời nói của nó khiến bà Thụy đau lòng, nó luôn lễ phép và kính trọng mọi người như thế, vì Quỳnh Mai và Từ Anh là vợ và con ruột của ba nó nên nó mới tôn trọng họ, nhường họ. Nó tự nhủ rằng chỉ được nhận nuôi và điều nay Triệu gia ai cũng biết thậm chí cả giới truyền thông, nhưng nó lại là con nuôi hợp pháp được pháp luật chứng nhận rõ ràng.

- Jade...ta rất mừng vì con đã ôn hòa hơn với cuộc sống này...nhưng con không nên cứ lùi bước nhường đường cho những kẻ ác kia độc chiếm, lấn áp...ta biết con k dễ bỏ cuộc khi bị ức hiếp, chẳng qua con vì quá khứ đau thương kia mà trở nên bất cần vô cảm mà thôi....- bà Thụy nắm tay nó, nhẹ nhàng nói.

- Nhưng bác Thụy à....

- Con về phòng mình đi....bác không sao...- Bà Thụy cố ý kêu nó rời đi. Nó miễn cưỡng rời khỏi phòng, nghe cửa phòng đã đóng. Bà Thụy từ từ ngồi dậy, đến bên tủ và lấy ra chiếc hộp bằng gỗ.

- Ông chủ....đến lúc tôi phải nhờ vào nó rồi...Chỉ có nó mới giúp Từ An giành lại quyền lợi đáng thuộc về mình thôi...- Bà nói xong lấy ra một tập vàng, bên trong toàn bộ là giấy tờ...bà lên đến phòng nó khi đã về đêm.

"Cốc....cốc...." Nó nghe tiếng gõ cửa, nó vừa mở cửa nhưng chẳng thấy ai, chỉ thấy một tập hồ sơ vàng dưới sàn trước cửa phòng nó. Nó cũng đem vào phòng và đóng cửa, bà Thụy từ trong góc bước ra nở nụ cười hiền. "Tiểu thư...đừng để tôi thất vọng."

- Gì đây...Từ An không phải con ba sao?? - Nó cầm xấp tài liệu nói....nó tiếp tục xem, còn có tất cả giấy tờ và cả bản di chúc hợp pháp.

"Là ai đã đưa cho mình...họ có ý gì chứ..."

"An nhi, ta biết khi con đọc được bức thư này cũng chính là lúc ta đã không còn nữa. Ta cũng biết rằng khi con nhận được những thứ này thì là lúc con đang bị bọn họ ức hiếp, họ dồn con đến nỗi con không còn đường thoát. Từ Anh, nó không phải con ruột ta, ta biết mẹ con họ không hề đơn giản, đây chính là một sai lầm lớn, đưa một con mới về đục khoét Triệu gia, nhưng con thì khác, tuy con chỉ là ta nhận nuôi nhưng trong tâm ta con chính là người

thừa kế của Triệu gia. Bà Thụy đưa những thứ này cho con thì ta biết bà Thụy cũng đã tức nước vỡ bờ. Vì thế, con không cần yếu đuối nữa, con phải mạnh mẽ đứng lên đòi lại quyền cho mình. Cả Triệu gia và LUCKY đều nhờ vào con. Còn nữa, con hãy chăm sóc và kính trọng Bà Thụy, bà ấy đã giúp gia đình ta rất nhiều. An nhĩ à, hãy đứng lên đi con, trở thành một người thừa kế đúng nghĩa, trừng trị những kẻ ác thích đáng và bảo vệ mình...Ta tin con làm được....ta yêu con.....!!!"

Đó là những dòng thư với những chữ viết đã cũ, giấy cũng xuống, chứng tỏ thời gian rất lâu...Nó cầm xấp giấy trên tay mà lòng đầy cảm phần. Thì ra bà nó đã biết từ trước, biết tất cả...Bà Thụy cũng đã ra mặt bảo vệ nó, vậy nó còn gì để chịu sự áp lực của hai mẹ con kia.

"Ba...cảm ơn ba....con sẽ làm theo lời ba nói...nhất quyết không để họ như ý muốn..." Nó xiết chặt tay lại, thể hiện sự tức giận..Lần này nó không khoan nhượng cho những kẻ lừa gạt kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ai mới là chủ của Triệu gia?

Sáng hôm sau, Từ Anh đã cùng Quỳnh Mai ăn sáng ở nhà bếp, bà Thụy cũng chịu đựng làm đồ ăn sáng cho họ.

- Bà Thụy...mang đĩa trái cây ra đây...-

- Bà có mắt không vậy...có phải bà muốn đuổi việc hay không? - Bà Thụy mang đĩa trái cây ra thì bị vấp bởi chân của Từ Anh, làm Quỳnh Mai bức dọc quát mắng. Từ Anh đang chuẩn bị đi học nhưng đợi nó xuống để xem mẹ mình trị nó thế nào nhưng chờ mãi vẫn không thấy..

- Tôi...xin...

- Không cần làm đầu bác Thụy...- Nó bước xuống ngăn cản bà Thụy lom khom ngồi xuống nhặt trái cây lên. Từ Anh bất ngờ khi thấy nó không mặc đồng phục, chỉ là chiếc váy voan đen trên người, dường như nó không có ý định đến trường.

- Con kia....Mày biết tao là ai không? Tao là chủ căn nhà này, là vợ của Triệu Chấn Nam, chủ của LUCKY, chủ của Triệu gia này...

- Vậy bà nên xem nó đi.- Nó lấy điện thoại ra làm gì đó.

- Đây là giả...con kia....mày dám giả di chúc của ba mày à...

- Bà nên xem lại, đây là nhà của tôi do chính tôi đứng tên, còn bảng di chúc này trước bảng di chúc của bà 1 tháng chứng tỏ bảng di chúc của bà hiện giờ không có hiệu lực...tôi cho 2 người lựa chọn, 1 rời khỏi đây, 2 hai người sẽ hối hận. - Nó vẫn muốn cho họ cơ hội nhưng

- Tao không đi....mày nên nhớ Từ Anh là con của Triệu Chấn Nam là chị của mày, nó sẽ là người thừa kế LUCKY...- Quỳnh Mai vẫn không biết âm mưu của mình sắp bị vạch trần.

- Các anh vào được rồi. - Nó nói xong thì có khoảng 5 vị cảnh sát bước vào. Quỳnh Mai chẳng hiểu gì, Từ Anh càng đen mặt hơn. Nó chỉ lạnh lùng đứng nhìn.

- Lương Quỳnh Mai, chúng tôi được lệnh bắt bà vì tội làm giả giấy tờ chiếm đoạt tài sản, mời bà theo chúng tôi. - Lời nói nghiêm nghị cùng hành động lấy chiếc công số 8 ra làm Từ Anh hoảng sợ, mẹ cô đã làm gì chứ, nhưng Quỳnh Mai đang điên lên.

- Mày dám...- bà dậm chân, quay lại nhìn nó.

- Bà dám lừa gạt ba tôi gần 20 năm...những thứ này...chưa là gì đâu...- Nó nhếch môi nói, Quỳnh Mai nhìn nó lo sợ, con người yếu đuối, k biết nói mà Quỳnh Mai thấy giờ chẳng khác gì con quỷ hút máu người, vẻ mặt của nó lạnh lùng đanh thép, nó chẳng ngần ngại nhìn thẳng vào Quỳnh Mai như thách thức. Nó lại quay sang Từ Anh, ánh mắt lạnh lùng khó đoán làm Từ Anh run tay, buông bản báo cáo xét nghiệm xuống...cô không phải con của Triệu Chấn Nam...vậy cô là con của ai.

- Tôi cho cô thời gian từ đây đến chiều....rời khỏi đây..đừng trách tôi vô tình. - nó lạnh lùng quay đi vào trong bà Thụy cũng đi theo.

- Bác biết tất cả, sao bác k nói với con. - Nó nhẹ nhàng hỏi.

- Ba con đã sắp xếp và đoán được hết tất cả...ta k muốn cô chủ nhỏ của ta phải chịu thiệt thòi nữa...- bà cười hiền và xoa đầu nó.

- Bác Thụy, gia đình cháu cảm ơn bác...giờ đây chúng ta có thể yên bình rồi...- nó nở nụ cười một nụ cười mang đến sự yên bình.

- Cháu vẫn còn một chuyện chưa thực hiện...là LUCKY....- bà Thụy lo ngại nhìn nó.

- Bác yên tâm, con hứa với bác LUCKY sẽ đứng đầu thế giới trong tháng tới.
- Con bé này....thật là....- bà cười thành tiếng và lại vào bếp, để lại nó với ánh mắt khó hiểu. Nó nhìn vào tay, xem ra nó phải đến trường rồi.
-
- Alo....anh Angus...là em...Từ An...anh triệu tập mọi người giúp em mở cuộc họp cổ đông vào ngày mai nhé.
-
- Giám đốc, tôi muốn xin nghỉ phép khoảng 1 tuần...- nó nói với Cent.
- ok...nhưng phải đảm bảo chất lượng công việc của em...
- Ok...ok....- nó nói nhanh sau đó cúp máy....
-
- Bác Thụy à....con chỉ sang bên đó có 1 tuần thôi mà..bác đâu cần chuẩn bị nhiều thế này...bác nghỉ ngơi đi..
- Jade....thân thể con vốn yếu, qua đó lại bệnh....- bà Thụy cực kì lo lắng cho nấng cho nó.
- Con hứa với bác trở về sẽ lành lạng mà....con lớn rồi....bác chuẩn bị thế là đủ rồi...con còn phải chuẩn bị chúc tài liệu cho ngày mai....bác về phòng nghỉ đi nhé....
- Trời lạnh....lát nữa con ra sân bay phải mang theo áo khoác nhé...- bà Thụy lắc đầu ngán ngẩm với độ bướng bỉnh của nó, lúc trước thì làm lì nhất quyết k mở miệng, giờ lại tính bướng như vậy....
- Rồi...rồi...con biết rồi....bác nghỉ sớm nha...chúc bác ngủ ngon...!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Mở dần thân phận

Đã về khuya, nó một mình lặng lẽ bắt taxi đến sân bay. Trông nó vô cùng đơn giản và gọn gàng với quần jean xanh, áo sơ mi trắng form dài tay lờ, giày nike trắng, trên người chỉ duy nhất một chiếc túi xách dạng cặp và cầm trên tay passport. Từng bước đi nó rất nhẹ nhàng để không ảnh hưởng đến bà Thụy nhưng khi ánh đèn xe đã khuất dần, bà Thụy lại bước ra lắc đầu. Tính nó vẫn luôn như vậy.

.....

Ting...ting...

Bà Thụy ra mở cửa thì đã thấy Ann cùng hấn và Lucas, họ nghe tiếng xe và xoay lại thì lại thấy anh, Thế Minh. Hấn thấy anh thì lòng chột khó chịu nhưng vẫn không thể hiện.

- Jade có nhà không bác Thụy. Hôm nay tụi cháu muốn dẫn cậu ấy đi chơi Tết.- Ann nhẹ nhàng nói, nhìn quanh nhưng chẳng thấy bóng dáng của nó.
- À...vì có chúc công việc nên tiểu thư đã về nước đêm qua rồi, các cháu vào nhà chơi đi. - bà Thụy mời bọn hấn vào. Thế Minh cũng vào theo, anh vừa ngồi xuống thì anh đã ngồi lên gì đó, nhưng đã lỡ rồi anh cũng k nên đứng lên. Bà Thụy rất thân thiện với tụi bạn nó, nhưng đa phần là Ann và Lucas nói, lâu lắm hấn mới chen vào 1 câu, nhưng riêng anh anh vẫn im lặng và lắng nghe mọi người trò chuyện. Nói một hui, Ann cũng chúc Tết bà Thụy sau đó cùng hấn và Lucas ra về, riêng anh vẫn ngồi đó. làm hấn ngạc nhiên.
- Anh không về à...- hấn hỏi anh.
- Các cậu về trước đi, tôi còn có việc nhờ bác Thụy đây. - anh nói xong cũng thôi trả lời nữa, Ann huyt tay Lucas bảo hấn về, với thái độ của hấn cũng đủ biết, hấn luôn có ác cảm hay khó chịu với Thế Minh.
- Vậy anh Thế Minh ở lại về sau nhé..bọn em về trước....đi thôi...đứng đó làm gì nữa.- Ann kéo tay hấn về.

Bà Thụy ra tiễn Ann cùng hấn về thì trong này anh đứng lên, lấy xấp giấy mình đã ngồi lên. Anh muốn biết chuyện gì đang xảy ra, và cũng muốn biết nó có thân phận gì. Bởi anh cảm nhận được một điều gì đó ẩn sâu trong con người nó. Nên hôm nay anh mới đến đây để tìm đáp án.

- Cậu nhờ tôi việc gì, cứ việc nói đi. -

- Cháu muốn biết sự thật về Triệu Tử An. Và những thứ này là thế nào? - anh cũng lấy trong người mình ra xấp giấy bên trong là việc nó là con nuôi của Triệu gia. Bà Thụy nhìn anh đầy nghi ngờ, tại sao anh lại có những thứ này, tại sao anh lại muốn tìm hiểu về nó như vậy. Tiểu thư của bà có làm gì sai sao?

- Tôi không biết...

- Bác Thụy, cháu biết bác biết hết tất cả mọi chuyện, chuyện này rất quan trọng với cháu. Cháu xin bác...- ánh mắt anh vừa cầu khẩn vừa van xin làm bà Thụy động lòng, bà thấy được anh là người tốt, khi nhìn vào đôi mắt kia có gì đó gọi là sự chân thành.

- Phải...Tử An là được Triệu gia chúng tôi nhận nuôi, tôi là Triệu Thụy em của ông ấy. Tử An được anh tôi cứu vào một đêm mưa bão, vì anh tôi rất quý con bé nên đã nhận nuôi có luật pháp chứng nhận, lúc mới về con bé lạ lắm nhưng anh tôi đã định Tử An là người thừa kế duy nhất của Triệu gia nên đã bắt con bé luyện tập đầy đủ tất cả. Trước đó con bé đã hoảng loạn và có một thời gian trầm cảm, gia đình người thân của con bé ta cũng không rõ. - bà Thụy chậm rãi kể lại, bà cũng giống như anh mình vô cùng yêu thương nó.

- Vậy trong thời gian hoảng loạn..bác có nghe Tử An nhắc gì về gia đình không mình không? - Anh cố gắng hỏi, anh muốn tìm một tia hy vọng cho mình.

- Con bé luôn nói "tại sao mọi người lại bỏ Vy"...chỉ duy nhất một câu đó, bởi mỗi lúc ta dỗ nó ngủ, vừa nhắm mắt lại mắt con bé tự động lại trào nước mắt, con bé lại hoảng loạn, trông vô cùng thảm.

Lòng anh chợt chấn động khi nghe bà Thụy kể lại.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Màn chào sân ấn tượng? (Nhân vật mới)

Tại tập đoàn LUCKY, nói có một cô gái mảnh khảnh, chân đi giày thân hình nhỏ nhắn đi vào.

- Xin lỗi...cô không thể vào được ạ...- Cô nhân viên ngăn cản nó, nó cũng không nói nhiều và cũng k cãi lại vì nó từng quản lý Lucky một thời gian nhưng chỉ có mình Angus biết nó thôi, còn tất cả đều không biết. Nó lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó. Một lát sau, Angus đã có mặt, khuôn mặt anh vô cùng điển trai và lịch lãm trong bộ vest đen, anh ra về kính cản mời nó vào trong làm cô nhân viên kia cũng không nói nữa mà toát mồ hôi, nhưng may thay nó chỉ đi thẳng không quay lại cô.

- Chủ tịch bí ẩn giờ ra mặt rồi he...? - trên đường đến phòng họp, Angus mở lời chăm chọc nó.

- Anh chào đón em gái về bằng cách này à...- nó cũng quay sang Angus nói, quan hệ của nó và anh cũng rất tốt, ngoài làm trợ lý, đại diện cho nó, anh còn là anh họ nó, lúc nhỏ cùng bà Thụy dỗ dành nó, giúp nó qua khỏi giai đoạn hoảng loạn, anh như người bạn đầu tiên của nó.

- Thôi...thôi..miệng lưỡi anh không bằng Tử An tiểu thư đây...- anh quay sang nó nở nụ cười tỏa nắng, nhưng nụ cười ấy không có chút gì ảnh hưởng đến nó cả.

- Thôi...chúng ta bắt đầu thôi...- Nó ho khan vài tiếng, vì thời tiết khá lạnh khiến cổ họng nó khô khốc.

- Chào tất cả các cổ đông đã về đây dự cuộc họp cổ đông này. Hôm nay, chúng ta sẽ chào đón chủ tịch mới của LUCKY, cô Triệu Tử An, người thừa kế duy nhất của nhà họ Triệu. - Angus giới thiệu, mọi người trong phòng ai cũng vỗ tay nhưng chỉ có người đàn ông trung niên ngồi trong hàng ghế cổ đông ở cuối góc phòng kia vỗ tay ra về cười khinh."Người thừa kế duy nhất sao, Tử Anh thì sao?" ông ta đang suy nghĩ gì đó.

Nó bước vào, mọi người vô cùng ngạc nhiên, có người thì gật đầu tán thưởng vì độ xinh đẹp của nó, còn khinh nó vì nghĩ nó là con nóc đáng tuổi con cháu của họ mà lại quản lý tập đoàn, giúp họ kiến tiền sao?

- Như trợ lý Phong đã nói, từ giờ tôi sẽ tiếp quản LUCKY, đưa LUCKY lên top của thế giới. Trong thời gian tôi k có ở đây, Triệu Diệu Phong, anh ấy sẽ là đại diện của tôi thay tôi giải quyết mọi việc trong tập đoàn này. - Nó kiêu ngạo nói, không còn vẻ tự nhiên tươi cười như lúc này với anh nữa, mà thay vào đó là thái độ nghiêm túc và vô cùng kiêu ngạo.

- Hahahah...Triệu tiểu thư, tôi nghe nói cô còn đi học, Triệu phu nhân cũng đang quản lý tập đoàn này rất tốt....cô quản lý tập đoàn này, bộ tính không đi học sao? - Mạc Danh lên tiếng, ông chính là người đàn ông trong lúc vỗ tay lộ ra vẻ mặt khinh thường nó.

- Cổ đông Mạc, xin ông hãy cẩn ngôn....- người con trai với mái tóc màu bạch kim ngồi gần nó lên tiếng.

- Tổng giám đốc Đinh...những lời tôi nói không đúng sao? Triệu gia, tôi không nên xen vào nhưng nếu là người thừa kế thì tôi nghĩ tiểu thư Tử Anh là người thừa kế mới đúng, người trước mặt các vị đây chỉ được Triệu gia nhận nuôi. - Mạc Danh tức giận lên tiếng, ông đang bênh vực cho ai vậy. Triệu

Đinh nghe ông ta nói thế thì quay sang chỗ khác, anh rất khó chịu, nhất là nói về người con gái ở kia. Bây giờ anh đang im lặng để quan sát nó, dù là anh họ nhưng đây là lần đầu tiên anh gặp được nó. Quả thật nó rất đẹp nhưng trong công việc nó rất nghiêm nghị và toát lên vẻ lạnh lùng, qua từng cử chỉ vừa rồi.

"Mạc Danh, là ông sao? Ông cùng Quỳnh Mai gạt ba tôi, còn đục khoét tập đoàn nhà tôi...ông chờ xem..."

- Ý cô đồng Mạc đây là tôi không có khả năng quản lý tập đoàn này à. - nó nhìn thẳng vào con người kia. Triệu Dinh vẫn không ngừng quan sát nó.

- Đúng, cô không đáng.

- Tôi biết đây là chuyện riêng tư của nhà tôi, nhưng nếu cô đồng Mạc đây muốn biết thì tôi cũng không giấu làm gì. Phải, tôi là con nuôi của Triệu gia nhưng tôi được pháp luật công nhận rõ ràng, tôi tiếp nhận quản lý tập đoàn này là vì tôi muốn thực hiện theo di nguyện của ba tôi. Còn về việc vì sao tôi là người thừa kế duy nhất thì tôi nghĩ mọi người nên đọc báo hoặc xem tin tức mới đi...Về cô đồng Mạc, đúng, có thể tôi sẽ không đủ khả năng để quản lý tốt LUCKY bằng Quỳnh Mai, nhưng ít ra tôi vẫn giúp được ba tôi bắt được một con chuột già đã đục khoét dần tiền vốn của tập đoàn này. - nó nói một tràng dài, chất giọng 10 vẫn như 1, lạnh lùng và nghiêm túc, cách nói thông thả tự nhiên k mấy tức giận cũng k rụt rè nhưng ngược lại trong lời nói của nó chứa một thứ gì đó gọi là sự kiêu ngạo và thách thức.

- Khẩu khí của con bé lớn thật...rất giống tác phong của Triệu Chấn Nam khi làm việc. - một vài vị cổ đông lớn tuổi nói nhỏ với nhau. Nó vẫn đứng nhìn Mạc Danh, sắc mặt ông đang tối sầm lại thì điện thoại ông đã có tin nhắn...

- Cô.....

- Mạc Danh...tôi không có thể không quản lý tập đoàn này tốt như ông nói, nhưng tôi có thể khiến cho ông phải ăn cơm tù suốt đời đó.. - lời nói đanh thép, cùng với ánh mắt sắc bén nhìn Mạc Danh, cùng lúc đó, mọi người trong phòng đều nghe tiếng báo hiệu của tin nhắn mở lên xem, họ đồng loạt đổ ánh nhìn vào Mạc Danh..con chuột nó nói là ông ta à...

- Con ranh....- Mạc Danh tức giận đỏ mặt định gờ tay tác nó nhưng Triệu Dinh đã bắt tay ông lại.

- Làm việc các anh cần làm đi..- nó quay sang ngoài cửa, thấy cô nhân viên đứng đó cùng 4 vị cảnh sát, mà không vào, cô ấy đứng một chỗ mà trán đã đổ mồ hôi.

- Con...ranh.....mày chờ đó....tao...không tha cho mày đâu.....- thế là Mạc Danh bị bắt đi, nó quay sang Angus mắt hiện ý cười, sắc mặt dịu hơn, Triệu Dinh cũng đã thấy được ánh mắt ấy.

- Tân chủ tịch...cô có quản lý tập đoàn này được không. - Một vị cổ đông thắc mắc hỏi.

- Nếu được sự hợp tác và ủng hộ của mọi người đây cộng với sự hướng dẫn của trợ lý Phong cùng giám đốc thì tôi nghĩ lời hứa lúc này sẽ thực hiện rất nhanh. - nó lấy lại sự tự tin nói.

Mọi người thấy thế liền quay sang nhìn nhau gật đầu.

- Được...chúng tôi ủng hộ tân chủ tịch.. - mọi người đều ủng hộ nó.

- Cảm ơn các bậc trưởng bối, tôi sẽ không làm mọi người thất vọng, không còn gì nữa thì chúng ta tan họp.

- Chúng tôi về trước nhé chủ tịch..

- Bác hai...mọi người cũng thế, ngoài giờ mọi người cứ gọi là Từ An là được rồi..- Bác hai- ba của Diệu Phong chọc nó, nó chột cười, Triệu Dinh thấy nó cười, anh cảm nhận được tim mình hình như bị lệch nhịp mất rồi.

- Cha...cha...hôm nay em chào sân, công nhận lúc này nhìn em ngầu thật nha....- nó cùng Angus rời khỏi phòng họp và định xuống can teen. Nó và anh nói với nhau rất tự nhiên làm tất cả các nhân viên nhìn nó ganh ghét, tưởng nó là bạn gái của trợ lý soái ca của họ.

- Nè...làm gì mọi người ngoài kia nói anh dữ vậy. -

-.....

- Ai nói chuyện linh tinh trong giờ làm việc trừ nửa ngày lương. - nó lạnh lùng tuyên bố làm bọn người đang bàn tán giật mình. Một "người đẹp" lại đứng trước nó hất tóc nói.

- Cô đừng tưởng mình là bạn gái của trợ lý Phong đây mà lênh mẫn, dù là trợ lý nhưng cũng đâu có quyền bằng tổng giám đốc của chúng ta....cô là ai mà đòi trừ lương chúng tôi, và lại cô không phải là nhân viên trong này thì đừng lên tiếng. - cô ta ngênh mặt lên nói, nó nhìn bảng tên của cô ta thì nhếch môi, Angus đứng kế bên định lên tiếng thì nó ra hiệu im lặng, anh đành im lặng và thầm tiếc thay cho cô gái trước mặt. Nó điềm tĩnh, nhưng nó vô cùng căm ghét những loại người có bản tính thế này, trong mắt họ chỉ có danh lợi, sống được nhờ sự nịnh nọt, dù không phải nhân viên thì cũng phải có thái độ sao cho hợp với một khách hàng hay gì đó...đăng này lại. Nó cần phải chấn chỉnh lại thái độ của đội ngũ nhân viên ở đây, xem ra Quỳnh Mai quản lý LUCKY này "vô cùng tốt"

- Từ nay, cô không cần đến đây làm nữa. - Nó nói làm cô ta bật cười ha hả.. Nó vẫn giữ thái độ ấy, lạnh lùng bình thản.

- Mấy người có nghe gì không? Một con k nhóc mà đòi đuổi trưởng phòng như tôi kìa...có đáng cười không...- cô ta nói xong, cả đám cười rộ lên.
- Đây là chủ tịch của các người đó. - Angus lên tiếng, nhưng giờ lời nói của anh dường như không có trọng lượng.
- TRỢ LÍ Phong à...tôi không ngờ anh đẹp trai vậy mà lại hòa theo con điên này..
- Làm gì thế...Sao không làm việc đi. - tiếng của thư kí Lâm, tiếng bước chân khô khốc càng đến gần. Mọi người đều rung sợ khi nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc ấy. Nó cũng khẽ nhìn snag thì ra là người giúp nó lúc này.
- Có chuyện gì. - thanh âm lạnh băng, nó nghe cũng chợt lạnh trong lòng. Nhưng nó là ai chứ.
- Tổng giám đốc...con nhóc này nó nói sẽ cho tôi nghỉ việc kìa...có buồn cười không chứ..- cô ta nói xong tiếp tục cười. Triệu Đình nhìn sang nó, nó khoanh tay nhìn về hướng nào đó. Anh khẽ cười trong lòng. "cô gái nhỏ, mới đến đã gây chuyện rồi."
- Lời cô ấy nói không sai...cô về nhà đi...cô chính thức bị đuổi. - lại một lần nữa, mọi người đều rùn mình. Nụ cười của cô ta cứng ngắt, người như đông cứng lại. Cô ta chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra...
- Lời của trợ lí...Phong...n.ó...i....à...thật...- cô ta bắt đầu nói lắp bắp. Triệu Đình không trả lời như câu hỏi vừa rồi cô ta hỏi quá dư thừa..quay snag Angus, anh chỉ gật đầu...mọi người cũng hiểu luôn...đúng là đừng trông mặt mà bắt hình dong mà.
- Xin...lỗi...chủ...tị...ch....tô..i
- Người có thái độ bần như cô không đáng làm việc trong môi trường thế này...- nó cắt ngang lời van xin của cô ta và trở lại bàn cafe lúc này. Cô ta vẫn đứng đó, nhưng khi nghe thanh âm ấy thì đã co chân dọn đồ rời khỏi.
- Cho cô 3 phút để rời khỏi đây. - Triệu Đình vừa nói, thì cô ta đã mất dạng. Nó đưa mắt nhìn Triệu Đình, có phần thắc mắc.
- Sao...mọi người lại nghe lời anh ta thế...anh ta là ai...- nó hỏi một câu ngây ngô...nhưng thật sự nó không nhớ được con người này là ai. Triệu Đình tiến lại bàn của nó và Angus đang ngồi. Angus thấy Triệu Đình chỉ cười nhẹ. Còn nó chẳng hiểu chuyện gì.
- Anh Phong...anh ta là ai vậy...sao anh phải cười với anh ta...- nó hỏi làm Triệu Đình nhăn mặt nhưng vội dẫn ra, anh cũng kéo ghế ngồi xuống.
- Chẳng phải vừa rồi vừa cứu em thoát khỏi cái tát của Mạc Danh chứ.. - Angus nói.
- Ai cần chứ...em cũng có thể tự tránh được mà..- tính bướng của nó lại nổi lên.
- Mà...nè...anh chưa trả lời em.
- Anh ấy là tổng giám đốc tại thượng...Triệu Đình, cũng là anh hai của anh...- Angus lên tiếng giới thiệu, nó quan sát Triệu Đình...
- Anh em...một người như mặt trời một người như tảng băng vậy trời..- nó nói thầm nhưng hai người còn lại nghe được mất rồi.
- Hoo...hồ...- Angus ho khan..Triệu Đình chỉ im lặng...nhìn nó khuấy ly cafe kia, khuấy nhưng lại không uống.

.....

GTNV:

Triệu Đình (Otis): 19t, anh họ nó, anh của Phong, là giám đốc Lucky, tính anh từ nhỏ đã lạnh lùng, rất thích đấu võ với nó và luôn bảo vệ nó thậm chí có thể là yêu.

Triệu Diệu Phong (Angus): 18t, anh họ nó, em Đình là trợ lí, đại diện cho nó, là cánh tay đắc lực của nó. Tính anh ôn hòa và rất thân với nó, xem nó như em gái ruột mà thương yêu bảo vệ.

.....

Vì Triệu Đình lúc nhỏ đã đi du học nên không biết việc nhận nuôi. Khi anh trở về và giúp ba mình và chú mình tiếp quản Lucky và quản lí công ty nhà mình thì mới biết việc nhận nuôi và biết được chú mình nhận nuôi và cô gái ấy trở thành người thừa kế duy nhất tên Triệu Từ An, nhưng đúng lúc nó lại trở về VN nên anh chỉ biết duy nhất được cái tên, mọi thứ còn lại, anh đều không biết và cũng không quan tâm lắm. Nhưng hôm nay, cô gái ấy đã xuất hiện mà còn có một màn chào sân rất ngầu và rất khiêu khích nữa khiến Triệu Đình nah61t định phải quan tâm đặc be16t5 đến cô gái này.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trở về

Qua hôm sau, mọi chuyện của tập đoàn nó đều giao cho 2 người anh họ nó giải quyết, nhưng nó vẫn quản lý được tập đoàn qua một cách đặc biệt nào đó. Cả hai cùng đưa nó sân bay để tiễn nó. Xe chỉ mới dừng lại ở sân bay thôi mà mọi ánh mắt đều dồn tới chiếc xe mới đỗ vừa rồi, bởi đó là một chiếc siêu xe sang trọng. Sau đó, một chàng trai trong bộ vest xám đen bước xuống sang mở cửa xe giúp nó, cửa xe còn lại cũng mở, một chàng trai với mái tóc màu bạch kim bước ra, anh lạnh lùng trong bộ trang phục công sở nhưng không khoác vest, quần âu đen, áo sơ mi trắng cùng cavat đen, mang kính râm đen. Mọi người đều đổ rạp trước vẻ đẹp hoàn mỹ của 2 chàng trai kia.

- Chỉ đến sân bay thôi có cần khoa trương phải đi siêu xe đến vậy không? - giọng nói như trách móc, vừa dễ thương như phong cách của nó hiện giờ vậy. Dễ dàng, cá tính trong quần short đen với áo sơ mi trắng, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn trong giày nike trắng, mái tóc khối được nó buộc đuôi ngựa ở phía sau, nó cũng giống Otis, mang kính râm đen, nhưng mọi người đều đổ ánh nhìn về nó và thậm chí muốn biết khuôn mặt sau chiếc kính kia hoàn hảo thế nào?

- Chủ...

- Ah....ah....

- Hi...hi...em gái...về đó nhớ gọi cho anh nhé...- Angus vừa định gọi nó nhưng bị nó nhắc nhở, đây đâu phải ở chỗ làm việc. Nó cười nhẹ và gật đầu.

- Tạm biệt...- hai chữ được Otis nói ra, anh muốn nói rất nhiều nhưng nhìn Angus cùng nó nói cười như vậy thật làm anh khó chịu nên anh chỉ muốn nói vậy thôi. Nó nghe xong cũng chỉ gật đầu, nó không muốn đòi co, bởi lát nữa nó sẽ cùng chiếc máy bay kia bay về Việt Nam nên d9i6 co làm chi cho mệt.

- 2 anh nhớ chăm sóc cho bác 2 cùng tập đoàn thật tốt. Có việc gì, em sẽ hỏi tội hai người đó. - nó ra về chỉ đại lên giọng làm Angus bật cười, Otis anh cũng bật cười lộ ra chiếc răng khểnh, hình như đây là lần đầu tiên nó thấy anh họ của nó cười hé răng. Nó cười và chào tạm biệt, sau đó mang lại túi xách và cầm passport vào trong, Angus vẫn tay cho đến khi bóng nó khuất dần, sau đó anh cùng Otis về lại công ty.

.....

- Ôi trời....không có Jade...buồn chết mất...- Ann ngồi trong can teen mà than vãn.

- Bà thôi đi có được không....lúc nào cũng Jade...không Jade thì An Kỳ...Từ An....cuối cùng cũng có 1 người à...nói hoài....- Lucas lên tiếng can thiệp..

- Kệ tui...bạn tui là thiên tài...đâu như ông...

- Bà nói gì....

- Tui nói vậy á...không đúng à..- Ann cong môi lên cãi, thế là Ann và Lucas lại cãi nhau, trong hai người như oan gia nhưng lại rất thương nhau và rất lo lắng cho nhau.

- Thôi...im lặng chút đi..ồn quá đi mất. - hấn cũng lên tiếng, hai người kia im bật. Hấn cũng bức lắm vì nó đi đâu lâu thế không biết, mỗi ngày không thể chọc nó thật buồn.

- Thế Minh...anh mới đến sao? - Mike thấy đèn anh nên cũng chào hỏi, vì Thế Minh đang đi về hướng của anh.

- Vy...à không...Từ An vẫn chưa về sau...- Thế Minh hỏi, xem nữa...anh đã để lộ chuyện rồi. Nhưng hấn vừa nghe Vy, gọi thân mật như vậy. Hấn nhất định phải điều tra.

- Chúng em vẫn chưa có tin tức về cậu ấy...anh tìm Từ An có chuyện gì sao? - Ann thôi giỡn với Lucas mà quay sang hỏi Thế Minh.

- Cuộc thi sắp đến rồi nhưng anh và em ấy vẫn chưa tập luyện gì hết nên anh mới hỏi...

"Tập luyện....cô ta cần anh sao?? cô ta kiêu ngạo như vậy...." hấn nghĩ, mà ở đẳng này nó hất hơi liên tục.

- Chẳng lẽ mình bị cảm sao? Mới có hai ngày cơ mà..- nó tự lẩm bầm một mình.

.....

- Alo....Hạ An Di nghe đây...Hà....ờn....ok....ok....đến ngay....- Ann vừa nghe điện thoại xong liền xách balo chạy đi, chỉ nói là có việc. Ba người còn lại nhìn nhau mà lắc đầu.

- kệ bà đó đi...lâu lâu làm chuyện điên khùng vậy đó...thôi chúng ta cùng về phòng nhạc chơi đi...đi thôi anh Minh. - Lucas nói xong cùng Mike dẫn anh đến phòng nhạc, hấn ban đầu đi theo sau nhưng sau một hồi rẽ sang đâu đó.

.....Tại...café 123....

- yeah....Jade...cậu về rồi...không tin tức luôn...nhớ chết mất...- Ann cười tươi rồi khi thấy có một cô gái áo sơ mi trắng mang kính râm ngồi trong kia, cô

khẳng định ngay người đó là ai rồi.

- Sorry.....tui bận việc mà...

- Việc gì dạ...

- Bí mật...- nó đưa ngón trỏ lên môi ra vẻ bí mật....từ từ cậu sẽ biết.

- Mình về...cậu là người đầu tiên biết...cảm cậu...cho mọi biết...- giọng nó lại trở nên lạnh lùng,sau đó mang túi xách đi. Ann không buồn vì thái độ của nó, bình thường nó cũng vẫn dịu hơn nhưng một khi giọng nó thay đổi chứng tỏ nó đang nghiêm túc và có chuyện gì đó quan trọng nên mới thế này. Ann nhìn đáng đi của nó, tuy dễ thương nhưng từng bước chân của nó rất vững chắc mang tính chừng chặc, chứng tỏ, thân phận của nó không dừng lại ở Triệu Tử An- chỉ đơn giản là đứa con nhận nuôi, liệu lần này từ nước ngoài trở về nó có mang một thân phận khác.?

Ann nghĩ mãi, nhưng dù nó có thân phận thế nào thì nó vẫn là bạn của cô, một người bạn mà cô luôn muốn chia sẻ những buồn vui.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thể hiện

Ngày hôm sau, nó đến trường học bình thường. Mọi người đều vui khi thấy nó trở lại. Nhưng hôm nay, phong cách của nó khác lạ, giống hệt như chị đại vậy bởi áo sơ mi bỏ ngoài, chân đi giày lười trắng, vẻ mặt vô cùng bình thản. Từng bước chân rất vững vàng.

- Oh..queen của chúng ta đi học lại rồi...rất ngẫu nha....//mau chụp lại đi...- mấy nữ sinh gần đó thấy sự xuất hiện của nó liền ngưỡng mộ. Nhất là một vẻ đẹp tự nhiên mang sự thanh khiết có chút lạnh lùng, kiêu ngạo nhưng lại ẩn một vẻ đẹp thân thiện. Vì thế, ở trường số lượng fan của nó không thua một ai cả.

- Jade...đội mình với. - nó nghe thấy tiếng ai đó quen tai phía sau nên quay lại, thì thấy Ann đang mang balo chạy về phía nó. Trông Ann rất dễ thương với bộ đồng phục trên người, giày búp bê màu hồng phấn, tóc cô búi cao trông vô cùng nhí nhảnh.

- Cha...cha....mới đi chưa có 2 ngày mà phá cách quá hen. - Nó đội Ann đến, cô thấy nó thể liên thắc mắc nhưng mà nó trả lời một câu vô cùng ngắn gọn.

- Lười - nó trả lời nhặt và bước đi. Dù thế thì sao? Cũng chẳng ảnh hưởng gì bởi nhà trường đâu có cấm, với lại giờ muốn cấm nó mặc thế này. Ai có thể làm thế với nó sao?

.....

- Đi không có ắt thế hả...thấy Triệu tiểu thư đây cũng không tránh. -

- Tôi xin lỗi...tôi không cố ý...hay tôi đền balo cho cậu nha....- tiếng một cô gái vang xin

- Cô đền nổi sao...mau dọn đồ cút khỏi trường này..

Phía trước nó và Ann hình như có cuộc cãi vã gì đó, nó không quan tâm lắm nhưng hình như Ann phát hiện ra điều gì đó liền kéo nó đến chỗ đó. Thì ra mới sáng đã náo loạn căn tin bởi những mỹ nam đang ngồi ăn sáng kia. Thấy cuộc cãi vã, họ cũng chẳng lên tiếng..những chuyện thế này nó xem thường rồi. Nhưng hôm nay nó phải quan tâm thôi.

- Đứng lên đi..họ không phải ông bà cô,mà hành lễ thế đâu. - nó nói một câu mang nhiều ngụ ý, Ann cũng giúp cô ấy đứng dậy.

- Chuyện là thế nào.-.....Ann nghe xong thì trong lòng sôi máu, nếu là lúc trước thì cô sẽ k xen vào những chuyện thế này nhưng ở bên nó, cô học được nhiều điều hơn.

- Lại là cô...Tử Anh. Tôi thấy từ lúc cô vào ngôi trường này, thì nơi này chẳng bao giờ yên cả? - Ann gắt lên. Cô rất bức, nếu k vì Tử Anh là chị của nó, thì cô đã cho Tử Anh một cái tát rồi. Nhưng cô nhịn.

- Tử Anh là bạn tôi...tại sao lại nói bạn ấy như vậy? - San Chi hất tóc lên tiếng.

- San Chi...ngoài kia có biết bao nhiêu người, cô k kết bạn lại đi chọn 1 người hèn hạ đến như vậy.

- "Chát..."..đừng tưởng cô là Hạ An Di là tiểu thư của Hạ gia thì tôi ngán cô....Hạ gia sao? Chưa bằng một góc của nhà tôi đâu...- San Chi một lần nữa lên tiếng. Lời của cô ta nói vô cùng đúng, thế lực của nhà cô ta thuộc top 2 thế giới. Nó đứng khoanh tay ở đó, câu nói của San Chi vừa rồi làm nó nhếch môi, top 2 thế giới sao?

"Angus, cắt hết mọi nguồn vốn ENTI" một thanh âm băng lãnh vang lên. San Chi vừa nghe đến ENTI thì xoay người tìm chủ nhân của câu nói ấy. Cô cũng nghe gia đình nói sơ về ENTI, đây là một dự án lớn và quan trọng, gia đình cô đã tập trung hết mọi nguồn lực cũng như vốn đầu tư đổ vào đây.

- Sao mày biết ENTI?- San Chi nhanh chóng biết được người nói ra câu vừa rồi. - Sắc mặt San Chi trở nên khó coi. Nó vẫn không trả lời, cô ta vung tay định tát nó nhưng cô lại có điện thoại. Vừa nghe xong, sắc mặt cô ta càng khó coi hơn. Cô ta nắm lấy cổ áo nó. Nghiến răng hỏi, đôi mắt như muốn giết nó ngay lập tức.

- Mày là ai?? Tao hỏi mày là ai...- San Chi điên lên vì thái độ của nó, một vẻ mặt bình thản nhưng lạnh lùng, nó bình thản như chuyện này là diễn nhiên vậy.

- Cô điên rồi à...như vậy sẽ giết chết cô ấy. - hần thấy những móng tay đỏ chót kia bóp lấy cổ nó.

- Ryan, anh biết không, 2 năm, ENTI đã chuẩn bị 2 năm mới có thể khởi công, nhưng chỉ một câu nói vừa rồi của cô ta đã phá hủy tất cả. Hủy hoại cả Khuru gia em. Em phải giết nó.- San Chi nói làm mọi người ngỡ ngàng nhìn nó, Từ Anh cũng ngạc nhiên nhưng hai tay nắm chặt lại, cô phải kiềm nén. Tuy bị San Chi bóp cổ nhưng nó vẫn quan sát Từ Anh, hành động vừa rồi của Từ Anh làm nó thích thú.

- Tôi là ai? Hux...(nhếch môi)...tôi là người có thể khiến cho Khuru gia từ top 2 thế giới rơi xuống vực thẳm. - Nó sửa lại cổ áo sao đó nhếch môi nhìn San Chi, ánh mắt sắc lạnh, kiêu ngạo nói. Lời nó nói xong tạo nên một tiếng oh lớn. Trước giờ chưa có ai có thái độ kiêu ngạo như vậy kể cả hần và cũng chưa ai làm trái hay xem thường San Chi. Nhưng bây giờ có lẽ người đó đã xuất hiện rồi.

- Mày.....

- Tôi không cho phép cô làm hại đến Từ An. - Hần định ngăn cản nhưng có một cánh tay bắt lấy tay San Chi hất ra ngoài, người đó không ai khác là anh, Thế Minh.

- Mày chờ đó...Triệu Từ An..tao sẽ bắt mày trả giá. - nói xong San Chi bỏ đi, chạy nhanh ra khỏi trường

- Cô và cả gia đình cô cũng sẽ phải trả giá cho những việc 10 năm trước. - Thế Minh lạnh lùng nói, sau đó kéo tay nó đi. Thế, mọi việc đã thế, anh cũng đã tuyên chiến với Khuru San Chi, mọi người cũng rất thắc mắc tại sao Thế Minh lại dùng ánh mắt hận thù vừa rồi nhìn San Chi và quay sang cả hần.Hần cũng thế, vô cùng khó hiểu. Nó tách tay mình ra khỏi tay anh, đi lại Từ Anh.

- Nước cờ này của cô, đi sai rồi. - Nó nói nhỏ vào tai Từ Anh, lời nói nhẹ nhàng nhưng nó có thể là một lưỡi dao đang dần muốn lấy mạng Từ Anh.

- Người đang làm trời đang nhìn, mày cũng sẽ nhận lấy quả báo thôi. - Từ Anh bức quá gắt lên, câu nói này làm nó buồn cười.

- Câu nói này là dành cho cô mới phải, MẠC TỬ ANH. - lời nó đánh thép, nó nhấn mạnh danh tính của cô làm cô giật mình. Bí mật này sao nó có thể biết chứ?

- Cô quá xem thường tôi rồi, Từ Anh. - nó lạnh lùng cất bước trong ánh mắt khó hiểu vừa rồi của Từ Anh, nó biết Từ Anh đang muốn biết tại sao nó lại biết danh tính thật của cô.

Anh đã được cô gái van xin lúc này đỡ dậy và cả 2 đều đến phòng y tế. Hần bức tức bỏ đi, còn anh, Thế Minh, anh nhìn theo bóng nó, những hành động, cử chỉ lời nói vừa rồi của nó thật khác so với trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thích hay đã yêu?

Hôm nay là chủ nhật, cả trường được nghỉ ngơi sau 1 tuần làm việc mệt mỏi, nhưng nó, hần và anh phải vào trường để cùng nhau luyện tập.

Hần tất bật với những bản nhạc dài đằng đẳng, nhìn nó say mê bên cây violin hần cũng cố gắng hết sức với cây piano trước mắt. Anh cũng thế, nhưng anh vừa quay sang thấy nó trong bộ váy hai mắt nhắm nghiền say sưa kéo đàn. Anh nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng cùng bao nhớ nhung, mọi thứ anh đều thấy giống nhưng chỉ khác đôi mắt ấy, Minh Vy của anh có đôi mắt màu hổ phách lạnh lẽo nhưng người con gái trước mắt anh không như thế??

Bỗng đâu một tiếng đàn lạc điệu vang lên chói tay làm tất cả các hoạt động phải dừng lại, anh quay sang hần, nó cũng ngưng kéo, mở mắt ra thấy bóng hần vừa khuất cánh cửa.

- có chuyện gì thế? Sau cậu ta lại đột nhiên như vậy?- nó buông đàn xuống hỏi.

- anh không biết. đột nhiên cậu ấy như thế.

Nó nghe thế liền bỏ đi ra ngoài tìm hân. Ngày thi sắp đến, và lại đây mới chỉ là ngày đầu tiên tập thôi mà đã thế, thế thì thi cử gì nữa..

- Tại sao? tại sao mình lại thế chứ...khó chịu thật...- hân ngồi lăm nhăm một mình trên bãi cỏ xanh mượt phía sau trường, thì ra vừa rồi ánh mắt nhu mì của Thế Minh dành cho nó hân đã thấy nên mới thấy khó chịu đến thế.

- Này....Này....sao đột nhiên cậu lại bỏ ra đây thế? - nó thấy hân ngồi một mình nên hỏi, hôm nay nó đơn giản và cũng giống hân với áo phông trắng cùng quần jean đen, giày nike. Thật trùng hợp.

- tôi mệt...sao cậu không cùng anh ta tập tiếp đi. - hân nhìn nó rồi quay sang hướng khác nói như đang giận dỗi. Nó ngồi cạnh hân, dường như thành kiến mà nó đối với hân dần tan biến đi lúc nào mà nó không biết.

- Nên tập cùng ba người chứ...cậu phải cố gắng hơn để ngang bằng với anh Minh chứ. đúng không? - nó thông thả nói nhưng chẳng biết người kể bên sắc mặt đã tối đi từ lúc nào.

- Hahaha...tại sao thứ gì cô cũng so sánh tôi với anh ta....phải...thứ gì tôi cũng thua anh ta...ngay cả thích cô....tôi cũng không nói được...- hân bắt chợt nói, nó đơ người, nhịp tim của nó đang dần bất ổn.

- Cậu đang nói nhảm gì vậy...- nó cố chối tai, để nghe một câu khác nhưng

- Lời tôi nói là thật...dù cô là Từ An hay Từ Kỳ...Jade...tôi vẫn thích cô...- hân nói xong, nó chưa kịp mở lời..liền hôn nó, nó vô cùng bất ngờ..Hân cũng buông nó ra.

- Từ An...tôi rất khó chịu khi thấy cậu thân thiết với anh ta, nơi này rất đau.- Hân nói dùng tay mình để ở ngực trái, nơi trái tim hân đang đập mạnh khi vừa hôn nó xong.

- Tôi.....- nó không biết nên nói gì bởi hai má nó đã đỏ hồng, tim nó đã đập không ổn định từ lâu rồi.

- Tôi biết câu trả lời rồi...tôi xin lỗi...xem những lời...- hân chưa nói xong đã bị một ngón tay thon dài của nó chặn lại, nó khẽ gạt đầu. Hân vui mừng ôm lấy nó, hân thật sự không biết rằng mình có một ngày hạnh phúc và ấm áp thế này. Nó cũng thế, vòng tay của hân thật ấm. Ngoài ba nó ra nó chưa một lần ôm một người khác giới và có cảm giác thế này.

Từ phía xa, Thế Minh đã nhìn thấy tất cả, anh cảm thấy lòng ngực mình như sắp vỡ ra, anh nhìn thẳng vào hai con người kia với ánh mắt đau đớn và đầy hận thù. Sau đó anh rời đi, cổ áo sơ mi của anh đã bị anh tháo ra một cục bởi lúc này lòng anh rất nóng, còn hơn cả lửa đốt.

.....

Ngày hôm sau, hân và nó đến trường cùng một lúc..Ai thấy cũng ngỡ ngàng mộ hân và nó bởi hai người vô cùng đẹp đôi.

- Ryan, cậu nghĩ xem,Sao họ lại bàn tán nhiều như vậy? - nó khó hiểu.

- Em thử vào trang trường xem sao...đã thế sau này nên đổi cách xưng hô đi nhé...- hân nhắc nhở nó, nó buông tay k vịn lấy balo mà lấy điện thoại ra xem. Nó ngạc nhiên, cái quái gì trước mắt nó thế này, trên mạng có rất nhiều fanpage để hình nó và hân.

- Thế này là sao?...là cậu post ảnh lên? - nó quay sang hỏi hân, hân chỉ cười cười.Các nữ sinh như muốn rụng tim vì nụ cười của hân, dường như đây là nụ cười đầu tiên tự nhiên nhất mà hân tự vẽ ra. Còn nó, k hề hân gì mà xách balo tiếp tục lên lớp.

- cha cha.....hai cậu dám đánh lè....muốn đấu tại này đến bao giờ...- vừa thấy nó cùng hân vào Ann đã nói, cô cũng cầm điện thoại lác lác..

- Người đánh lè là cậu và Lucas mới đúng..tính khi nào công khai đây....- hân đáp lại, Mike đang đọc sách khẽ ngược lên nhìn hân. Đây là người bạn lạnh lùng của anh sao? Sao bây giờ như hoàn toàn khác vậy, cách nói này không phải của Phó Thiên Nam hân.

Nhìn cách nói thoải mái của hân làm nó càng giận hơn, chuyện thế này nó chẳng biết gì cả. Cả chuyện Ann và Lucas thân quen nhau mà nó cũng không biết, chắc nó đã quá vô tâm đến họ rồi.

- Ê...bậy....cầm kéo tại này dơ à nghe....- Lucas nói đùa nhưng nhìn Ann có vẻ buồn, nó đã quan sát được điều này..

Nó k muốn nghe gì ai nói gì hết vì đang giận hân nên lấy headphone ra nghe nhạc, cũng chẳng để ý gì đến hân.

.....

- Từ An.....em vẫn còn giận chuyện lúc nãy à...- hân nắm tay nó nói.

- Không có...em mệt rồi...về trước...- nó gạt tay hân ra và cất bước, hân chỉ mỉm cười nhìn theo. Nhìn nó lạnh lùng kiêu ngạo nhưng nào ngờ nó cũng có tính trẻ con.

- Đây là Phó Thiên Nam

- Cần gì hỏi nữa đại ca...bảng tên nó ở trước...chắc là nó rồi...- hân vừa đi được một đoạn thì gặp khoảng 15 tên côn đồ với hình xăm dày đặt trên

người, trong rất hung tợn.

- Phải...tôi là Thiên Nam...nhưng tôi không quen các anh...- hấn giữ bình tĩnh nói.

- Mà k quen nhưng ông chủ chúng tao quen...- vừa nói xong thì đã xông vào vây lấy hấn. Vì lúc trước hấn có học sơ qua nên biết chút võ nên đỡ được vài chiêu.

- hứ...không ngờ mày chỉ được mấy chiêu cùi bắp này...nghị quân tử.

- Các người quân tử chắc....mấy người muốn làm gì. - khóc môi hấn đã chảy máu, nhưng hấn vẫn cầm cự được.

- 15 người đánh 1 người, quân tử sao? - bỗng từ đâu có một giọng nói trong trẻo nhưng hơi lạnh vang lên, ah81n nghe giọng rất quen vừa định quay sang tìm nó thì đã thấy đôi giày lười trắng trước mắt, nó đỡ hấn dậy.

- Anh có sao không? - nó nhẹ nhàng hỏi.

- Anh không sao...em chạy đi...bọn họ đông lắm..

- Đây cô gái...trong cô đẹp như vậy...quan tâm hấn vậy chắc là bạn gái hấn rồi nhỉ...hấn sắp tàn rồi...cô em nên tìm người khác đi.

Nó không trả lời chỉ nhìn thẳng vào bọn côn đồ kia, ánh mắt nhìn xung quanh như đang tính toán gì đó.

- Ryan, em đếm từ 1 đến năm anh hãy đá thùng rác kế bên sang bọn chúng nhé.- nó nói nhỏ với hấn, hấn cũng lùi về phía sau thùng rác..

- lên tụi bây...

- 1...2....chỉ mới tiếng đếm thứ 2 nó đã phải đánh trả...5...từ đâu có một thùng rác lớn cản ngang đường bọn côn đồ với một mùi cực kì khó chịu, thùng rác ngã xuống, rác vung roi rớt lung tung...nó khẽ nhếch môi khi thấy việc vừa rồi...

- Rất vui phải không...-hấn cười vui vẻ...quên mất đau thương...sau đó cũng vào nhập cuộc. Tuy hấn chỉ biết vài chiêu nhưng ích ra vẫn đánh được người, cuối cùng hấn hạ được 2/15 tên. Vừa đánh xong hấn thở hồng hộc ngược nhìn thì thấy nó phui tay và đang lấy balo.

- Em, biết võ...

- Về thôi...- nó k trả lời câu nói của hấn chỉ giúp hấn giữ cặp và về.

.....

Tại một căn phòng tối không ánh sáng, chỉ có thể hình dung ra được có một người con trai ngồi bất chéo, tay cầm ly rượu vang đỏ uống một ngụm, ánh mắt hồ phách của anh đang chiếu rọi trên người con gái đang đánh nhau cứu Thiên Nam trong đoạn video hiện lên trong laptop.

- Điều tra về cô gái đó.....tốt nhất nên đem cô gái đó về đây...- giọng nói trầm nhưng vô cùng lạnh giá vang lên

- Nhưng...chủ...nhân...cô gái đó...rất giỏi...võ...chúng tôi...

"Choang.."

- chúng tôi sẽ làm ngay...- tên thuộc hạ run sợ sau tiếng đồ vỡ vừa rồi. Anh ta rất áp lực khi mỗi lần vào căn phòng u tối, bình thường nhưng lạnh đến tận âm độ như thế này

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Anh là ai?

Hai hôm sau, tức hôm nay là ngày mà nó cùng hấn và anh- Thế Minh đại diện cho cả hai trường dự thi hội thi về âm nhạc. Chọn ra một người xuất sắc nhất với danh hiệu thiên tài.

Hôm nay nó rất đẹp, đẹp theo một nét đẹp khác, hiền dịu hơn, thuần khiết hơn trong bộ váy đuôi tôm màu hồng nhạt không tay mà Ann đã đặc biệt chọn cho nó. Nó không thích màu hồng nhưng vì nó là màu hồng nhạt không nổi bật mấy với lại đây là tấm lòng của Ann nên nó không muốn phụ lòng cô, nào ngờ diện bộ váy trên người trong có nét dễ thương cực kì. Không lạnh lùng bất cần như trước.

Thật bất ngờ với kết quả của hội thi, nó cùng hấn và Thế Minh nhận giải có sản phẩm âm nhạc xuất sắc nhất. Cả ba lên bục nhận giải trong khí thế tung

bùng ở phía dưới, nó đứng giữa hai chàng trai. Một bên là hấn, lịch lãm, lạnh lùng trong bộ vest đen, áo sơ mi đen, bên còn lại là Thế Minh, anh hòa nhã trong bộ vest đen nhưng áo sơ mi trắng. Cả hai người đều trầm lặng như nhau còn nó thì cười như rất vui. Nhưng, có ai biết nụ cười ấy là thật hay do nó tự vẽ lên che mắt người đời?

"Triệu Từ An, mày cứ hạnh phúc đi, rồi mày sẽ mất tất cả..hahahah..." Ở một căn phòng lớn, có lẽ là phòng làm việc, nơi có một cô gái có mái tóc vàng nổi bật, khỏe miệng nhếch môi khi thấy hình ảnh nó trên trực tiếp trên màn hình laptop. Cô gái này chính là Từ Anh, cô đã âm thầm về Mạc gia và quản lý công ty để chuẩn bị kế hoạch kẻ thù, chẳng trách mấy hôm nay, cuộc sống nó lại yên bình như vậy.

.....

- Wow...hạnh phúc quá đi...- Hấn hạnh phúc nói, khi vừa xuống sân khấu. Thế Minh thì đã biến đâu mất.

- Phía dưới mà thấy anh trẻ con thế này không biết họ sẽ nghĩ gì nữa. - Nó nhẹ nhàng nói.

- Thì càng tôn anh lên làm idol chứ sao, đẹp trai mà lại.- hấn nói xong choàng tay qua vai nó, nhưng nó lại tránh né.

- Anh ở đó mà tự đắc đi, em vào toilet một chút. - nó nói xong liền gửi chiếc cúp làm bằng thủy tinh của mình cho hấn, sau đó bước vào toilet.

.....

Nó vừa vào toilet xong liền cảm nhận được phía sau, vừa quay lại thì phát hiện một bóng đen tay đang cầm một cái khăn trắng, chắc là thuốc mê. Nó theo phản xạ tự nhiên, dùng chân đá bóng đen ấy, nhưng bóng đen ấy cũng thuộc dạng cao thủ, tránh được đòn của nó, nó chạy vào một phòng trong toilet, vừa đóng cửa lại một cảm giác đau đớn từ phía vai truyền đến. Nó lập tức ngất xỉu, bất tỉnh.

.....

- Sau lại lâu đến vậy, không lẽ có chuyện gì sau. - Hấn đi qua đi lại trước cửa nhà vệ sinh nữ làm những cô gái vào đó phải nhìn hấn lắc đầu.

- Phiền cô....cô có thấy cô gái tóc màu khói mặc váy màu hồng trong đó không??? - Hấn biết mình hỏi vậy sẽ rất ngại nhưng đã rất lâu rồi không thấy nó trở ra nên hấn rất lo lắng.

- tôi không thấy. Nhưng tôi nhặt được chiếc điện thoại trên bồn rửa tay. - hấn nhận thấy, móc khóa hình chìa khóa là điện thoại của nó. Hấn càng lo lắng hơn, sau đó liền chạy ra ngoài công tìm nó.

- Alo...Ann, Từ An có ở chỗ cậu không?

- Không có chuyện gì thế.. - phía bên này, Ann cùng Lucas và Mike đang xem tv

- Tôi nghi Từ An mất tích rồi, cô ấy vào toilet rất lâu nhưng tôi hỏi thì không thấy cô ấy đâu nữa, điện thoại cô ấy lại để ở bồn rửa tay. Tôi rất rối. - hấn bắt đầu mất bình tĩnh, lòng hấn vô cùng rối.

- Cái gì.....mất tích....chúng ta chia nhau ra tìm...-Ann nói xong liền tắt máy.- Có chuyện gì mà bà quýnh lên thế. - Lucas thấy Ann quýnh lên.

- Từ An mất tích rồi...mau chia nhau ra tìm đi...-

- có chuyện đó sau...mới nhận giải cơ mà...//mau đi thôi...- Ann không để cho Lucas nói tiếp, kéo Lucas đi, giờ Ann mới để ý Mike đã rời khỏi từ lâu.

.....

Trên chiếc giường trắng tinh, có một thiên thần đang nằm đó, vẻ mặt vô cùng tự nhiên. Đôi mắt ấy khẽ mở, dù là ban ngày nhưng bên trong căn phòng này chỉ có một ánh đèn mờ ảo ở kề bên giường, thì ra đây là căn phòng kín, nhưng hình như vẫn còn có 1 cửa sổ. Nó k suy nghĩ nhiều liền nhớ ra trước đó càng nhớ ra mình bị tiêm thuốc mê ở vai. Cách tốt nhất nó nên tìm cách rời khỏi đây. Nó không biết rằng vẫn còn một người con trai đang ngồi trên sofa nhìn biểu hiện của nó. Ở vị trí của nó thì ó chẳng thấy người con trai này vì anh đang ở trong bóng tối. Nó dùng tay mò mẫm từng đồ vật. Nó từ từ tiến được đến cửa sổ nhưng nhanh chóng khụy xuống. Cùng lúc điện thoại của người con trai ấy rung lên, nó không biết gì cả vì lúc này nó đang hoảng loạn.

Chàng trai ấy nhanh chóng tắt điện thoại mà chẳng để lại một câu trả lời. Tòa nhà đối diện bị hỏa hoạn nhẹ, nhưng tại sao người con gái trước mặt anh lại có biểu hiện kì lạ như vậy. Anh lạnh lùng không quan tâm định bước ra khỏi phòng, anh vừa giơ bàn tay lên định mở cửa thì nghe giọng nói trong trẻo nhưng mang vẻ cầu xin. Những điều cầu xin van nài này đã quen thuộc với anh, nhưng tại sao, anh lại quay lại và đứng yên. Anh bắt nó về đây là vì muốn trả thù cho gia đình mình mà không làm tổn hại đến người vô tội nhưng người con gái trước mặt.

- Ba..mẹ.....đừng.....đừng....bỏ....Diệp Vy.....Diệp Vy.....rất sợ.....rất sợ.....

Hai từ "Diệp Vy" làm anh khựng lại. Tại sao cô gái trước mặt anh lại như vậy. Tại sao lại nói như vậy.

- Cô nói gì...mau lặp lại cho tôi....tại sao cô lại biết Diệp Vy....tôi ra lệnh cho cô...NÓI. - Anh tiến lại gần nó, lạnh lùng nắm chặt lấy bả vai nó nhưng người nó nhẹ tênh, anh chỉ kịp thấy hai hàng nước mắt trong suốt thì nó đã ngất lịm ngã ra sàn.

- Mau gọi bác sĩ lên đây cho tôi. - giọng anh gắt lên, anh muốn biết ngay cô gái trước mặt anh là ai.

.....

Anh đứng đó, nhìn người con gái mặt mày tái nhợt kia, nhưng giờ có ánh đèn chiếu sáng, anh mới thấy được đáng vẻ của nó, anh có cảm giác rất quen thuộc. Lúc này anh không biết bởi anh rất ít tiếp xúc với ánh sáng mạnh, ngay cả công ty anh quản lí hơn 5 năm, anh cũng chẳng ra mặt hay đến công ty khảo sát.

- Nói. - âm vực băng lãnh, làm ông bác sĩ khẽ run.

- cô ấy ngất xỉu là do một phần cơ thể yếu ớt cộng với việc tinh thần hỗn loạn làm cô ấy quá sock không chịu được mà ngất xỉu.

- Hỗn loạn...sock...- anh đang suy nghĩ, chỉ là một hóa loạn nhỏ mà nó xỉu sao?

- Phải.có lẽ, cô gái này đã có một quá khứ k đẹp hay đau thương và từng mắc bệnh hỗn loạn về tinh thần cũng như tâm lí. Và lại thể chất cô ấy vốn đã yếu.- ông bác sĩ luận thuyết, anh vẫn đang suy nghĩ gì đó. Anh cũng có một quá khứ đau buồn. Cộng với cái tên "Diệp Vy" vừa này, anh càng nghi ngờ hơn, anh phát ra một câu chẳng liên quan.

- xét nghiệm ADN giúp tôi. Kết quả nhanh một chút. - anh lạnh lùng nói sau đó đưa tay ra ý bảo bs rút máu của anh để xét, ông bs thì chả hiểu gì nhưng cũng vẫn tuân lệnh làm theo.

Cánh cửa vừa đóng lại, anh liền đến cạnh giường, ngồi xuống, tay anh nhẹ nhàng lướt sang khuôn mặt nó, lời nói nhẹ nhàng nhưng rất lạnh.

- Nếu em là Diệp Minh Vy thì chắc chắn, em sẽ rất đau khổ. - Anh nhìn nó nhưng lại quay sang nhìn tấm hình gia đình 5 người kia, anh lại đứng lên rót một li rượu. Nếu người con gái kia đúng thật là em của anh, chắc chắn rằng nó sẽ bị đá kích một lần nữa. Anh không muốn em gái bé bỏng của anh mà anh yêu quý nhất vừa mới nhận lại mà phải chịu đau khổ hay hận anh, cách tốt nhất anh nên khừ hấn nhanh một chút. Hình ảnh, quá khứ của năm ấy anh không bao giờ quên, chính gia đình hấn của Khuru gia đã làm cho gia đình anh tán gia bại sản, còn sát hại cả gia đình anh, làm ba mẹ anh phải chết oan uổng, còn em trai và em gái thì thất lạc, anh đã cho người tìm nhiều năm nhưng không tung tích. Nhưng giờ có lẽ đã có chút tin tức khả quan rồi. Hai tay anh nắm chặt, mối thù đó anh không thể quên, bao năm anh cố gắng là vì trả thù cho gia đình, lấy lại thời huy hoàng của gia tộc họ Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Biến đổi

21. Biến đổi

Đã hai ngày trôi qua nhưng tất cả mọi người vẫn chưa nghe tung tích gì về nó. Ngay cả hấn cũng chạy đến công ty hỏi anh hấn xem nó có đi làm không nhưng dường như mọi chuyện đã quá ư là công cốc.

- Chào Phó thiếu gia, cậu muốn tìm ai? -

- Tôi muốn tìm Khuru San Chi. - Hấn nói xong lập tức xông vào Khuru gia, nhưng trước mắt hấn hiện giờ là vẻ mặt thống khổ của hai vợ chồng Khuru Mãng và đứa con gái của mình. Nhìn họ xuống sắc nghiêm trọng khi thấy vẻ mặt lo lắng buồn rầu, nhưng hấn không nghĩ nhiều, hấn đến trước San Chi kéo cô ta đứng dậy, San Chi ngây ngốc thất thần.

- Cô bắt Từ An đi đâu rồi hả??? Nói.- hấn tức giận nói. Nhưng San Chi nghe xong liền tỉnh hấn dậy, lườm hấn thật sắc.

- Hừ...Nếu tôi bắt Triệu Từ An thì giờ này anh nên đi vớt xác cô ta rồi. Gia đình tôi ra thế này, tôi còn chưa tính sổ với cô ta...cũng tốt thôi...- San Chi ngênh mặt nói, nhưng làm cho vợ chồng Khuru Mãng đứng bật dậy.

- San Chi, con vừa nói gì, Triệu Từ An?? - Khuru Long, ba của San Chi nói.

- Đúng thế ba mẹ. Chính cô ta đã làm gia đình mình thế này. Nếu có thể con muốn giết cô ta ngay lập tức.

- Cảm ơn... Triệu Từ An, không phải là ng hại chúng ta. - Ông chậm chậm nói, hấn không muốn đôi co.

- Tốt nhất, cô đừng để tôi biết việc này liên quan đến cô. Nếu không, tôi sẽ bắt cô trả giá...- hấn chỉ thẳng vào San Chi nói rành mạch và rồi đi trong tích tắc. San Chi chỉ nhìn theo, quả thật chuyện này không liên quan đến cô.

- Ba, chính tai con nghe rõ, chính Triệu Từ An nói cắt hết mọi nguồn vốn ENTI....// Con nói đúng nhưng sau đó ta đã tìm một nguồn vốn mới nhưng ta lại bị họ chơi một vỏ lớn thế này.

- Ba có nhiều kinh nghiệm trên thương trường như vậy...//bởi ng hợp tác với chúng ta là Dosu chủ của tập đoàn WATION thuộc top đầu của thế giới.

.....

- Mọi chuyện thế nào?- một giọng nói băng lãnh vang lên, anh vẫn ẩn mình trong bóng tối.

- Mọi chuyện như lời của cậu. Khuru thị đang trên bờ vực phá sản. - một người con trai với mái tóc nâu, bộ âu phục đen, khuôn mặt điển trai anh tuấn nói.

- Tốt lắm Jiro. Tiếp đến là Phó thị. - Chàng trai ngồi trong bóng tối, mọi thứ đều không thấy anh nhưng chỉ thấy được ánh mắt màu hổ phách xoáy sâu kia đang ánh lên tia nguy hiểm cùng hận thù.

- Aran, Minh Vy em gái cậu, cậu định để em ấy ở đây khi mình phải đối phó với Phó Thiên Nam sao?

- Chưa có dự tính, nhưng nó vẫn để nó tịnh tâm trước đã. Nó vẫn chưa chấp nhận mình. - chàng trai ấy như trải lòng với Jiro.

Bên ngoài có một cô gái trong chiếc váy lụa trắng mỏng không tay, bên ngoài còn khoác chiếc áo len trắng, mái tóc buông xõa và cô gái đó là nó. Nó đã nghe thấy tất cả, vậy chứng tỏ nhưng điều người con trai ấy nói là thật..

.....Hai hôm trước....

- Tôi là Triệu Tử An...không phải..

- Em phủ định nhưng đây là sự thật, em có quyền tự do trong căn nhà này nhưng ra khỏi đây thì không được. Càng không được đến gần Phó Thiên Nam, em nghe rõ chưa? - Anh nói lớn.

- Anh lấy quyền gì cản tôi..- thân thể nó còn yếu nhưng giọng nói lộ vẻ bất mãn.

- Đưa tiểu thư về phòng. - 5 từ lạnh lùng được anh phát ra, sau đó liền bỏ đi, đương nhiên nó bị mọi người đưa về phòng, từ đó nó ở trong phòng, đến giờ ăn thì có người đưa thức ăn đến, như giam lỏng nó vậy.

.....

Trong thời gian rất ngắn nhưng nó suy nghĩ rất nhiều, không tin cũng vẫn phải tin bởi việc màu mắt của nó đã lộ, cùng với kết quả AND mà nh đưa nó xem. Thế nó đã tìm được người anh thất lạc của mình, nó dần dần chấp nhận nhưng nó vẫn suy nghĩ một điều gì đó.

"Cộc...cộc.."

Vào đi.

Nó bước vào, lại là căn phòng tối om, nhưng lúc này nhìn nó thật khác, với một màu mắt khác, màu mắt này giống hệt với con người trong bóng tối kia.

- Anh..- giọng nói nhẹ nhàng phát ra.

- Sao? Tịnh tâm rồi à.....

- Tôi muốn về nhà.

- Vì sao? Vì Phó Thiên Nam.

- Anh nghĩ sao cũng được, em muốn rời khỏi nơi đây, em còn chuyện phải làm.

- DIỆP MINH VY, em không nhớ chuyện trước kia sao?? Khó khăn lắm anh mới tìm được....

- Mặc em, anh nên tìm anh Minh Huy đi. Sự thật đó, em mãi không quên, anh yên tâm đi. Ngoài anh ra, em không hy vọng bất kì ai biết được thân phận này của em. - nó nói xong bước đi, anh ngỡ ngàng trước thái độ này của nó. Một thái độ mà từ lúc anh đưa nó về đến nay vẫn chưa từng có, thái độ lạnh lùng thanh âm nhạt nhẽo nhưng sắc bén nhưng trong đó như có sự chắc chắn một việc gì đó.

- Cậu không ngăn cản Minh Vy sao? - Jiro vào hỏi.

- Hãy để nó làm điều nó muốn. Chúng ta nên tìm anh Minh Huy thôi. - Từ trên cao nhìn xuống anh thấy một thân hình mỏng manh nhưng mạnh mẽ từng bước dứt khoát rời khỏi biệt thự.

.....

Tại nhà nó.

- Tử An, cháu đã đi đâu, cháu có sao không? - bà Thụy quan tâm nó, bà vui mừng đến phát khóc khi thấy nó về.

- Cháu không sao...là cháu lạc đường thôi - nó cười hiền, sau đó viện cớ mệt nên về phòng, sau đó nó cũng gọi điện thoại đến Ann.

Từ lúc nó bị lạc đường về đến bây giờ, dường như nó cởi mở hơn, đôi khi ngổ ngáo trong vô cùng dễ thương càng làm hẳn yêu thương vô cùng. Tình cảm của nó và hẳn cũng ngày một tăng lên..Nó cũng đã nghỉ làm việc ở công ty VIVIAN và tập trung điều hành Lucky, và 2 năm qua đã trôi nhanh như thế.

2 Năm sau, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi khi nó điều hành tốt tập đoàn của mình đứng vững, vì thế nó yên tâm và quan tâm đến chuyện tình cảm hơn. 2 năm qua đã có biết bao kỉ niệm hạnh phúc của nó và hẳn, ba hẳn cũng rất thích nó và định bụng sẽ cho nó và hẳn kết hôn để hẳn có thể thay ông quản lí Phó thị vì Thiên Minh đã ra nước ngoài lập nghiệp.

Hai năm trôi nhanh, mọi thứ cũng đã thay đổi, Mike và Lucas đã trở thành nghệ sĩ nổi tiếng, Ann lại trở thành nhà thiết kế nổi tiếng hàng đầu thế giới, họ và nó vẫn giữ liên lạc với nhau đặc biệt là nó và Ann. Bởi họ như là cặp song sinh vậy, luôn kề vai sát cánh bên nhau chia sẻ từng chuyện buồn vui với nhau. Thế mình cũng thế, anh đã trở thành người thừa kế của Hàn gia, người ra anh còn nổi tiếng và được xem như vua piano của giới âm nhạc, anh đã xác nhận được Minh Vy của anh và cũng nỗ lực không ngừng tìm kiếm 2 người anh của nó.

Hai năm qua cũng là thời gian để Mạc Tử Anh thay đổi, cô đẹp hơn, quyến rũ nhưng vẫn nhờ đến son phấn, hai năm qua cô vẫn cố gắng giúp bà mẹ mình và ông trời không phụ lòng cô. Bởi giờ đây, Quỳnh Mai đã được thả ra và được cô rước về phụ giúp cô quản lí Mayza mà cô đã cố gắng giúp Mạc Danh điều hành, và Mayza cũng đã lọt top 5 tập đoàn đứng đầu thế giới. Thời gian vừa qua, cô không ngừng điều tra về Lucky cũng điều tra cả về nó, bởi cô cố gắng thứ duy nhất cô muốn chính là trả thù nó.

Diệp Minh Anh (Aran): được mệnh danh Dosu, được mệnh danh ông trùm tài chính. Anh ba nó, mang một vẻ đẹp lạnh lùng tự nhiên với đôi mắt màu hổ phách sâu thẳm. 2 năm trước anh luôn nghĩ đến thù nhà, nhưng được anh hai khuyên can và muốn nó có được hạnh phúc nên đã thay đổi

Jiro: bạn thân kiêm cánh tay đắc lực của Aran, cả hai cùng lớn lên trong cô nhi viện, cả hai cùng đồng cảm và anh biết được quá khứ của Aran nên đã quyết tâm giúp anh vô điều kiện, Jiro trông anh tuấn nhưng cũng không dễ chọc vào.

****Note:** Mọi người cứ xem như sau

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bắt đầu của hạnh phúc

Tại sân bay giờ đây mọi sự chú ý đều tập trung vào thân hình tuyệt hảo kia. Thân hình mảnh mai, quyến rũ trong chiếc leggings lưng cao, form ôm sát cơ thể tôn lên những đường cong tuyệt hảo,áo thun đen cùng áo khoác da đen bên ngoài, giày cao gót cũng đen nốt, mái tóc màu cafe buông xõa bồng bềnh, đang bước ra ngoài sân bay. Người con gái đó không ai khác chính là nó, nó về Lucky có một số việc và giờ nó về lại Việt Nam, mảnh đất quê hương của người mà nó yêu thương.

- Ann, vừa về, cậu đến nhà dùng cơm cùng mình và bác Thụy nhé. - nó điện thoại thông báo cho Ann khi đã ngồi trong taxi. Nhưng hình như theo hướng đi của taxi thì nó vẫn chưa hướng về nhà, mà đến đâu đó.

Tại Phó thị...một tập đoàn lớn mạnh thuộc top đầu thế giới. Nó tự nhiên bước vào nhưng lại bị tiếp tân cản lại. Nó khựng lại. Ngày đầu tiên nó trở về và định đi làm lại thế này.

- Có gì sao? - giọng nó lạnh lùng, không ôn hòa như nói chuyện với Ann lúc nãy.

- Cô muốn tìm ai mà ngang nhiên bước vào như vậy....- cô tiếp tân nói, vẻ mặt kênh kiêu với nó.

- Tôi muốn gặp Phó...// Ai cha....Phó thị này không phải là nơi để thể hiện nha...cô là ai mà lớn tiếng vậy. - một cô nhân viên khác khá là đẹp yếu điệu trong bộ trang phục công sở với chiếc váy ngắn cồng cớn.

- Thư kí Trương...cô gái này...//tôi biết rồi. Để tôi xử lí. - cô gái vừa rời ra về hiểu chuyện, nó thầm nghĩ cô gái trước mặt sẽ xử lí như thế nào với nó đây. Nó chỉ nhếch môi. Những hạn người thýế này, nó không muốn mở miệng nói với họ.

- Sao, còn không đi. Ở đó mà cười với tôi. Cô biết tôi là ai không? - Cô ta ra về khi vẫn chưa thấy được khuôn mặt của nó sau chiếc kính râm kia.

- Đó không phải cười, mà là khinh bỉ đấy. - nó nhẹ giọng, lời nói khá nhẹ nhàng nhưng làm người nghe khó chịu và trước mắt là cô nhân viên kia đã sắp

bốc hỏa. Nhưng vừa nghe tiếp tân nói liền xoay người cuối thấp đầu chào hai người trước mặt.

- Chào chủ tịch...tổng giám đốc. - Ryan cùng ba mình bước vào, cả hai cha con đều chọn cho mình bộ vest đen, khi cả 2 người bước vào liền thấy bóng lưng toàn màu đen kia. Hắn nhìn bóng lưng này sao có gì đó quen quen. Nhưng nó nói với hắn mai nó mới về cơ mà.

- Có chuyện gì xảy ra mà từ xa tôi đã nghe tiếng của 2 người rồi. - Ba hắn hỏi. Thư kí Trương là thư kí của hắn vừa thấy hắn cùng ba hắn vào thái độ liền thay đổi hẳn.

- Thưa chủ tịch, cô gái này không nói không rằng tự ý xông vào Phó thị, thẳng thừng gọi Phó....- nó nghe những lời này mà nhếch môi cười một lần nữa.

- Đây cô gái, cô làm thế là không đúng quy định ở đây rồi..tự ý...- hắn định mở miệng nói nhưng lại bị giọng nói trong trẻo vang lên làm hắn phải dừng lại.

- Không lẽ muốn gây bất ngờ cũng phải nói trước sao..... - nó nói sau đó xoay người tháo chiếc kính râm ra làm hắn cùng ba mình bất ngờ, và làm cho 2 cô nhân viên ngẩn ngơ nhưng nhanh chóng lấy lại sự ghen tỵ. Nhưng thư kí Trương chưa mở miệng mách lẻo thì hắn đã đến ôm nó. Ba hắn cũng bật cười.- Không ngờ...con lại bày trò này...haha...- ba hắn cười không ngớt.

- Từ An, em nói mai em mới về...- hắn buông nó ra và hỏi.

- Em muốn tạo bất ngờ cho anh và bác trai nhưng....mọi chuyện thế này, họ không biết em. - nó nói với giọng hờn dỗi rất chi là dễ thương.

- Từ An, họ không biết con là phải rồi, ai biểu thân là giám đốc như con mà suốt ngày bay tới bay lui, ngay cả một lần ở công ty cũng không có mặt, làm sao họ biết con được....- Ba hắn chậm rãi nói, ông nói chậm nhưng 2 người kia nghe xong liền hiểu ra vấn đề. Cô gái mà họ vừa muốn đuổi đi lại là giám đốc của họ...

- Chủ tịch, xem như con đây vừa mới nhận chức đi...như vậy thì hôm nay là ngày đầu tiên con đi làm...hìhì - nó nói cười, ba hắn tiếp tục cười khi thấy nó trả lời như thế. Hắn thấy nó cùng ba mình cười thì trong lòng rất hạnh phúc.

- Ba...con đưa Từ An xem phòng làm việc của cô ấy...// - Hắn nói xong sau đó dẫn nó đi, ba hắn nhìn theo mà thầm toan tính trong lòng, đúng thật ông rất quý nó nhưng cái ông muốn chính là tài năng của nó. Một người tuổi trẻ như nó mà đã làm Lucky đứng đầu thế giới thì cũng đủ hiểu năng lực nó thế nào. Ông muốn nó làm việc cho ông, nếu thế VIVIAN của ông như hổ mọc thêm cánh rồi. Nghĩ đến đây ông mang ý cười mà bước đi, để lại 2 cô nhân viên đang đơ người.

- Cô...ta.....tuổi nhỏ hơn tôi...mà....làm sếp của tôi...???

- Thế Tổng giám đốc cũng nhỏ tuổi hơn chị mà.

- Nhưng TGD khác, cô ta khác....xem ra sau này tôi khó sống rồi...- Thư kí Trương nói xong một cảm giác lo lắng ập đến..

.....

- Em hài lòng về thiết kế của căn phòng này chứ. - hắn hỏi khi thấy nó chuyên tâm đứng bên cửa sổ.

- Rất hài lòng, cho em gửi lời cảm ơn đến bác trai. - nó đứng ở cửa sổ nhìn thẳng xuống dưới kia, đang suy nghĩ gì đó.

- Em khách sáo quá rồi Từ An, ba anh đã sớm xem em là con dâu ông rồi, đợi anh hai về chúng ta sẽ kết hôn, có được không?? - hắn bước đến ôm nó từ phía sau, nó không phản ứng chỉ để im, nhìn cả hai lúc này rất hạnh phúc.

- Lát nữa chúng ta đi ăn cơm được không? - hắn hỏi

- Em có hẹn với Ann ở nhà. - nó nói nhẹ nhàng.

- Được, lát nữa anh về cùng em. Anh về phòng làm việc đây...- nó không ý kiến chỉ gật nhẹ đầu, hắn cảm thấy rất vui và muốn nó và mình mãi êm đềm hạnh phúc thế này, cảm giác này làm người hắn lúc nào cũng lâng lâng giống hết cảm giác vợ chồng.

Cánh cửa khép lại, nó ngồi vào bàn làm việc, trước mắt nó là bảng tên bóng loáng đề " GIÁM ĐỐC. Triệu Từ An" nó thầm cười trong lòng, một nụ cười để bắt đầu cuộc chơi. Một cuộc chơi do chính nó bắt đầu và làm chủ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hợp tác hay đối đầu?

Từ ngày nó trở thành giám đốc và điều hành tập đoàn thì lợi ích của VIVIAN thu về vô cùng lớn. Ba hắn vô cùng hài lòng với hiệu suất làm việc của nó vì

trong tay ông giờ đây là vô số dự án lớn mà nó đã mang lại cho ông. Lòng tham của ông càng lớn hơn khi muốn nó nhanh chóng trở thành con dâu ông để ông dễ kiểm soát nó hơn. Còn nó và hân vẫn hạnh phúc như trước, ngày ngày đi làm cùng nhau, cùng ăn trưa và làm việc cùng nhau làm người người ganh tỵ, cùng ngưỡng mộ.

...cốc.cốc.....

Vào đi

- Đây là tài liệu mà Chủ tịch gửi qua, chủ tịch bảo TGD có việc bận và nhờ giám đốc đến gặp đối tác ngày hôm nay. – thư kí Trương cuối đầu trước nó, sau nhìn nó lúc này lạnh lùng đến thế, ngay cả một cái ngược mắt lên nhìn cũng k có, chỉ chú tâm đọc tài liệu.

Thư kí Trương đóng nhẹ cửa và rời đi, nó ngưng làm việc và xem thử tài liệu mà thư kí vừa gửi đến, nó nhìn vào bên trong có hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng nhếch môi mỉm cười thích thú...

“Trái đất tròn thật.”, nó xoay về phía sau, nhìn xuống phía dưới nơi mà camera chỉ nhìn thấy được bóng lưng nó “Muốn thử tôi sao...”, nó thừa biết ba hân vẫn đang thử nó nhưng nó không ngờ ông lại đưa chính người mà nó xem như là nó từng ghi hận, ba hân muốn biết nó làm gì với Triệu Tử Anh khi biết nó và Triệu Tử Anh k phải là người thừa kế của nhà họ Triệu, nói cách khác nó và Tử Anh luôn có mâu thuẫn và xung đột. Ông cũng muốn xem nó vì lợi ích công ty mà ngồi cùng bàn hay là vì thù riêng cá nhân mà phá đi lợi ích này đây. Ông chính là muốn xem nó có thật lòng muốn đem lợi ích của công ty ông đặt trong lòng hay không?

.....

Tại Mayza.....

Toàn bộ nhân viên được đồng phục với trang phục công sở phẳng phia trắng tinh mới toanh, xếp thành 2 hàng thẳng lối chỉ để lại lối đi chính giữa, thái độ họ nghiêm túc và tư thế nghiêm trang như đón khách quý vậy.

- Ê...hôm nay...có phải giám đốc chúng ta kí hợp đồng với VIVIAN không, tui nghe nói TGD bên ấy đẹp trai lắm, tài giỏi nữa....

- Biết rồi...VIVIAN, lúc trước có Phó Thiên Minh, cũng rất đẹp trai vậy...nhưng mà....không đẹp bằng TGD mới này...hihi...không biết sẽ thế nào....- nhiều nhân viên đưa nhau bàn tán nhưng vội im lặng khi nghe tiếng xe bóng loáng đang dừng trước sảnh...

- Chuẩn bị kìa...nhanh báo với Mạc tổng. – một cô nhân viên huýt tay và chỉnh lại trang phục trước khi ra đón đối tác của công ty mình và vẫn ôm hy vọng mình có thể lọt vào mắt xanh của tgd mà mọi người đồn đại.

Sau khi một chàng trai rất anh tuấn bước xuống trong bộ vest đen cavat đen thì mọi người há miệng nhưng vội thu miệng khi thấy chàng trai ấy đi sang cửa xe bên cạnh và cung kính mở cửa xe.

- Hazi...thì ra là trợ lí...- cô nhân viên lau mồ hôi, không hiểu sao chỉ vậy thôi mà đã đổ mồ hôi thế rồi, nếu gặp được ng mà mọi người đồn đại chắc ngất xỉu mất.

Trong khi mọi người đưa mắt tìm kiếm một chàng trai lãng tử như lời đồn thì lại thấy đôi giày cao gót trắng cao, tiếp theo là một người con gái bước xuống, dáng người phải nói chuẩn từng cm đang xuống xe.

Mọi người thầm đánh giá người con gái cùng người trợ lí đang đi vào, một con người kiêu ngạo nhưng từng bước chân rất dài, sang trọng trong bộ váy công sở với áo voan trắng cao cổ kết nơ to bằng lệch cổ kết lệch ở cổ, tay dài được nó gài lại ở cổ tay, kết hợp với váy đen công sở ôm trọn vòng eo, mái tóc xõa tự nhiên nhưng rất bông bênh theo kiểu gọn sóng. Nhìn dáng người đã nhìn chăm chăm đến thế nhưng vẫn chưa thấy được khuôn mặt của người con gái ấy bởi cô ấy vẫn còn mang chiếc kính thời trang màu đen.

- Thấy tôi đã ổn chưa...nhanh...đi thôi...- phía trên này, Tử Anh chỉnh sửa trang phục chỉnh tề để chào hân, hôm nay cô chọn bộ váy công sở màu đỏ, chiếc váy xẻ sâu và giày cao gót đỏ, mái tóc thẳng mượt màu vàng nổi bật.

Cô nhanh chóng xuống nhưng chỉ thấy trước mặt là người trợ lí áo đen cùng với cô gái mang kính đen, cô xoay quanh như tìm kiếm điều gì đó.

- TGD Phó vẫn chưa đến sao? – cô hỏi và mọi người lắc đầu, nhưng người áo đen đi cùng nó cất lời.

- Hôm nay TGD...// Tôi đến thay Ryan kí hợp đồng. – nó nói, giọng nói trong trẻo dễ nghe nhưng trong đó vẫn có sự kiêu ngạo và chút lạnh.

- Kí thay? Anh ấy? Cô là ai mà dám nói thế...chỉ có người có chức quyền mới có thể kí, xem đây là trò đùa à...- Tử Anh bắt đầu bực bội, nhưng cô nhanh chóng ngớ ngàng khi nghe lời của trợ lí nó nói.

- Cô Triệu đây là giám đốc của tập đoàn chúng tôi, hôm nay cô ấy đến để thay mặt TGD kí hợp đồng với Mayza. –trợ lí giải thích, Tử Anh nghe từ “Triệu” thì trong lòng dấy lên, “Không thể là nó” nhưng hợp đồng lần này lợi nhuận rất lớn dù việc thế nào cô cũng phải nhận.

- À....Thất lễ, tôi là Mạc Tử Anh, GD Mayza hân hạnh. – Tử Anh chìa tay ra trước nhưng hình như người đối diện không có biểu hiện gì. Tử Anh rút tay về, mọi nhân viên đều xoay ngang dọc nhìn nhau, ai cũng nói nó ngang ngược nhưng nó chỉ chậm rãi mở kính ra thôi mà.

- Wow....cô ấy là thiên thần sao.....tôi là con gái mà còn mê mẩn thế.....

- Đúng...nhìn quen quá...à...cô ấy là chủ Lucky, người thừa kế của Triệu gia...và...hình...như...là...bạn...gái...của Phó Thiên Minh của chúng ta đó.....- từng lời bàn tán to nhỏ...nhưng nó đều k đề vào tay, nhưng Từ Anh lại ngằm tức giận những thứ đó đáng lẽ là của cô, cô sẽ đòi lại gấp đôi.

- Chào, tôi là Triệu Từ An, giám đốc của VIVIAN, hân hạnh...- nó cũng chìa tay ta như chờ đợi

- À...Hân...//Hạnh. - Từ Anh chớp cơ hội chìa tay ra bắt lại thu tay lại và giờ tay lên xem đồng hồ, làm Từ Anh bắt tay hụt.

- Chúng ta mau tiếng hành thôi. – nó quay sang trợ lý, trợ lý hiểu ý nó nên phối hợp với nó.

- Mời...mời...- Từ Anh đang cố kìm nén cơn giận trong người, hợp đồng mới quan trọng với cô ngay lúc này.

.....

- Hợp tác vui vẻ. – nó đứng lên và chuẩn bị rời đi, lời nó nói chỉ giữ phép lịch sự tối thiểu và là điều cơ bản của 2 đối tác gặp nhau phải làm.

Cầm chắc bản hợp đồng vừa kí xong trong tay, Từ Anh mỉm cười hài lòng, chuyện công đã xong, giờ đến cô giải quyết chuyện của cô.

- Phải nói rằng, từ khi một con cầm nói được thì mọi thứ đều khác. – về đúng bản chất của mình, Từ Anh thách thức nói, nói đúng hơn là cô đang ghen tỵ với nó. Nó dừng bước nhưng không quay lại.

- Xem lại mình. – nói xong ba chữ nó liền bước, nó k muốn cãi nhau với Từ Anh vào những điều vô ích. Ba chữ ngán ngùi nhưng đủ sức tích và mang nhiều ân ý trong đó và đương nhiên Từ Anh là người hiểu rõ.

- Mày vừa nói gì.....tao k còn là Từ Anh của ngày xưa đâu.....- Từ Anh nhỏ giọng nhưng hai tay nắm chặt, cô biết ba chữ nó nói muốn ám chỉ đến cô ngày hôm nay, cô có ngày hôm nay là nhờ ai Quỳnh Mai? Triệu Chấn Nam hay Mạc Danh??

Nhưng dù nó có nói gì đi nữa, cô sẽ dùng mọi cách để đập đổ được Lucky bởi lòng thù hận và sự ghen tức đã chiếm hết người cô, cô nhất định không từ bỏ việc lớn này. Cô đã cứu được mẹ mình, cô vẫn đang tìm cách cứu Mạc Danh ra ngoài để gia đình cô đoàn tụ nhưng cũng chính nó cùng gia đình của Triệu Đình mà ba cô phải chịu tù tội. Tất cả sự nghiệp của ông giờ đều giao cho mẹ con Từ Anh quản, cô sẽ không làm ông thất vọng.

.....

Về phần nó, vẫn thông thả rời khỏi Mayza. Hiện tại đang ngồi trong xe ngắm cảnh bên ngoài.

- Anh muốn nói gì cứ nói đi. – nó thấy trợ lý vừa lái xe vừa nhìn sắc mặt nó, nó biết anh muốn hỏi nó điều gì.

- Vì sao lúc này giám đốc lại rút tay nhanh thế. Không lẽ giám đốc muốn làm cô Mạc bề mặt sao?

- Vì tôi không muốn tốn nhiều thời gian, lúc này anh cũng hiểu ý thật. – Nó nhìn về phía trước nói, trợ lý cười nhẹ. “Là giám đốc khen tôi sao??” anh trầm nghĩ, nó thôi nhìn trước chuyển sang nhìn cảnh vật qua cửa sổ. Trong lòng vẫn trầm nghĩ điều gì đó chỉ có nó biết được.

.....

- Đúng...phải thế chứ....Triệu Từ An, con không làm ta thất vọng...haha...- Phó Lâm (ba hấn) vừa nghe tin thì đã cười ha hả, xem ra ông không nhìn lầm người. Những người tài thế này nên để lại bên người, ông nghĩ rằng nó có thể là cánh tay trái và hấn chính là cánh tay phải của ông khi Cent (Thiên Nam) con trai đầu của ông k có ở đây.

“alo, Ryan, tối nay con hãy mời Từ An cùng về nhà ta dùng cơm nhé”...ông gọi cho hấn và nở nụ cười mãn nguyện, xem ra nó rất giống với ông của lúc trước, một khi giải quyết công việc lợi ích luôn đi đầu tiếp đến là dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục tiêu, hay nhất chính là nó lại từ bỏ kẻ thù cùng hợp tác với kẻ thù để làm ăn có lợi...Điều này...hợp với tính và cách làm việc của ông....

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Sự kiêu ngạo của Triệu Từ An

24. Sự kiêu ngạo của Triệu Từ An

Đúng như quy luật của nó, dù ép buộc hay tự nguyện thì việc này cũng xảy ra, và nó đã xảy ra vào 2 ngày trước khi nó và hấn cùng về nhà hấn dùng cơm tối cùng ba hấn. Công việc của hai bên đều vô cùng ổn định, và lại nó và hấn đã yêu nhau 2 năm, nên ba hấn càng muốn nó và hấn đính hôn sớm hơn.

.....

- Hôm nay em vô cùng đẹp, rất đẹp rất đẹp. - hần thấy nó trong bộ sare trắng mullet cúp ngực đơn giản, bên trái áo cài 1 đóa hoa hồng đỏ tương tự trên áo bên trái hần cũng thế. Hần diện bộ vest đen vô cùng tinh tế và sang trọng vô cùng hợp với nó. Báo chí đều cảm thấy ảnh chụp rất rắc, mọi người đều đến dự bởi đây là lễ đính hôn lớn nhất và hoành tráng nhất trong năm với nó - Người thừa kế Triệu gia và hần cũng là người thừa kế VIVIAN.

Nó mỉm cười nhẹ cảm thấy thật hạnh phúc khi được ở cạnh hần cùng ah81n trao nhẫn và cùng hần cắt bánh kem.

.....

Nó hồi tưởng lại những hình ảnh trong ngày mà nó cho là hạnh phúc nhất. Nó đang phân vân, ngày mà hần tươi cười vì nó và hần đã đính hôn...nhưng đến một ngày nào đó...hần có còn cười và cùng nó hạnh phúc nữa không?

Mọi việc đều tiến triển thuận lợi khi tập đoàn VIVIAN đã vươn lên dẫn đầu và ngang ngửa với Lucky dưới sự điều hành của "tam giác vàng" khi chiếm 3 vị trí cao nhất, chủ tịch HĐQT là ba hần và hần là CEO và nó là CCO của VIVIAN, mọi hoạt động có thể nói họ nắm rõ trong lòng bàn tay. Cuộc sống của nó và hần được ví như vợ chồng son khi cả 2 đều sống rất hạnh phúc khi sống chung ở nhà hần, cả 3 người đều rất hòa thuận và cả người làm ở Phó gia cũng vui vẻ kiêu ngạo và tiếp nhận nó, tuy là người làm, ít khi biết nhiều về kinh doanh nhưng ích ra họ biết được năng lực và gia thế nó thế nào khi báo chí vẫn thường nhắc về nó.

.....

Tại Mayza, tại phòng giám đốc tầng 59 cao ngất của tập đoàn này, nơi có 1 cô gái mái tóc vàng hoe đang hăm hực quăng tờ báo xuống đất.

- Triệu Tử An, những thứ đó nên thuộc về tao.....tại sao.....? - gần đây nhất, nó vẫn được lên báo khi được ba hần và hần chia sẻ nó là một thiên tài và là quý nhân của VIVIAN khi từng bước đi, sự tính toán của nó trong kinh doanh và cả việc quản lý đều rất chính xác. Họ không ngừng khen ngợi của nó và cả gia thế của nó trên tv. Vì thế việc thế này, Thế Minh, Cent và Aron cũng đều biết. Riêng Triệu Thụy (Bác Thụy) thì mỉm cười hiền hậu cứ như việc này bà đã đoán ra từ trước vậy và bà rất tự hào về nó và anh mình.

- Alo.....cô là ai??? - Tử Anh nhận được một cuộc gọi số máy rất lạ.

- Được, tôi đến. - "Con cò đến rồi...haha..." Tử Anh mỉm cười hài lòng khi cô sắp có 1 con cò mới để đối phó với nó rồi. Và người này chắc chắn rất quen thuộc với nó.

.....

Nó đang lái xe về khi vừa kí xong hợp đồng, mỗi người 1 công việc và hiện giờ công việc của nó rất nhiều khi hần và ba hần phải snag nước ngoài công tác và thăm anh hai hần, đây cũng là 1 cơ hội vàng để nó thực hiện mục đích của mình.

Ring....ring...nhìn số máy quen thuộc nó cười nhẹ không biết có chuyện gì mà cô bạn của nó gọi đến đây....Bởi mỗi lần Ann gọi cho nó thì y như rằng nó phải đi đâu đó cùng cô.

- Alo, tôi nghe đây cô 2 tôi oi....- nó nghe máy và nói 1 cách tự nhiên, mức tự nhiên này chắc chỉ mình Ann mới nhận được từ nó.

- What??? Đến đó làm gì...tờ đang trên đường về.....thôi được...tờ đến ngay. - nó ngắt máy và đạp ga thật mạnh nhanh chóng đến nơi mà Ann nói.

.....Tại Music Academy.....

- Jade đến chưa? không lẽ cùng Ryan đến đây chứ. - Lucas ngồi cạnh Ann hỏi.

- Im phát, nói không đâu, Ryan cùng ba mình đi công tác, em sợ Jade buồn nên mới bảo cậu ấy đến. - Thế à...xin lỗi vợ yêu.....- đây là cuộc thoại đầy tình tứ khi vẫn có 1 người cô đơn ngồi cạnh 2 Ann và Lucas, không gì cản được họ khi tình yêu quá lớn và Ann, Lucas đã kết hôn sau 1 năm rưỡi. Riêng Mike, anh vẫn độc thân như chờ đợi, giờ anh xem nó như 1 người bạn tri kỉ và luôn dành tình cảm đặc biệt cho nó, nhưng thứ mà anh muốn nhất chính là nó được hạnh phúc.

"Két....." Nó bước xuống, hôm nay nó chọn cho mình chiếc váy voan trắng liền thân tay form rộng bên ngoài là khoác vest blazer màu trắng sữa, giày cao gót cũng trắng nốt, mái tóc dài ngang lưng xoắn nhẹ ở đuôi tự nhiên bước vào học viện.

Nó chậm chậm bước vào và dường như nó đã phát hiện ra được điều gì đó, hôm nay cả một hội trường rộng lớn kia đầy vẫy những học viên đồng phục tham dự. Đúng lúc, Ann xoay lại thấy nó liền bước đến, mừng như gặp quý nhân, còn hơn thế nữa chứ.

- Aiza.....Tử An của chúng ta đến rồi...mình còn tưởng đâu cậu không đến...đợi mãi...- vì quá khích nên Ann đã nói lớn, cả phía bàn BGK cũng xoay người lại nhìn, nó thấy mọi người đưa ánh nhìn về mình liền kéo Ann ngồi xuống. Ann cũng biết mình hơi lỗ nên quay sang nhìn mọi người cười trừ. Trong 5 vị giám khảo kia, vẫn có 1 người nhìn nó mãi.

- Cậu gọi mình 1, 2 bắt tớ đến đây làm gì....

- Xem họ biểu diễn chứ làm gì, cậu yêu âm nhạc thế mà....// Ann lo cậu buồn chán khi Ryan và ba cậu ấy đi nước ngoài nên mấy gọi cậu đến đây xem nhạc hội đây....- Lucas chen vào khi Ann đang nói với nó

- Là thi....sau mới nhạc hội...cậu bạn tôi oi...chưa già đã lần rồi sao?? - Mike lên tiếng, sau bao năm chơi chung miết cũng phải nhiem tính hài hài của Lucas, và h Mike đang trả lại những gì mà Lucas trước đó đã dùng.

- Ê...Ê...ông chú già kia....độc thân thì im mà xem đi nhá...ai bảo lăm mồm cơ đấy....để những người có gia đình nói chuyện với nhau nào. - Lucas cũng k chịu thua, nói xong lăm Mike khoanh tay hướng thẳng sân khấu. Bởi vì sao? Lucas nói đúng, nó và Ann chỉ cười cười, đúng thật Ann và Lucas vợ chồng với nhau quá hợp rơ luôn. Tiếng cười lớn của 2 vợ chồng - Ann- Lucas khiến BGK cùng mọi người quay sang nhìn lẫn nữa, họ nhanh chóng im bật. Nhưng nó lại cảm nhận được ai đó đang nhìn mình nhưng vẫn không đoán được là ai.

"Minh Vy, 2 năm qua em vẫn chưa thể nhớ ra sao??. rõ ràng chúng ta mới là của nhau...tại sao...." - nắm tay chặt để xuống bàn lại gây sự chú ý của 4 người còn lại.

- Ji Hoon, cậu không sao chứ? - gk1 hỏi, khi thấy anh không vui.

- À...vì tôi thấy tiết mục này k hay cho lắm. - vì anh là giám khảo khách mời nên anh nói rất đơn giản và vào thẳng vấn đề. Chính là anh đang để ý đến nó kia, vừa đính hôn xong, vui đến như vậy? Nó không nghĩ đến gia đình của nó sao? Anh cũng đã biết hết sự thật và cũng đã tìm được Minh Anh khi Minh Anh (Aran) chủ động cho người tìm và báo cho Thế Minh biết, và anh cũng biết được nó đã biết được tất cả sự thật cũng như thân phận thật của mình, chắc chắn rằng nó cũng đã nhớ ra được anh là ai? Anh mong chờ "anh Ji Hoon" tiếng gọi thân thương mà suốt bao năm qua anh k nghe đến nhưng hiện tại không như vậy. Nó thau72 biết hẳn chính là con của ông ta nhưng tại sao nó lại đính hôn và lại làm việc cho ba hắn. Chẳng lẽ nó vì yêu mà thế sao? Anh cảm thấy rất giận, vì nó mà rất giận...Nhưng ở đâu đó, anh vẫn suy nghĩ cho nó khi nó là người yêu bất chấp? Thấy nó hạnh phúc anh rất vui nhưng cũng rất buồn...!! Nhưng anh cũng có ý định chưa từng bỏ cuộc và giành lại nó. Nhìn chiếc nhẫn đính hôn trên tay nó mà anh lại dâng lên một nỗi khó chịu. Anh lớn tiếng nói làm tất cả mọi người trong hội trường bất ngờ, và thí sinh giật mình đến nỗi rơi đàn trên tay.

- LOẠI...MỜI THÍ SINH KHÁC. - cái gì...đây là thi tốt nghiệp, nếu vậy thì rút là cái chắc, học viên nam kia run rẩy khi chẳng biết nguyên nhân vì đâu nhưng cũng cậm cụi nhặt đàn lên và vào trong nhưng lại có 1 tiếng nói trong trẻo nhưng nghiêm túc vang lên.

- Chờ đã...cậu nguyện bị loại và nhận rút TN khi k biết lí do vì sao sao? Cậu từ bỏ khi đã bỏ công sức vào 4 năm năm sao? - nó đứng lên nói, mọi người đều di chuyển sự chú ý tập trung về nó.

- Tôi...nhưng anh ấy là Thiên tài âm nhạc...nổi tiếng, tôi...làm...sao...sánh....- chàng trai rục rề..

- Bài vừa rồi tuy k hay nhưng nó có điểm mới, biến tấu rất tốt, nhạc lý k hề sai dù chỉ là lỗi nhỏ, theo tôi biết, chỉ cần đạt 3 yếu tốt thì cũng đã vượt qua. Thiên tài âm nhạc...? Trong từ điển của tôi không có 4 từ này. - nó nói lớn làm mọi người giật mình mà há hốc mồm ngay cả Ann cũng thế, nhìn dáng vẻ của nó hiện giờ mà Ann phải nể phục, một bộ dáng cao ngạo mà không ai cũng có được, nó đã là một khí chất mà chỉ có ở những người thuộc dòng dõi quý tộc.

"Ra mặt rồi sao?" anh nghĩ, anh biết chắc nó sẽ bất bình mà ra mặt giúp học viên kia.

- Cô ta thực quá đáng....kiểu ngạo như vậy...bảo vệ....// khoan đã...- gk2 lên tiếng

- Chọn bài không hay chính là 1 sai lầm. - anh nhẹ giọng. Nhưng vẫn không quay lại, làm nó khá tức giận nhưng phía dưới còn tức giận hơn khi nghe những lời nó nói, gì chứ thiên tài âm nhạc được cả 1 quốc gia công nhận và theo họ biết, Thế Minh k chỉ là thiên tài ở 1 quốc gia.

- Thôi...đi...chị là ai...thiên tài nói loại là loại...chị k là gì trong đây...muốn xem thì ngậm miệng...không xem thì mời ra ngoài, đừng quấy rối.

Phải, vì k thích không khí ồn ào nhiều màu sắc nên nó đã mang kính đen. Lời nói của những con người trước mặt nó thế này đúng thực làm nó rất tức giận. "Quốc gia???" nó nghĩ gì đó trong lòng, nó cũng muốn thỉnh giáo người này đôi chút...

.....

lời tg: mọi người thấy truyện thế nào? Nếu được hãy vote và để lại cmt nhé, nếu truyện tệ vẫn cmt cho tg biết để rút kinh nghiệm thêm nhé...!

thân!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đại não học viện

Nó vẫn đứng đó nghe rất nhiều lời bàn tán, hùa theo ý kiến của người lúc nãy đã chỉ trích nó. Nó biết việc mình làm gián đoạn một cuộc thi lớn thế này thì chắc chắn đã có lỗi, nhưng nếu như gặp chuyện bất bình thế này thì nó k thể để yên, bởi nó cho rằng chàng trai kia trong phần thi của mình k mắc lỗi gì cả. Lẽ ra, giờ này nó nên tự thưởng cho mình một buổi đi dạo hay một tách cafe nóng nhưng vì Ann nên nó đã đến đây, nhưng những chuyện xảy ra trước mắt làm nó không lên tiếng. Nó muốn biết thiên tài âm nhạc kia là ai mà lại được mọi người sùng bái rồi hồng hách đến vậy.

Nó vẫn bình tĩnh đến lạ thường, vẫn ngẩng cao đầu.

- Được, tôi ra khỏi đây nếu cô cho tôi biết lý do tại sao cậu ta lại bị loại. - giọng nói nó thay đổi, có lẽ đã thấm phần tức giận.

- Không cần lý do gì hết.....thích thì đuổi...cô mau ra ngoài cho tôi...- gk3 nói, điều này làm nó thích thú.

- A.....Ha.....thì ra lý do rất tuyệt, thích thì đuổi. Lời nói như vậy một giám khảo cũng nói ra được sao? - lời nói của nó ngày một thách thức làm cô gk3 ngồi kế anh phải nghen lại và giữ hình tượng, nhưng cô cũng k vội ngồi xuống vì sợ làm mất mặt mình bèn nghĩ ra một kế thâm độc. Quan sát thấy trên người nó là trang phục cùng phụ kiện k hề rẻ tiền, nhưng lại mang kính đen chắc hẳn gương mặt k mấy đẹp đẽ, vì thế cô khẽ cười khẩy.

- ỪM....bgk chúng tôi cũng đã thảo luận đôi chút về việc này, tôi nghĩ ở đây k một ai k biết chút về âm nhạc và lại nhận xét lúc này của cô cũng rất chính xác chắc hẳn cô cũng rất am hiểu về âm nhạc. Hay là thế này, để không khí trong hội trường này k phải trầm xuống trong khi thời gian của các thí sinh khác chuẩn bị, hay cô hãy thể hiện một tác phẩm cho mọi người cùng thưởng thức đi. - Nói vòng vòng vo vo, cũng nói lên mục đích của mình. Nhưng nó k hề lo sợ, bởi trong lòng nó đã ghét những con người có danh tiếng nhưng tài cán chẳng đến đâu như cô ta. Chỉ nhờ người khác lăng xê nên nổi tiếng.

- Ý tốt của bgk cùng btc ở đây tôi xin nhận, nhưng tôi thấy tài năng của cậu ấy rất rõ, nếu loại cậu ấy, quả thật rất tiếc. - nó nói với giọng hối tiếc.

"hè.....Jade hôm nay sao vậy, ra tay nghĩa hiệp?? - Lucas khều nhẹ Ann, trong khi Ann tròn xoe mắt nhìn nó.

Chắc vắng Ryan nên muốn đại náo học đường chứ gì...hijj.....Jade của em giỏi quá...dám chống lại yêu ma Lisa kia, thấy gớm - Ann đang quờ Lisa, là gk3 trong bgk, người chỉ có danh tiếng nhưng k mấy tài năng.

- Đây là học viện k học đường nhá....- Mike nói lại, anh đang trà đũa 2 vợ chồng nhà kế bên.

- Nè, lúc trước ông trầm lắm mà, sao? Chơi chung với Lucas riết rồi nhiễm bệnh hả...sao câu nào cũng bắt bẻ tui hết vậy...?- Ann quay sang nhìn Mike với ánh mắt hình viên đạn, Lucas nghe xong muốn nhin cười lắm nhưng vẫn k thể, trong khi Mike nhún vai tỏ vẻ như chẳng có việc gì xảy ra."

Nó k để ý đến những tiếng xì xì của 3 người bạn kia mà chỉ chú ý tập trung đầu mắt với Lisa. Riêng Thế Minh, anh k ngờ nó lại thay đổi tính tình như thế.

- Thôi được, nếu cô làm mọi người ở đây phải kính nể hay thán phục cô thì chúng tôi sẽ cho cậu ấy 1 cơ hội.- Thế Minh chậm rãi nói, nhưng anh k quay lại, anh thừa biết rằng anh đã cho thí sinh kia 1 cơ hội bởi anh biết chắc nó sẽ làm được.

-Chúng tôi sẽ cho cô quyền tự do lựa chọn nhạc cụ, nên cô yên tâm đi, k bị bề mặt đâu. - Lisa bồi thêm 1 câu.

- Được thôi. - Nghe được nó đồng ý, Lisa mỉm cười nghiêng nhẹ đầu về hướng sân khấu. Nó chỉ nhếch môi nhẹ, quay sang đưa chiếc túi xách nhờ Ann giữ và chậm rãi tiến về sân khấu. Từng bước đi rất thong thả nhưng dứt khoát, nó đang tức giận, nó là ai chứ, là do lúc trước nó chọn cho mình cách sống im lặng bất cần nhưng giờ nó càng có mục đích sống cho mình rồi. Hiện tại, nó là một Triệu Tử An kiêu ngạo, không sợ bất cứ điều gì từ dư luận. "Quyền tự do chọn nhạc cụ? ...hư...mực cười..." nó nghĩ trong lòng khi thấy trước mắt nó là toàn bộ những nhạc cụ âm nhạc và quan trọng hơn những thứ trước mắt nó, nó đều đã chơi qua. Nhưng nếu đã vậy, thì nó ưu tiên cho chính mình, chọn chiếc vĩ cầm sang trọng kia. Lisa mỉm cười nhìn nó và tiếp tục nói, cô vỗ tay vài cái như gây sự chú ý của mọi người.

- Xem ra, cô gái của chúng ta đã chọn violon đó rồi, nếu đã biểu diễn thì tôi nghĩ nên để tất cả mọi người ở đây xem cảm nhạc của cô thế nào có đúng không?? - Lisa mở lời và được sự ủng hộ của nhiều người phía dưới. Chính Lisa cũng muốn biết là do nó xinh đẹp hay nó xấu xí mà nó lại mang kính che khuôn mặt mình như vậy.

- Được thôi, nếu mọi người muốn. - giờ phút này nó cảm thấy thật phiền phức với cái cô Lisa trước mặt này, vô cùng phiền phức nên nó đã làm theo lời Lisa, nhưng vừa mở kính ra thì phía dưới Oh lên 1 tiếng lớn.

Nếu quan sát theo kiểu đối xứng giữa nó và Lisa lúc này thì phải gọi là bất đối xứng. Lisa cũng nhận ra mình đã quá sai lầm khi chính cô đã ép người mình k nên so sánh mở kính ra.

- Wow...nhìn cô ấy kia...thật thuần khiết...về đẹp...nhìn nó thanh tao...trang nhã sao sao á...//

- Thế sao cậu không nhận ra cô ấy là Triệu Tử An, người thừa kế của Triệu gia chứ...lên báo đều đều đấy...// Hiện giờ cô ấy đã đính hôn với CEO của VIVIAN đó....đây là nhân vật không thể xem thường được đâu....

Có nhiều lời bàn tán xôn xao, cả chàng trai mà nó lên tiếng bảo vệ lúc này cũng thay đổi ánh mắt nhìn nó. Riêng có 3 con người đang mỉm cười thích thú phía dưới. Không ai khác chính là Ann, Lucas và Mike, họ thích thú với sự bàn tán này, xem ra bạn của bọn họ tuy k là minh tinh nhưng xem ra cũng rất nổi tiếng đó chứ. Nhưng về phía bên này, nó ngoài thì im lặng nhưng trong thì rất khó chịu khi có nhiều người lấy nó ra làm chủ đề bàn tán, tất cả cũng là do ba hần đã nhắc đến nó quá nhiều qua các cuộc phỏng vấn hay trên các mặt báo, Thế Minh anh đang bức tức vì trong nhiều lời bàn tán ấy có 1 câu mà anh nghe không được lọt tay lắm. Chỉ riêng mình Lisa đã dần đen mặt, cô cũng dần nhận ra nó nhờ đọc ít tin tức, nhưng giờ nhìn ngoài đời thường nhất là mặt mộc lại càng đẹp hơn, nhưng cô lại gạt nhanh suy nghĩ, cô là ai? Là người mẫu, diễn viên nổi tiếng là sao hạng A cơ mà, cô không hề thua nó.

- Mọii...- Lisa khẽ hăng giọng để bớt nặng nề hơn sau đó ra dáng điệu bộ thanh nhã mời nó. Cả hội trường dần im lặng để chờ xem phần biểu diễn của nó, các thí sinh dự thi cũng đã vào phòng chờ chuẩn bị nhưng một số vẫn còn lén ở cánh gà để xem nó làm gì.

Nó không hề hấn gì, cũng k chút áp lực, rất tự nhiên đưa vĩ cầm lên vai sẵn sàng để bắt đầu những bản nhạc du dương. Nó đã bắt đầu và kết thúc bằng bản nhạc của Lindsey Stirling một nghệ sĩ vĩ cầm nổi tiếng. Bản nhạc với 5 giai điệu liên kết lại, được nó liên kết lại biến tấu sinh động, từ thâm trầm buồn

bã đến nhẹ nhàng du dương rồi lại dồn dập mạnh mẽ rồi lại dịu đi từng giai điệu của nó làm mọi người đều có những cảm nhận khác nhau, buồn bã nhưng đi sâu vào lòng người, du dương tạo cho người khác có cảm giác thoải mái nhẹ nhàng bay bổng quên mọi ưu phiền, rồi lại khiến cho người ta cảm thấy hưng phấn có động lực hơn để làm tất cả mọi việc bằng giai điệu mạnh mẽ...tất cả, tất cả những thứ trên được nó thể hiện ngắn gọn tinh tế trong vòng 5 phút với 5 bản nhạc nổi tiếng của Lindsey Stirling mà không hề sai một lỗi nào.

Từng cử chỉ, hành động kéo dài, thả nhẹ...từng chi tiết nhỏ của nó cũng làm mọi người phải chú ý và không hề rời mắt, cảm nhận của nó càng tuyệt vời hơn khi vẻ mặt của nó thể hiện theo giai điệu làm mọi người nhớ như in.

- ẦM.....ầm...- tiếng vỗ tay giòn giã mà mọi người dành tặng cho nó sau phần kết, mọi người đã rút lại suy nghĩ tiêu cực từ lúc khuôn mặt nó hiện ra, và càng khâm phục bởi tài năng của nó.

- Hay quá...Từ An...tớ yêu cậu.....- Ann hét lớn..càng làm mọi người chú ý.

- Ngồi xuống coi...người ta Queen Violin mà lại...- Lucas vờ la vợ của mình nhưng vừa la xong anh lại đứng lên vỗ vỗ tay như fan hâm mộ của nó. Mike, anh chậm chậm vỗ tay, đúng thật nó rất giỏi, rất giỏi.

- Thấy chưa....tôi đã nói cô ấy là Triệu Từ An rồi mà...2 năm trước còn được mệnh danh là Queen Violon...rầm rộ cả một quốc gia...hèn gì lúc này...

- Phải đó....violin là thể mạnh của cô ấy mà...- Lisa nghe được lời bàn tán của 2 học viên phía sau mình liền mỉm cười hơi ác xú, xem ra cô có trò mới dành cho nó.

- Ah...không hổ danh là Queen Violin...và nếu như là nữ hoàng của giới âm nhạc thì chắc hẳn những thứ khác cô chơi rất giỏi, ở đây tôi rất thích piano, hay là cô có thể gửi tặng tôi cùng mọi người ở đây một bản piano được không? – Từng câu nói rất ngọt ngào nhưng ánh mắt với bao nhiêu tên lửa mà Lisa phóng tặng nó. Nó cũng biết Lisa đang gây khó dễ cho mình. Nhưng nó cũng trả lời rất không khéo.

- Sao lại không được chứ...nếu cô Lisa đã thích piano thế thì sao cô không cùng tôi ngồi trên kia. – nó nói và gửi ánh mắt cực kì nhạt nhìn Lisa.

- Xin lỗi, tay tôi đang đau nên không thể.....- Lisa vội rút tay xuống bởi cô không biết piano, và thậm chí cô không hề thích hay quan tâm gì đến nó.

- Thế thì tiếc quá, hay để hôm nào đó mời King Piano về dạy cho cô nhé...- nó nói làm Thế Minh giật mình nhìn sang cô gk bên cạnh, tay Lisa đang run run vì tức giận nhưng vẫn mỉm cười. Nhưng nó và Thế Minh thừa biết, Lisa đang chối bởi cô ta không hề biết đàn piano.

Nó không nói gì thêm, 1 câu nói của nó phát ra làm cả hội trường phải đắm chìm vì những suy nghĩ cứ liên tục nảy ra như vì sao phải mời King Piano về? Vì sao phải dạy? Lisa không biết piano, tay cô ấy bị đau khi nào.....

3...2...1...đó là 3 tiếng dạo đầu mà phía dưới đếm được khi nó vừa đặt chân ngồi xuống tiếp đến là những âm nào âm nào họ không nhìn rõ mà chỉ nhìn được những ngón tay thon dài trắng mịn lướt trên phím đàn một cách điêu luyện, họ chỉ nghe thấy tiếng đàn, tiếng đàn nghe rất dồn dập rất nhanh vì thế mọi người kịp thấy những ngón tay của nó nhưng cũng rất mơ hồ. Phải nói chính xác hơn, nhìn nó như là một nghệ sĩ piano chuyên nghiệp, Lisa nhìn nó không ngừng còn mọi người lại hoa cả mắt bởi vì họ k nhìn kịp cũng k nhìn ra vẻ mặt của nó chỉ nhận ra bản nhạc mà nó mang đến. Một bản nhạc quá nhanh quá nguy hiểm cho những người mới bước chân hay đang trong âm nhạc mà chưa có thời gian trải nghiệm. Croatia Rhapsody _một bản nhạc khó, nổi tiếng ai cũng đều biết nhưng hôm nay nó dám biểu diễn nó với tốc độ x2, một tốc độ mà hiếm khi có người biểu diễn. Thế Minh k rời mắt khỏi người con gái đang tập trung đàn trên kia.....Anh rất thích nhìn nó thế này, nhìn cách nó feel hòa mình vào âm nhạc. Anh có suy nghĩ rằng có thể con người của nó chỉ sống thật với âm nhạc.

Kết thúc bài, nó đứng lên thở phào, lấy lại sự kiêu ngạo cho mình. Lúc này nhìn nó khác hẳn với lúc biểu diễn, trầm ổn nhưng không quá lạnh lùng. Tiếng vỗ tay không dứt.

- Cậu có cơ hội rồi đó, cố gắng lên nhá....- nó quay sang nhìn chàng trai trẻ đang rút rè.

- Cà.m...on.chị...chị.....tôi có..thể...nhận...chị...làm...sur...phụ...để dạy tôi không....- Chàng trai ấy rất điển trai, chỉ nhỏ hơn nó khoảng 2 tuổi. Nó nghe xong thì bật cười nhẹ.

- Tôi không thể...vì tôi còn việc ở công ty...nhưng có việc gì thấy khó khăn...tôi sẽ giúp cậu...// nhưng...tôi phải liên lạc với chị bằng cách nào.- giọng nói nhẹ nhàng rất dễ nghe từ nó nhưng cũng chỉ là nói nhỏ, nó bảo chàng trai ấy ra giữa sân khấu.

- Tôi đã hoàn thành việc bgk muốn, hy vọng bgk sẽ thực hiện như những gì bgk nói – nó đồng ý nói, giọng nói khác xa với lúc trò chuyện. Đúng chất trong công việc, dứt khoát và nghiêm túc.

- Cố lên nhé...tôi phải đi...tạm biệt. – nó nói nhỏ với chàng trai và bước xuống sân khấu, nó đến chỗ Ann nhận lại túi xách và lại mang kính vào.

- Náo loạn cả học viện xong rồi đi hà...- Ann chọc ghẹo.

- Nhớ việc của mình...

- Biết rồi...biết rồi...hôm nào cà phê...- Ann nói xong nó đi luôn, vẫn bóng dáng cao ngạo ấy, mọi người chỉ hướng mắt nhìn. Lisa nhìn theo mà muốn nổ cả mắt. Thế Minh rất mong lung suy nghĩ, nó thấy anh, nhận ra anh...nhưng...

.....

Buổi thi Tn kết thúc, và theo như lời hứa của bđk chàng trai kia được cơ hội và đã thành công. Chưa hết khi rời khỏi, chàng trai ấy còn nhận được tấm card mà Ann đem đến, lễ phép nhận tấm card đó, nhìn sơ qua chắc là tấm card vist.

Riêng hôm nay, lại một lần nữa nó lại được lên trang bìa với đề tài “Queen Violin xuất hiện cứu 1 học viên thoát khỏi cảnh rớt Tn”, còn Lisa thì bề mặt khi để lộ vốn hiểu biết của mình.

.....

- Cậu chủ mới về...//ba mẹ tôi đã về chưa? – chàng trai ấy nói khi đá tháo cavat khỏi áo sơ mi của mình.

- Ông bà chủ phải ra nước ngoài gấp ạ...- chẳng nói chẳng rằng chàng trai ấy bỏ lên phòng.

Thay cho mình chiếc áo phông cùng quần short thoải mái. Lúc này nhìn khác với hình ảnh học viên, là một chàng trai nam tính mạnh mẽ, khí chất lạnh lùng, có thể sánh ngang hàng với hân. Cchàng trai ấy đến bàn làm việc và cầm tấm card trên tay. Tấm card dày hình chữ nhật với màu xanh đen trang nhã lịch thiệp, đỉnh trên đó là địa chỉ và sđt của nó. Khẽ đọc những gì trên đó và nhìn sang quyển tạp chí bên cạnh, chàng trai ấy chỉ cười nửa miệng: Chúng ta bằng tuổi nhau đây cô gái....

*Lời tác giả: Chap sau mình sẽ giới thiệu nv mới nèh...mong mọi người ủng hộ truyện..!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Thực hiện kế hoạch

Hôm nay là ngày cuối tuần và bận một chút công việc nên nó đi làm muộn hơn mọi ngày. Ba hân và hân cũng đã sang công tác 1 tuần rồi, chính vì thế, thời gian của nó càng bị giới hạn. Đây là cơ hội rất tốt cho nó tìm những bằng chứng năm xưa. Nó đang làm việc thì có điện thoại.

- Được, 15p nữa tôi sẽ đến. - nó nói xong gấp lại laptop và rời khỏi phòng xuống hầm giữ xe.

Phong cách nó đơn giản với đầm xòe chân ren đen cùng giày cao gót đen nốt, mái tóc xõa tự nhiên. Tuy nó có hơi vội vã nhưng nó vẫn rất cảnh giác, bước chân nó chậm lại khi cảm thấy có sự bất ổn như có ai đó đang theo dõi mình. Nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra và nó đã vào xe của mình an toàn và lái xe ra ngoài.

Nó vẫn đang lái xe với tốc độ bình thường cho đến khi nó phát hiện điều gì đó qua kính chiếu hậu. Có một chiếc xe đang bám sau xe nó, nhưng người lái lại mang khẩu trang nón, và cả trang phục đen, nhưng nhìn đáng vẻ và IQ của nó chắc có lẽ đoán ra đây là nam hay nữ.

Nó nhìn sang đồng hồ trên tay và nhìn vào bản đồ, nó chỉ nhếch môi, giày cao gót của nó đạp mạnh làm chiếc xe của nó lao thẳng về phía trước. Dù trang phục của nó trong việc lái xe như thế này không mấy thuận lợi nhưng quả thật lúc này nó rất ngẫu, rất tập trung mang tính lạnh lùng của Jade.

- Tôi sẽ không thua cô đâu Triệu Tử An, - người con gái sau lớp khẩu trang đen nói, đôi mắt ánh lên sự hận thù tột độ. Cô cũng nhún ga thật mạnh. Nhưng dường như cô đã sơ hở bởi trước mắt cô lúc này chiếc xe của nó đã không còn, đã mất hút. Cô gái ấy thắng gấp và đạp mạnh vào vô lăng sao đó quay đầu xe lại.

.....

Nó nhìn sang kính chiếu hậu lần 2 và lại nhếch môi, cái nhếch môi cho sự thách thức đã chiến thắng. Nó lại nhìn đồng hồ lần nữa và lại nhún ga, chiếc xe lại một lần nữa mất hút.

.....Tại cafe 126.....

- Chủ tịch....- cô gái có mái tóc màu nâu vàng thẳng mượt với trang phục hết như vệ sĩ với bộ vest đen cùng giày.

- Gọi tôi là Jade được rồi. Mọi chuyện thế nào rồi chị? - Người trước mặt nó là vệ sĩ của nó lúc nhỏ và là người đã theo nó suốt trong quá trình huấn luyện ở Triệu gia, nó xem người này như Bác Thụy rất tôn trọng.

- Jade...đây là mọi thông tin chị tìm được. Đúng thực Phó Lâm là người rất mưu mô, không như vẻ ngoài mà mọi người tung hô. - Hiểu Lam nói trong khi nó vẫn chuyên tâm xem tài liệu.

- Không chỉ giỏi mưu mô, ông ta là một lão hồ ly trên thương trường.- Nó nói với Hiểu Lam vì nó xem Hiểu Lam là chị mình, còn thân hơn cả Angus.

- Em định làm gì bước tiếp theo. - Hiểu Lam cũng rất tự nhiên nói với nó.

- Em vẫn đang dự tính, mà chị sang ở với bác Thụy đi, chắc bác rất nhớ chị đấy.

- Thôi, vậy chị dọn về với mẹ thôi, vì em mà mấy tháng xa mẹ...Có chuyện gì gọi cho chị nhé, chị luôn ủng hộ em. - Hiểu Lam nói xong đứng dậy tạm biệt nó rồi đi. Cô cũng đang rất nhớ mẹ mình (Bác Thụy)

Nó chào tạm biệt với Hiểu Lam, sao nó tập trung chuyên môn của mình. Lật nhẹ từng trang trong lòng nó lại dâng lên một nỗi hận, mỗi một trang lòng nó lại dâng lên như muốn nổ tung. Quả thật Hiểu Lam rất giỏi, vụ việc đã hơn 15 năm, vậy mà Hiểu Lam vẫn tìm được nhiều chứng cứ để chứng thực tội ác của Phó Lâm. Hai tay nó nắm chặt nhưng lòng nó sao đột nhiên lắng xuống. Nó hiểu được, tại sao nó lại như vậy. Nó mỉm cười chua chát. Tại sao mọi thứ lại trở trêu như vậy?

.....

Công việc ở công ty hôm nay nó giải quyết nhanh chóng trong sự vô vị. Sau đó nó lại về nhà. Nhưng về đến nhà...

- Ba...Ryan...hai người về..- nó chưa nói hết câu thì sắp phải ngộp thở bởi cái ôm của hấn, cái ôm mang sự thương nhớ của hấn dành cho nó. Nó nhẹ vỗ vai hấn nhắc nhở khi có ba hấn ở đây.

- Em bất ngờ lắm phải không? - Hấn buông nó ra và kéo nó ngồi xuống.

- Không phải anh và ba công tác đến 2 tuần sao? - nó hỏi, nó ngạc nhiên tại sao 2 tuần nhưng bây giờ chỉ là ngày cuối tuần của tuần thứ nhất.

- Ha...ha....Ryan nó muốn tạo bất ngờ cho con nên nó cùng ta cố gắng xử lý nhanh việc bên đó sao đó bay gấp về đây....xem ra Ryan nó đã rất thành công..haha....- ba hấn mỉm cười, nhưng thực chất về quản lý nó thì hơn.

- Công việc ở VIVIAN vẫn tốt chứ con dâu.

- Vâng...vẫn tốt, ba.

- Thôi...chuyện công việc mai hấn nói, ba...tụi con về phòng trước, ba ngủ ngon ă..- hấn nói xong kéo nó đi luôn, nó chỉ quay đầu cúi chào ba hấn rồi đi, để lại ba hấn với nụ cười nửa miệng.

"alo, Cent...con về thật sao? Được, mai ba sẽ cho người ra đón con..." Phó Lâm tắt máy sau đó lên phòng, người con trai của kẻ thù mà hiện tại là con trai cả của ông đã về...

.....

- Xin lỗi tôi đã để mất đầu cô ta...- người con gái với mái tóc đỏ với bộ đồ da màu đen bó sát người nói.

- Không sao, San Chi, thời gian của chúng ta vẫn còn nhiều, tớ hi vọng lần sau cậu sẽ không như vậy. - Từ Anh đưa ly rượu đến trước San Chi, San Chi cũng nhanh chóng cười nửa miệng rồi cả hai cùng nâng ly uống rượu.

.....

Đêm nay, là một đêm khá dài, nó không ngủ được và sang thư phòng làm việc. Thư phòng rộng lớn nhưng chỉ có một ánh đèn nhỏ nhoi. Nó tựa lưng vào ghế suy nghĩ về những chuyện hôm nay, quả thật Phó Lâm đã cho nó một bất ngờ lớn nhưng không sao, trong tay nó đã có đủ bằng chứng để buộc tội ông nhưng sao lòng nó ngày một nặng đi thế này. Từ lúc hấn cùng ba hấn đi công tác, nó đã làm việc ngày đêm không nghỉ, ban ngày đến công ty làm việc cho hấn, đến đêm nó lại làm việc cho chính mình, ngay cả tách cà phê làm bạn thì bữa có bữa không huống hồ chỉ là ăn đúng giờ ngủ đủ giấc. Khi mở điện thoại, màn hình chính chính là ảnh của nó và hấn cùng nhau ngắm hoàng hôn ở biển, trong hấn và nó rất tình tứ bên nhau, đây là tấm ảnh mà cả nó và hấn đều chọn làm hình nền, đó là cảm xúc thật của nó. Tình cảm của nó dành cho hấn là thật mặc dù nó biết thanh mai trúc mã và vị hôn phu của nó không phải là hấn nhưng nó vẫn yêu, vẫn cố chấp yêu hấn. Nhìn tấm ảnh mà lòng nó nhói lên. Tín hiệu nhận được tài liệu lúc chiều cũng chính là lời báo hiệu nó sắp phải xa hấn, những hình ảnh trong quá khứ, ba mẹ nó đã chết thảm như thế nào trong hỏa hoạn, ánh mắt nó lại sắc bén thành một đường ngang, thù nhà nhất định phải trả.

GTNV

Huỳnh Hiểu Lam (Eva): là con nuôi của Triệu Thụy (Bác Thụy), là vệ sĩ thân cận và là cánh tay đắc lực của nó. Thân thủ rất giỏi, nghiêm túc và lạnh lùng trong công việc nhưng lại rất hòa đồng ở ngoài. gương mặt khá ái cùng với mái tóc màu đỏ nâu, thân hình chuẩn và luôn trung thành theo nó. Xem nó như em gái và rất hiểu thảo với Triệu Thụy.

Khuru Uyên Viên (Lisa): diễn viên người mẫu hạng A, được mọi người ngưỡng mộ. Là chị họ của San Chi, tính tình ngoài đơn giản trong thâm độc, luôn tìm cách làm nổi mình trước truyền thông.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Nhận ra

Sáng sớm, tại sân bay TSN hôm nay lại đặt nghẹt. Bởi 2 đoàn người đứng thành 2 hàng ngay ngắn, trang phục vest đen cùng kính đen phẳng phiu đứng với tư thế nghiêm như đang sẵn sàng chờ đợi. Mị người đồ mắt nhìn vào chiếc WMS đen kia, có hai người đàn ông trong đó, nhưng họ không xuống xe. Hai người đó là hấn và ba hấn.

- Từ An, nó không đến luôn sao? - ba hấn vừa xem đồng hồ hỏi.

- Cô ấy nói còn chút việc ở công ty, chúng ta đến nhà hàng trước, An sẽ đến sau. - hấn và ba hấn sáng sớm đã có mặt ở đây, còn nó thì sáng sớm đã có mặt ở công ty.

- VIVIAN nhiều việc đến vậy à, sao con không san sẻ với con bé..

- Không, An đang xử lý chút việc bên Lucky. Đạo này An rất bận ba à...- hấn giải thích. Hấn nói rất đúng với thực tế, bởi đạo này mỗi sáng hấn thức dậy đã có tờ giấy nhỏ bên cạnh, nó đã đi làm từ sớm, tối thì nó lại về muộn hơn cả hấn.

- Sao không bảo con bé sáp nhập 2 tập đoàn lại, cho khỏi chạy bên đây bên kia...haha...tội con bé...- ba hấn nói nhưng vẫn cười ha ha, hấn cứ nghĩ rằng ba mình đang nói đùa. Nhưng đó chính là mục đích thật sự của ông. Nếu 2 tập đoàn có thể sáp nhập lại thì VIVIAN sẽ trở nên bất bại, lừng lẫy đứng đầu thế giới.

- Ba đùa con....hihi...- hấn cười và cùng ba mình xuống xe khi thấy bóng dáng quen thuộc của ai đó.

Người đang kéo vali bước ra ngoài là một chàng trai rất điển trai, bộ âu phục xám đen, áo sơ mi trắng cùng giày vans trắng. Khi nhận ra người quen, anh nở nụ cười tỏa nắng.

- Hi Dad, Bro,...- anh ôm ba mình và quay sang đập tay với hấn.

- Đi bao lâu mà giờ nói Anh ngữ không thể...- hấn bắt đầu trêu chọc. Anh quay sang cười trừ.

- Thôi, chúng ta cùng đến nhà hàng thôi, ba có đặt bàn sẵn. - cả ba cùng vào trong xe, 2 đoàn người ấy cũng vào xe. Thế là mọi người trong sân bay hiểu lý do vì sao hôm nay sân bay lại đặt nghẹt thế.

- Hình như còn thiếu một người phải không ba? - anh nhìn trong xe chỉ có 3 người đàn ông cùng anh tài xế, không lầm anh nhớ em trai mình đã đính hôn với người thừa kế Lucky.

- Cô ấy sẽ đến nhà hàng sau vì cô ấy còn chút việc. - nhắc đến nó là lòng hấn rất vui, rất hạnh phúc.

"Hi vọng, không phải là Minh Vy..." đây là suy nghĩ của ai đó trong lúc bấy giờ.

.....

Tại M Plus, đây là nhà hàng được trang hoàng theo kiểu Tây Âu, cụ thể hơn nơi đây nổi tiếng với những món ngon của Pháp. Mọi người đã có mặt đông đủ, thức ăn cũng đã bày xong nhưng chỉ có 3 người đàn ông lẻ loi, còn nó thì không thấy..

- Xem ra, em đâu bận lắm nhì. - anh hỏi làm hấn phải gọi nó.

.....

Tại phòng làm việc của nó. Nó đã cố gắng rất nhiều để hoàn thành hết mọi thứ trước khi Phó Lâm nhận ra điều bất ổn. Nhưng giờ lại thêm anh hấn về, chắc chắn sẽ khó đối phó hơn rất nhiều vì thế nó cần cẩn trọng. Đạo gần đây nó cố tình đi sớm về khuya để tránh mặt hấn và lại nó cũng có quá nhiều công việc.

Nó vào toilet chỉnh sửa lại mái tóc và rửa mặt cho tỉnh hấn, sau đó lấy túi xách và rời khỏi phòng. Hôm nay nó chọn cho mình bộ vest công sở cinnamon kết hợp cùng giày cao gót trắng, mái tóc buộc nhẹ sau ra sau nhưng gọn gàng, lộ ra khuôn mặt mộc tuyệt hảo khiến người khác nhìn vào cảm thấy dễ chịu.

- Từ An, em đến rồi. - Hấn nghe tiếng mở cửa liền xoay người lại nhìn nó.

- Chào ba, anh, anh hai. Xin lỗi vì con đã đến muộn. - Vừa nghe giọng nói trong trẻo ấy, anh đã ngược lên để xem chủ nhân của nó là ai? Nhưng anh lại vô cùng ngạc nhiên...không phải nó là Triệu Từ An sao? Nó đã chịu nói chuyện rồi sao? Đính hôn của nó và hấn anh k về dự được nên chẳng nhận ra nó, nhưng anh cũng nghe thoáng qua là em anh đính hôn với người thừa kế của Triệu gia, nhưng anh không ngờ trùng hợp.

Vì mọi người cũng đã biết nhau từ trước nên cũng nhanh chóng bắt đầu bữa ăn. Lúc này, cũng tầm trưa nhưng khi vào căn phòng gọi là trang hoàn lỏng lẩy kín mật này thì cứ như giữa đêm khuya. Đang dùng bữa cùng với gia đình, thì nó nhận được tin nhắn và thế là nó lại đứng lên gấp rút xin phép rời đi.

- Xin phép ba, anh hai, con về nhà một chút. - Nó cúi đầu và sao đó rời đi.

- Thôi, dùng tiếp đi 2 đứa.

.....

Nó lái xe thật nhanh khi nghe Eva nói rằng nhà có chuyện. Vừa lái xe đến cổng thì đã thấy trước cửa nhà như có ai đó phá hoại.

- Eva, bác Thụy thế nào. - Nó lo lắng vừa vào nhà đã hỏi. Eva ngồi kế bà Thụy, trên tay bà Thụy vẫn còn cầm ly nước ấm.

- Chị vừa về nhà thì thấy có người đang tấn công mẹ, họ có hai tên nhưng bị chị đánh trả nên chúng chạy mất rồi, vì lo cho mẹ nên chị k đuổi theo. - Eva nói với nó.

- Bác Thụy, bác có sao không? Bác có bị thương chỗ nào không? - Nó ngồi cạnh bà Thụy.

- Bác không sao...con đừng lo..- Bà Thụy lấy lại tinh thần nói. Nó và Eva đưa bác Thụy về phòng nghỉ ngơi và trấn tĩnh bà. Sau đó cả hai cùng xuống nhà.

- Jade, em thấy chuyện này thế nào? Không thể trùng hợp? - Eva mang hai tách cafe đặt xuống bàn trước chỗ của nó. Nó đang ngồi suy nghĩ đắm chiều.

- An ninh ở đây rất tốt cũng rất nghiêm ngặt. Không lý nào xảy ra chuyện này.

- Ý em nói, là cố tình? Chị cũng nghĩ thế, nhưng chúng làm thế với mục đích gì?

- Điều này em chưa nghĩ ra, nhưng trước hết chị hãy ở cạnh bác Thụy để bảo vệ bác ấy, em nghĩ chuyện này không chỉ hôm nay đâu. Muộn rồi em phải đến công ty, có gì chị cứ gọi cho em. - Nó nói xong, uống ngụm cafe sao đó rời đi. Hôm nay lại xảy ra thêm chuyện này, không biết kế hoạch của nó có bị hoãn lại không nữa?

.....

- Đồ vô dụng....- Quỳnh Mai tức giận quăng ly rượu xuống đất.

- Xin lỗi...chúng tôi xin lỗi...nhưng quả thật cô ta rất mạnh..chúng tôi đánh không lại...

- Cô ta...bà ta chỉ ở 1 mình làm gì? -

- Phải...là cô ta...khi chúng tôi tiếp cận bà già đó...thì cô ta xông tới...

- Chẳng lẽ...- Quỳnh Mai ngập ngừng.

- Là ai mẹ...? // Nhân vật này chắc lẽ con đã quên. - Quỳnh Mai nhìn con gái mình, Từ Anh ra vẻ ngờ ngác như k nhớ được người đó.

- Người đó là Huỳnh Hiểu Lam, vệ sĩ thân cận nhất của Triệu Từ An.

- Con nhớ rồi...mấy người không mau rút khỏi mắt tôi...nhanh...- Từ Anh quăng xuống đất sấp tiền mặt, hai tên còn đồ nhanh chóng ôm tiền chạy đi.

.....

Về lại với căn phòng quen thuộc của mình, anh cảm thấy rất thoải mái và nhẹ nhàng, căn phòng vẫn sạch sẽ và tiện nghi như trước. Khế để vali một bên, anh vào toilet thay đồ. Nhìn vào trong gương, đây là gương mặt của anh, thân hình của anh nhưng đôi mắt xanh kia k phải của anh? Anh lại gỡ lens ra, nhìn vào gương một lần nữa, đây mới chính là đôi mắt của anh. Đôi mắt sâu thẳm màu hồ phách huyền bí. Anh đã biết tất cả sự thật sau khi đi nước ngoài. Trong thời gian đó, anh đã gặp được Jiro, người thân cận nhất của Aran. Trong một lần Jiro muốn giới thiệu anh cho bạn thân của mình biết. Nên đã dẫn anh đến phòng của Aran, thứ đầu tiên mà anh cảm nhận được là một căn phòng u tối. Nhưng anh nhận ra ánh sáng rất nhỏ nhưng sắc từ đôi mắt kia. Nhưng anh lại nhanh chóng nhận ra, ánh sáng sắc lạnh ấy là từ ánh mắt của người con trai đang ngồi ở sofa, nhưng đặc biệt hơn, ánh mắt ấy giống hệt với ánh mắt của anh.

Sau một thời gian tìm hiểu và điều tra, cuối cùng anh cũng biết hết được tất cả sự thật và cũng biết được Phó Lâm đang lợi dụng mình. Bởi chính Phó Lâm là người đầu tiên biết anh là con của Diệp Quân, kẻ thù của ông, nhưng ông vẫn nhận anh là con nuôi. Hôm nay anh về đây cũng chính là vì thực hiện kế hoạch của mình. Anh chỉ tiếc cho nó, một cô gái trong sáng tài năng nhưng lại gả vào một gia đình mà bố chồng lại là một người đầy mưu mô và đầy thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Dẫn hiện ra

Hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt khi tất cả mọi người trong công ty đều há hốc mồm khi nhìn vào bốn con người đang bước vào sảnh. Đầu tiên là người lão làng nhất là ba hấn tiếp đến là anh và sau cùng là đôi vợ chồng trẻ hấn và nó tay trong tay cùng vào công ty. Hiện tại, hấn là tổng giám đốc nên anh về sẽ đảm nhận chức vụ làm trợ lý cho ba mình. Anh cũng vui vẻ chấp nhận. Vì làm như thế càng giúp cho kế hoạch của anh càng thuận tiện hơn.

- Ba à, ba không cần con đi cùng ba sao? - anh nói với theo khi thấy ba mình cầm áo vest và chuẩn bị đi.

- Ba đi gặp ông bạn bàn chức vụ thôi mà...và lại Ryan nó cũng tiện đường đưa ba đi. Con ở lại công ty đi.- Sau khi nói xong, Phó Lâm cài lại cúc áo và nhanh chóng bước đi, anh nhìn theo mỉm cười và sau đó về lại phòng làm việc của mình.

..Cốc.....cốc..

- Mời vào...- vừa mở cửa vào đập vào mắt anh là hình ảnh người con gái đang tận tụy với công việc, nó đang ngồi ghi chép điều gì đó rất chăm chú, mái tóc rũ sang một bên trông nó rất quyến rũ. Áo sơ mi vol trắng được nó xoắn gọn gàng đến cổ tay, đôi mắt luôn tập trung vào quyển sổ và tay đang hoạt động

- Có chuyện gì sao..thư kí Jung...- nó vẫn rất tự nhiên vì vẫn chưa ngẩng đầu lên.

- Thư kí để mời giám đốc đi ăn cơm trưa đây...- nghe giọng nói ấm áp hòa dịu này nó giật mình ngược lên, tay theo phản xạ gấp nhanh hồ sơ trước mặt và đứng lên với vẻ mặt ngạc nhiên. Khẽ nhìn đồng hồ trên tay...

- Anh hai...sao không...// Ryan nó bảo anh nhắc nhở em ăn đúng buổi đấy...nó nói em mãi mê với công việc mà quên cả việc lo cho sức khỏe, anh mới đầu không tin nhưng giờ thì tin rồi...

- Ryan thật là...- nó cười trừ..

- Chúng ta đi thôi, ba và Ryan đã ra ngoài rồi...à chúng ta là người nhà cả mà, e có thể gọi anh là Cent...- Nó gật đầu và cùng anh rời khỏi phòng. Trong thang máy, hay trong khoảng thời gian mà cả hai cùng xuống can teen ở công ty, thì anh luôn tìm cách bắt chuyện với nó. Thái độ anh đối với nó rất tự nhiên cũng rất tình cảm như anh em thật vậy. Bởi anh biết 1 điều rằng hiện tại ngay lúc này không có ba hấn và hấn, anh nên trân trọng từng giây phút để yêu thương nó, bảo vệ chăm sóc cho nó. Nếu không đến một ngày nào đó, khi anh lật đổ được Phó Lâm đồng nghĩa với việc lật đổ ba hấn, ba chồng nó thì sẽ gây cho nó bao tổn thương và nó có thể sẽ hận anh. Điều này cũng chính là điều lo sợ nhất của Aran, em trai anh đã từng nói với anh.

"Hiện giờ chắc Minh Vy đang rất hạnh phúc....

- Hạnh phúc? Em đã nhận lại nó thế sao không ngăn cản?? Em biết người nó lấy chính là con của kẻ sát hại ba mẹ mình không??

- Em đã từng khuyên Vy nhưng con bé lúc đó lạnh tanh k chút cảm xúc, nó rất cố chấp. Nhưng Chính anh lúc nhỏ đã dạy em thế nào là khoan dung, thế nào là tha thứ mà...Điều quan trọng nhất là Minh Vy, con bé đã chịu khổ rất nhiều..gấp trăm ngàn lần chúng ta...anh nên để con bé hạnh phúc chứ...

Đừng nói với Minh Vy chuyện anh gặp dc em và biết hết tất cả..chuyện này ah sẽ giải quyết. " Anh hồi tưởng lại cuộc nói chuyện giữa anh và Aran trong chuyện công tác học tập nước ngoài. Anh sẽ trả thù cho ba mẹ và sẽ cố bù đắp cho nó sau.

- Anh....anh...em về phòng làm việc trước đây...- nó gọi anh khi anh mãi hồi tưởng đến chuyện cũ.nhận ra thì nó đã đứng dậy và rời đi.

.....

Hôm sau, chỉ có nó và hấn cùng ba hấn đi làm, anh ở nhà vì lí do bệnh. Nếu có việc gì cần anh giải quyết hay cần đến anh thì từng bộ phận cá nhân sẽ gọi báo với anh, cũng khá tiện.

Khẽ mở cửa phòng ba mình, anh nhẹ nhàng vào, vì anh mặc áo phông và quần short thường ngày nên khá thuận tiện không gây ra bất cứ tiếng động nào. Anh nhanh chóng ngồi vào bàn làm việc của ba mình mở máy tính lên nhưng rất tiếc máy ba anh lại cài password, nhưng có một điều anh rất ngạc nhiên đó chính là tủ bảo hiểm. Tủ bảo hiểm của ba anh thì ngược lại k cài password, anh rất dễ dàng mở chúng ra. Thứ anh lấy được chính là những hợp đồng ma, hay nói cách khác chính là những tài liệu mật và yếu điểm của ba anh. Anh lật xem từng trang một, mỗi trang nói lên một tội chứng của ba anh, anh định để lại chỗ cũ thì phát hiện ra ngăn của tủ bảo hiểm lại có thêm một tủ con. Có một nửa tấm hình bị kẹt giữa ngăn giữa ấy và cả 1 bản hợp đồng gì đó có liên quan đến Diệp Quân. Anh suy nghĩ dường như 15 năm trước Diệp gia và Phó gia có hợp tác thành lập công ty và quản lí....Nghĩ đến đây ah dùng lực tay giựt mạnh sắp giấy ra cũng may nó còn nguyên vẹn, nhìn kĩ vào trong anh mới biết được nguyên nhân, đúng như nhưng gì anh nghĩ. Là do họ hợp tác, chắc do mâu thuẫn về quyền lợi hay tranh giành về quyền lực nên mới dẫn đến việc thế này.

- Nếu nhưng gì mình đoán là đúng thì VIVIAN là của Diệp gia và Phó gia...nhưng Phó gia lại chiếm làm của riêng??/- nêu những gì anh nghĩ là đúng thì anh thật hận Phó Lâm đến tận xương tủy.

Anh thu xếp lại mọi thứ như cũ sau đó trở về phòng. Anh đứng ở ban công nhìn thẳng ra ngoài. Vì anh thích nghỉ với thời tiết ở đây không tốt nên sắc mặt anh có hơi kém, nhưng anh k mãi quan tâm đến, anh chỉ cảm thấy lòng ngực đau nhói. Tại sao, mười mấy năm nay anh lại vui vẻ hiều thảo hết lòng làm việc cho một kẻ sát nhân, sát hại gia đình anh và chiếm đoạt công ty của ba Quân anh đã gây dựng. Đó là của chung cơ mà. Nhưng tại sao Phó Lâm lại đối xử với anh tốt như vậy? Nhưng không những việc này anh không để ý tới. Trong khi đó, Phó Lâm đã thừa biết anh là con của Diệp Quân thuộc gia tộc họ Diệp huyền bí, chỉ có duy nhất những người mang dòng máu của gia tộc Diệp, mới có màu mắt hổ phách huyền bí ấy.

- Phó Lâm...ông đang lợi dụng tôi để giúp VIVIAN...thù này và cả 15 năm trước tôi sẽ trả lại ông gấp đôi. - Anh nắm chặt nắm tay cũng đã lên kế hoạch trong đầu, anh muốn nhận lại em gái mình và kéo em mình ra khỏi căn nhà cũng như những con người đầy thủ đoạn kia.

- Từ An, anh muốn gặp em..tại MBCS, đừng cho ai biết nhé kể cả Ryan...

.....
- Cậu biết rồi sao?...Sớm hơn ta tưởng..haha....- Phía bên này tại phòng làm việc của Phó Lâm, điện thoại ông có nhiều tiếng bíp liên tục, báo hiệu cho thiết bị chống trộm đã có người đụng vào, ông mở lên xem và y như rằng ông đã nghĩ đúng. Ông lại tiếp tục về ra nụ cười thâm độc.

- Một con tốt đã hết giá trị thì ta nên ném nó đi. -haha...ông nói sau đó nhìn thẳng vào màn hình điện thoại, nơi hiện lên hình ảnh chàng trai đang lục lọi ở tủ bảo hiểm của ông.

.....
Nó vừa ở công ty nhận được tin nhắn ở hộp thư thoại, xem lại đồng hồ trên tay đã trễ hơn 30 phút, không biết anh còn ở đó không, nhưng nó cũng bắt taxi đến đó để xem anh còn ở đó không.

Tại MBCS, nó bước vào với trang phục công sở thanh lịch, mái tóc buộc nhẹ ở phía sau. Chợt thấy hình bóng của một chàng trai mang kính đen ngồi ở cuối góc quán cafe, nó liền tiến lại.

- Xin lỗi, tôi đến muộn. - nó nhẹ nhàng ngồi xuống liền xin lỗi.

- Từ An, anh có chuyện quan trọng muốn nói với em- giọng anh có vẻ rất gấp.

- Có chuyện mà anh phải nói với tôi ở đây vậy. - nó cười nhẹ cho giảm bớt không khí căng thẳng ở đây.

- Em k phải là Triệu Từ An đúng không? Em là Diệp Minh Vy -

- Anh nói gì vậy? - nó ra vẻ ngạc nhiên.

- Anh là Diệp Minh Huy, anh hai của em đây, anh đã nhận lại Aran, và giờ anh muốn nah65n lại em, anh muốn em rời khỏi Phó gia. Em không tin sao? - nói 1 tràng, sau đó anh mở mắt kính ra để lộ ánh mắt màu hổ phách huyền bí như chứng minh những điều anh nói là sự thật. Nó đã bắt đầu suy nghĩ khi nghe đến Aran và Diệp Minh Huy và ánh mắt trước mặt nó giờ đây, nó tin là anh hai của nó chính là Phó Thiên Minh ở trước mặt nó lúc này. Nhưng nó đang thắc mắc tại sao? Không đợi nó trả lời, anh liền nói ra ý định của mình.

- Phó Lâm là kẻ thù của chúng ta, anh sẽ có 1 cuộc chiến với ông ta, vì vậy em k được gọi hắn là ba cũng không phải là con dâu của Phó Lâm. Anh k muốn làm em tổn thương, vì vậy em nghe lời anh đi được không?- anh nói như vẻ cầu xin, nhưng những gì nó sắp nói ra sẽ làm anh bất ngờ mất.

- Anh hai, tôi k hiểu anh đang nói gì hết, tôi là Triệu Từ An không phải Diệp Minh Vy gì đó.

- Em nói dối...Nếu em đã không muốn rời xa Ryan, xin lỗi, anh vì nghiệp lớn phải rũ bỏ tình anh em này. Anh mong em hãy suy nghĩ lại. - Nói rồi anh tức giận đứng lên mang lại kính sau đó rời đi. Chỉ còn lại nó. "Từ giờ Chị theo dõi Phó Thiên Minh giúp em nhé." nó vừa gửi tin nhắn cho Eva. Hôm nay tâm trạng nó không biết nên nói thế nào đây, vui mừng vì đã tìm được người anh lớn của mình bởi ánh mắt màu hổ phách k thể nhầm lẫn hay nhại được nhưng lại buồn bã vì những lời vừa rồi. Rất nhanh thông tin chi tiết về Thiên Minh lúc nhỏ đã được Eva gửi sang cho nó. Tắt điện thoại nó đảo mắt một lúc và cỉ cùng 1 suy nghĩ.

- Phó Lâm đã thừa biết Cent là người của Diệp gia, sao lại nhận nuôi..lại còn đào tạo anh ấy...- nó suy nghĩ 1 lúc và chốt lại điều cuối cùng có thể Phó Lâm đã sắp xếp hết mọi chuyện và cũng biết được chắc chắn sẽ có 1 ngày ông ta và Cent sẽ trở mặt thành thù.

Nó ngồi 1 mình ở MBCS rất lâu, lâu đến nỗi đã 9 giờ đêm mà nó vẫn còn ở đó. Cho đến khi tiếng chuông điện thoại hần gọi đến mới đánh thức nó ra khỏi những dòng suy nghĩ. Có lẽ nó đang đi một nước cờ khá nguy hiểm khi đã không nhận lại anh và còn có ý định tìm cách cho anh ra khỏi Phó gia.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tổ cáo

Nó về nhà thì mọi người đã ngủ, vào nhà thì thấy hấn đã ngủ quên ở sofa phòng khách, chắc là hấn đợi nó về. Nó thấy hấn nằm ở đấy vẻ mặt rất yên bình, nó ngồi xuống cạnh hấn. Nó muốn thời gian dừng lại ngay lúc này, bởi lúc này là lúc yên bình nhất không xảy ra bất cứ chuyện gì. Lòng nó nhói lên khi nghĩ đến những ngày tháng sau này. Nó cúi người chủ động hôn lên trán hấn, người mà nó đem lòng yêu thương. Nó phải trân trọng từng giây phút cạnh hấn. "Ngày đó...sắp đến rồi Ryan à..." nó đã phải kiềm lòng lắm nên mới nói ra những lời này, may thay hấn ngủ say không nghe được những lời nó nói. Nó đứng lên và lay nhẹ hấn, gọi hấn lên phòng ngủ.

Cent từ trên lầu nhìn xuống đã thấy hết tất cả nhưng vì khoảng cách ở xa nên k nghe được những gì nó nói, duy nhất chỉ thấy được hành động cực kì âu yếm mà nó dành cho hấn. Thế là anh nhận ra bản thân mình nên làm gì rồi.

.....

Một tuần trôi qua nhanh chóng nhưng hình như không được suông sẻ lắm. Bằng việc tại VIVIAN liên tục phải tổ chức ra những cuộc họp khẩn.

- "Tap" Tại sao mọi chuyện lại như vậy...tất cả các bộ phận nói tôi biết đi chứ. - Phó Lâm tức giận quần sắp tài liệu xuống.

- Chúng tôi đã làm tất tốt...nhưng không hiểu vì sao? Không lẽ có nội gián sao? - các bộ phận lên tiếng.

- Nếu mọi người nghĩ có nội gián...Ryan con xử lí chuyện này đi. - PL quay sang hấn, nó im lặng từ đầu đến cuối cho đến khi PL nhắc tên nó.

- Tan họp, CCO ở lại 1 chút. - mọi người đã rời khỏi phòng, chỉ còn lại PL, anh và nó.

- Từ An, con nghĩ chuyện này nên giải quyết thế nào? - PL chặn đầu nó trong ý tứ của câu nói, thân là CCO, và là chủ tịch của Lucky hùng mạnh, chắc chắn những sự việc như thế này nó đã từng trải qua.

- Theo con, chúng ta nên tìm ra nội gián trước tiên, còn về giả cổ phiếu chắc sẽ khắc phục được nhanh thôi. - Nó nói rất chắc chắn, điều này làm PL hài lòng, nhưng anh đứng kế bên lại vô cùng tức giận. Anh không ngờ em gái anh lại còn lậm hơn anh, hết lòng hết dạ giúp cho kẻ thù của gia đình mình.

- Được được....việc này ta giao cho con. - Hai anh em con ra ngoài trước đi. Nó nghe lời cảm hồ sơ đứng lên và rời khỏi phòng, anh cũng theo sau. Vì sự việc lần trước nên nó vừa tỏ ra bình thường nhưng cũng rất nhanh chân trở về phòng làm việc của mình.

.....

Đúng như lời nó nói với ba hấn, chỉ trong vòng chưa đầy 2 ngày nó đã làm cho giá cổ phiếu tăng trở lại và còn có xu hướng tăng lên rất nhiều.

- Ha ha....đúng là người ta cần tìm...giỏi lắm Triệu Từ An...giờ phải chờ thăng ngóc nó ra tay thôi. - Phải, PL đã chuẩn bị hết tất cả để chào đón anh thôi. Chỉ có điều là do anh quá sơ suất khi nghĩ rằng mình che mắt được PL. Nó cũng đã nhận ra được sự bất thường từ ánh mắt PL dành cho anh nữa, mà thay vào đó là sự thách thức chờ đợi.

.....

Hôm nay là ngày chủ nhật, hấn đã đi công tác từ hôm qua, nên nay vẫn chưa về. Vì mọi việc ở công ty đã dần yên ổn đâu vào đấy, nên hôm nay nó quyết định ngủ dậy muộn một chút nhưng hình như có tiếng ồn ào từ phía bên dưới. Từ trên lầu nhìn xuống, chỉ nhìn thôi, nó cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

- Ngài Phó, có người tố cáo ông là kẻ đã sát hại Diệp Quân và Mẫn Nghi của 15 năm trước, mời ông theo chúng tôi về sở cảnh sát để hợp tác điều tra. - PL đang uống trà thì có 1 toán người trang phục cảnh sát đến.

- Là ai đã tố cáo...bằng chứng đâu? - PL vờ hoảng hốt. Nó từ trên phòng trang phục chỉnh tề cũng chạy xuống.

- Ba...có chuyện gì xảy ra vậy..

- Có người tố cáo ba giết người...con mau gọi cho Ryan, bảo nó gọi cho luật sư Trần cho ba..Nếu các người nói tôi giết người, được tôi hợp tác với các người...- ông nói dứt khoát với lời lẽ như mình vô tội, cũng tự chủ động đưa hai tay cho cảnh sát còng.

- Nhớ những gì ba nói...Từ An...- ông chỉ để lại lời nhắn với nó, sao đó đi ra ngoài cùng cảnh sát. Nhưng thái độ của ông rất dừng dưng, nó đang nghĩ, chẳng lẽ ông ta đã biết trước sự việc này sẽ xảy ra sao?

- Ông ta bị bắt rồi à...- anh thông thả đi vào nhà trong chiếc áo sơ mi đen đã xoắn lên đến khuỷu tay trông anh rất thư thái và thoải mái, anh đã ở trong xe và đậu ở gần nhà. Quan sát thấy PL bị còng đi ra, anh nở nụ cười rất sáng khoái. "Ba mẹ, con sắp trả được thù rồi."

- Là anh đã tố cáo ba mình. - dù có hai người nhưng nó vẫn k muốn lộ thân phận.

- Ông ta không phải là ba của anh, ba của anh cũng là ba của em là ba DIỆP QUÂN - anh nhấn mạnh.

- Tôi và Ryan sẽ cứu ba ra...- nó nói và chuẩn bị rời đi, nhưng lại bị cánh tay rắn chắc nắm chặt nó cổ vùng ra nhưng không được. Thấy hấn đỏ trên tay anh nói lòng ra 1 chút nhưng vẫn còn chặt.

- ANH CẢNH CÁO EM, TỐT NHẤT EM ĐỪNG XEN VÀO CHUYỆN NÀY. - nghe được những lời này, nó cũng phải nổi nóng, nhưng nó lại lựa

chọn bỏ đi. Nó đang muốn giúp anh, vậy mà...

.....

Tại phòng làm việc của nó, trang phục công sở nhưng nó đã cởi bỏ chiếc áo vest ra bên ngoài, tay áo sơ mi cũng được nó xoắn lên 1 nửa. Nó rất bức, nhưng nếu giận quá sẽ mất khôn. Đây là những từ nó nghĩ nên dành cho anh sẽ đúng hơn. Anh quá hấp tấp, chắc chắn sẽ dễ rơi vào bẫy.

Nó mở điện thoại lên, nhìn số điện thoại trên màn hình, tâm trạng nó bối rối, nó có nên gọi hay không. Đã rất lâu nó và người này đã không liên lạc, chính nó cũng lạnh lùng gạt anh ra, nhưng vì anh hại của mình, nó phải gọi.

- Cent đã tố cáo Phó Lâm...- nó lạnh lùng ghi âm lại và gửi đi, nó không muốn đối mặt với Aran lúc này. Bởi trong mắt hai anh của nó, nó giờ đây là người của Phó gia. Nếu nó bảo anh phải giúp Cent..thì với 1 người có IQ cao như Aran sẽ đoán được rằng nó đang âm thầm trả thù, cũng giống như nội gián.

Nó ngã người ra sau, tay xoa nhẹ hai bên thái dương, hi vọng những chuyện trước mắt sẽ diễn ra không quá tệ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Không là gì

Vừa hay tin, hấn lập tức hoãn lại tất cả công việc để bay về sớm nhất. Hấn vừa về đã đến ngay sở cảnh sát, nó cũng đã ngồi ở ngoài đợi rất lâu rồi.

- An, ba sao rồi? Tại sao lại có chuyện này. - Hấn đứng trước mặt nó, nó cầm giúp hấn chiếc cặp rồi hỏi hấn vào bảo lãnh PL.

- Anh mau bảo lãnh ba ra ngoài đi. - hấn gật đầu sau đó cũng vào nhanh và hoàn tất việc bảo lãnh.

- Ba, ba có sao không? Sao lại..

- Từ An, con đừng lo, ba không sao. Việc ở VIVIAN mấy ngày nay phải nhờ vào con rồi. - ba hấn nói với vẻ buồn bã nhưng thực chất bên trong ông ông đang chờ đợi 1 bóng người nào đó.

-Chúng ta về thôi...// Ai là người đã tố cáo ba chứ, ba sao giết người chiếm đoạt tài sản được chứ...- câu nói của hấn làm tâm trạng nó k tốt cho mấy, nhưng nó không thể hiện ra ngoài.

- LÀ TÔI. - 1 bóng dáng quen thuộc, giọng nói cũng thế, anh đang đứng trước nó hấn và PL, trên tay còn cầm theo sấp hồ sơ gì đó.

- Anh hai, sao anh lại tố cáo ba? - hấn k hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Từ giờ tôi k phải là anh của cậu, tôi là Diệp Minh Huy. - anh tháo kính ra để lộ ánh mắt màu hổ phách huyền bí, hấn cũng hiểu ngay vấn đề và xác nhận được sự thật ngay lập tức khi hấn cũng biết chút thông tin về những người có màu mắt này, những người có ánh mắt này đều thuộc dòng dõi hoàng tộc, rất hiếm gặp. Nó thấy anh mình như vậy trong lòng nó lại trời dậy nổi lo sợ, lo sợ anh sẽ nói mọi bí mật ra.

- Nếu anh là Diệp Minh Huy, vậy anh làm vậy có mục đích gì? - hấn dần thay đổi thái độ.

- Chính cha con các người đã lợi dụng việc nhận nuôi tôi để biến tôi thành công cụ kiếm tiền cho các người, mối thù mà ông ta gây ra cho gia đình tôi, tôi phải trả. - anh nói xong có ý đảo mắt sang nó.Nhưng cũng may lúc này nó rất bình tĩnh. Trong khi chỉ có 2 người hấn và anh nói chuyện, PL chỉ im lặng.

- Anh có bằng chứng gì chứ?

- Đây là tài liệu chứng minh Phó Lâm đã có âm mưu chiếm đoạt VIVIAN, vì thế đã lên kế hoạch sát hại gia đình tôi, ở đây còn có tờ giấy chứng tỏ những gì tôi nói. - anh nói xong sau đó đưa sấp hồ sơ mình có cho cảnh sát, vừa xem xong, một lần nữa cảnh sát phải giữ lại PL để tra hỏi. PL xoay người, ông nở nụ cười vì ông chỉ chờ có thế.

"Nhìn thái độ của PL, chắc chắn Cent đã rơi vào cái bẫy mà ông ta đã giăng từ trước" đây là suy nghĩ khi nó cũng xoay người hướng theo PL.

.....

- Haizzz...đến giờ này tôi biết là tôi sẽ k giấu dc nữa, lúc đó tôi và Diệp Quân, Mẫn Nghi cùng quản lý VIVIAN, nhưng vì Diệp Quân và Mẫn Nghi có gì đó k ổn với bọn Mafia. Họ biết có điều bất ổn sẽ đến với họ nên đã tự tay sang VIVIAN tất cả cho tôi. K tin có thể mở tủ bảo hiểm của tôi ra xem, mk là 2248.- Cảnh sát làm theo lời PL, và đúng như những gì PL nói, cũng chứng minh chữ kí trong tờ giấy đó là thật và bản của anh là giả. PL được minh oan cho mình.

Nhưng một điều mà anh k thể ngờ đó chính là PL thoát tội một cách dễ dàng. Anh tức giận khi biết mình rơi vào bẫy của PL mà k làm gì được. Từ khi sinh ra và còn ở Diệp gia, anh chỉ biết duy nhất Hàn gia là bạn thân nhất của Diệp gia anh.

Thế là anh và PL đã trở mặt, anh cũng đã dọn ra ngoài nhưng công việc ở công ty anh vẫn đi làm bình thường. Nhưng lại có thêm 1 chuyện anh k thể ngờ và nó cũng k thể ngờ.

- Như đã hứa, hôm nay tôi muốn cho mọi người biết nội gián là ai, mời mọi người. - PL nói xong ra hiệu cho phát video, hình ảnh của anh rõ ràng hiện lên màn hình lớn. Anh giật mình vì đó là đúng anh bệnh và lên vào phòng PL, nhưng đó là ở nhà. Anh hiểu ra mọi chuyện rồi.

- Không ngờ trợ lý lại như vậy, anh là con nuôi của chủ tịch mà....//đúng đó...- nhiều cổ đông lên tiếng.

- Xin mọi người trật tự, có vấn đề nay tôi quên nói, vì là chuyện gia đình nên tôi k muốn làm lớn chuyện ra ngoài, giữa Phó gia chúng tôi và Phó Thiên Minh k còn quan hệ cha con. Còn việc nội gián, đây là nhân viên công ty phải theo quy định ở đây, nếu vi phạm hay bán đứng tập đoàn sẽ bị sa thải. - Anh như rơi xuống vực thẳm, rõ ràng anh và PL vẫn chưa nói gì hết nhưng hôm nay ông ta lại nói vậy. Đúng là thâm độc khi ông đã dùng đòn phủ đầu. Anh nhìn sang nó ở phía đối diện, nơi nó vẫn đang chú ý đọc tài liệu và k chút quan tâm chuyện trước mắt.

.....

- HAHHAHAHA..sảng khoái thật.....- PL về phòng mình và ngồi xuống uống tách trà, ông cảm thấy trong ng rất dễ chịu khi đã đá anh ra khỏi VIVIAN mà k tổn động xu nào.

"cốc...cốc.."

Vào đi.

- Chủ tịch, ngài kí hộ cháu...// ây..An, phải gọi là ba chứ...- nó mỉm cười cho qua chuyện.

- Chủ...//Này...// àh...ba, anh hai...à không..anh Thiên Minh k phải là con ruột của ba thật sao? - nó mạng phép hỏi, nhưng cũng may vì tâm trạng PL đang rất tốt nên k quá khó để nó tìm kiếm thông tin.

- Phải..nó là con trai lớn của Diệp Quân, tên đáng ghét..mà con hỏi chuyện này để làm gì? - xem chúc ông đã lộ nhưng với IQ của nó thì nó đủ hiểu mà.

- Vì lúc anh về, con thấy cả nhà rất hạnh phúc..nhưng...- giọng nó thoáng chút buồn.

- Ta biết đã chạm đến nỗi buồn của con..thôi..ta xin lỗi....k nhắc nữa...con cũng về làm việc đi. - ông cũng đã từng điều tra về quá khứ của nó nên cũng biết nó thiếu thôn tình cảm như thế nào, ông sẽ xem nó như con gái ruột của mình nếu như nó trung thành và giúp ông đưa VIVIAN ngày 1 lên cao. Nó đứng dậy cúi đầu chào ba hần rồi rời khỏi vừa chạm mặt anh. Nhưng nó chỉ lẳng lặng bỏ đi.

- CHÚC MỪNG ÔNG...

-OH..CON TRAI YÊU QUÝ CỦA TA...- PL cũng nhún mạnh, nhưng anh đã đi rồi.

- Tên ranh con..mày dám...- ông tức giận với thái độ của anh và đã ném tách trà xuống đất.

Trên tay anh là thùng đồ, thời gian anh làm việc từ khi về nước mới đây k nhiều nên cũng có ít đồ cần mang đi thôi. Nhưng thái độ của mọi người hôm nay đối với anh rất khác, thấy anh đã bàn tán, chê bai...

"Cốc.....mời vào."

- Em vẫn giữ quyết định đó à. -anh để thùng đồ trên bàn và đứng trước mặt nó.

- Tôi đã quyết định gì đâu. - nó vẫn lẳng tránh.

- EM ĐỪNG GIẢ VỜ NỮA///ANH ĐANG LÀM GÌ AN VẬY? "bBÓP" - hần định gõ cửa nhưng cửa chỉ khép hờ với lại là vợ chồng nên hần cũng vào luôn, vừa vào đã thấy cảnh tượng anh nắm lấy 2 bả vai nó, thế là hần đã đánh anh 1 cái.

- ANH đã k còn là anh của tôi...// dừng lại đi Ryan...dừng lại...- hần như mất bình tĩnh định lao vào anh nhưng nó đã ôm chặt từ phía sau và đã khóc. Anh cảm nhận dc qua lớp áo sau lưng anh có gì đó ướt ướt.

- Cent...anh mau đi đi...đi đi...- nó lớn tiếng đuổi anh đi.

Anh nhìn thái độ của nó như vậy, anh hiểu rồi, anh bỏ cuộc.

- Em đã có hần vậy Ji Hoon thì sao?? - anh nói 1 câu chẳng liên quan nhưng làm hần thất mắc.

- Anh mau đi cho tôi...- nó lại lớn tiếng chỉ tay về phía cửa, anh nhìn nó thất vọng sau đó cũng bỏ đi theo lời nó. Cánh cửa vừa đóng lại thì hần lại cảm nhận cảm giác trống rỗng bởi vòng tay của nó đã không còn.

- An....An....em có sao không? Mau tỉnh lại đi...An....An....//gọi cấp cứu giúp tôi...- hấn nhanh chóng bế nó lên rồi khỏi phòng khi người nó đã hoàn toàn bất động, sắc mặt tái nhợt, trắng bệch, tay cũng bắt đầu lạnh...

.....

Tại cửa lớn của VIVIAN, có chiếc siêu xe màu đen bóng loáng đã đậu ở đó rất lâu. Thấy anh lùi thui đi ra, chàng trai trong xe cũng bước xuống.

- Aran, sao em lại đến đây? - anh bất ngờ.

- Em và Jiro đến đón anh, đi thôi. - Aran giành lấy thùng đồ từ tay anh và cùng anh lên xe, rồi đi. Cùng lúc đó cũng chính là tiếng còi hú inh ỏi từ chiếc xe cấp cứu chạy đến.

- Mau lên...An...An...tỉnh lại...- hấn cùng thư kí của nó đưa nó lên cấp cứu, hấn vỗ nhẹ má nó nhưng vẫn k có dấu hiệu tỉnh lại.

- Thư kí Trương, vừa rồi có chuyện gì mà như náo loạn lên hết vậy.- PL, đang thân nhiên đọc báo và quan sát camera.

- Thừa chủ tịch, giám đốc Triệu bỗng nhiên ngất xỉu nên giám đốc Phó đã vội vã đưa cô ấy đến bệnh viện.

- Cái gì...sao k nói với tôi.- ông đứng dậy.

- Vì mọi chuyện quá gấp nên chúng tôi quên mất...// Thôi cô mau kêu K đưa tôi đến bệnh viện. - ông nói xong cũng vội lấy áo vest và rời khỏi để đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Nghĩ dưỡng - Thư mời

Ba hấn đến bệnh viện thì đã thấy hấn đứng ở ngoài, cửa phòng cấp cứu đèn vẫn còn sáng. Hấn đi qua đi lại vì hấn rất lo lắng cho nó.

- Ryan, An thế nào rồi con? - ba hấn hỏi ông cũng khá lo lắng cho nó.

- Con k biết nữa ba à, bác sĩ đang cấp cứu

- Nhưng tại sao con bé lại như vậy...- ba hấn nhắc đến làm hấn như muốn nổi điên.

- Con đến gặp An thì nghe tiếng cãi vã giữa Cent và An sau đó An đuổi anh ta đi, sau đó thì thế này. - hấn nói mà k kìm nổi tức giận.

- Thì ra là nó. Cent, nó thay đổi rồi.- ông buồn rầu ngồi phịch xuống ghế chờ.

- Ba còn thương tiếc cho anh ta, An mà có mệnh hệ gì, con sẽ k tha cho anh ta. - hấn nói sau đó nắm chặt tay.

.....

Không khí trên xe lúc này khá căng thẳng, Jiro tập trung lái xe, Aran vẫn giữ im lặng như thế, chỉ có anh với tâm trạng rối bời.

- Sao em lại đến đón anh. - sau một lúc anh cũng lên tiếng.

- Em muốn mời anh về làm việc cho WATION. - Aran quay sang nói với anh.

- Tốt..WATION k hề thua VIVIAN, chúng ta có thể đối phó với Phó Lâm dễ dàng rồi. - anh nói lộ vẻ vui mừng.

- Anh vẫn nghĩ đến trả thù ư? Vậy còn Minh Vy thì sao? - Aran hỏi ngược lại. Aran luôn lạnh lùng, anh sống và lập ra WATION cũng chính vì mục đích trả thù Phó gia, nhưng khi gặp nó, từng câu từng chữ của nó không hiểu sao cứ thấm vào lòng anh, anh dần hiểu ra và buông bỏ. Nhưng thứ anh k ngờ nhất chính là anh hai mình, anh cứ nghĩ sao bao năm PL nuôi dạy anh không có công cũng có cán nhưng anh lại phũ phàng như vậy. Thật ra giữa ba anh em anh, ai là người có lòng dạ sát bén nhất đây?

- Nó đã không còn là em của anh nữa. Vì ba mẹ...là do nó đã chọn sai đường...- Anh vẫn tiếp tục với con đường trả thù của mình, Aran dần suy nghĩ. Có lẽ anh phải thất hứa với lòng mình khi nói ra điều không nên nói.

- Là Minh Vy bảo em đến đón anh.- Aran bất chợt nói làm anh bất ngờ quay sang.

- Cái gì??

- Là Minh Vy. Em ấy đang giúp anh rời xa ông ta. Vì vậy anh đừng nghĩ đến việc trả thù nữa, Vy, em ấy đã lớn rồi, hãy để nó chọn con đường của riêng nó.

- Nhưng con đường nó đang đi là con đường phản lại cả một gia tộc em biết không.

- DỪNG XE. Cậu đưa anh ấy về WATION trước đi. - Aran lạnh lùng đóng cửa xe, Jiro cũng hiểu ý bạn thân mình nên chiếc xe lại lăn bánh. Còn Aran, anh khá khó chịu khi tiếp xúc với ánh sáng bên ngoài nhưng cũng cố gắng dọc theo vỉa hè mà đi. Tuy anh lạnh lùng nhưng giờ anh đang rối bời bời chuyện của Cent và nó. Anh tin nó nhưng k biết nó sẽ làm gì, trực giác cho anh biết nó không hề sống đơn giản từ cái ngày mà nó nhận lại anh, chất giọng lạnh tanh k cảm xúc và những lời nói hôm ấy anh vẫn còn nhớ.

.....
Hai ngày trôi qua nó không đến công ty nhưng thư kí Jung vẫn đều đặn báo cáo với nó. Nó đã tỉnh lại từ hai ngày trước vì nó thấy chẳng có gì phải ở bệnh viện nên nó nan nỉ hần và ba hần về nhà. Hần k đồng ý nhưng nó nan nỉ mãi nên mới gật đầu cho nó vui. Ba hần cũng không có ý kiến.

- Oh...hey ta...nay mới gặp..du lịch gì về sớm vậy?- Mike hỏi 2 vợ chồng Lu -Ann khi đụng độ gặp trước cổng nhà hần.

- Du....Du du khi..chọc tui tui hả? //Thôi...vào thăm Jade nhanh đi...- Lucas biết Mike nói móc nên định móc lại nào ngờ bị cô vợ hời hợt vào trong.

Theo hướng dẫn của người làm thì Ann, Lucas và Mike cũng tìm được nó. Nó đang ngồi hóng gió trên chiếc xích đu trắng, trên tay còn cầm sấp tài liệu. Ann vừa định tiếng lại phía nó thì đã thấy hần đem ly sữa nóng lại gần nó, thế là cả ba kéo nhau nấp sau bụi bông hồng, theo dõi sự lằng mằng kia nào ngờ.

- Ba cậu mà không ra, tôi cho ba người tắm sữa nóng. - hần lạnh lùng nói, vừa nghe thì đã thấy ba con người chui ra từ bụi bông hồng.

- Sao biết hay vậy..- Lucas hỏi.

- Cậu nghĩ dựa vào mấy cái bông kia mà che hết ba cậu à...- hần nói làm nó bật cười, đúng là ngốc mà.

Thế là nó và hần cùng ba người bọn họ vào trong nhà chơi, riêng Ann thì dành vị trí ngồi cạnh nó, theo nó chẳng rời làm Lucas cũng sắp ghen mất.

- Thôi, bọn này phải về rồi, Mike còn có buổi họp..chúng ta đi thôi..- Lucas nói, khi thấy vợ mình vẫn ngồi cạnh nó, vẫn chưa có ý định rời khỏi.

- Ấy...tiện đường đây, cho đi chung đi..- hần nói xong đẩy vai hần 1 cái.

- Anh đến công ty à..em cũng muốn đến...- nó thấy hần muốn đến công ty nên nó cũng muốn đi.

- KHÔNG ĐƯỢC...- đồng thanh

- Cậu phải nghỉ ngơi...-Ann ngăn cản..

- Ngoan, đợi em khỏi hần anh sẽ đưa em đến công ty..- hần nói sau đó hôn lên trán nó 1 cái trước 3 cặp mắt còn lại, hần không có gì ngại ngùng cả, còn nó thì thoáng đỏ mặt, Ann thì cười tùm tùm...Au đó, hần cùng 3 người đến công ty.

Vừa đi được một lúc thì người làm lại nói với nó là có người gặp nó.Nó đang ngồi xem tin tức ở phòng khách nên cũng mời vào. Lúc này trong căn nhà chỉ còn lại nó và người làm vì hần và ba hần cũng đã đi làm. Nhưng người khách này có hơi bất ngờ đối với nó.

- Chào em gái, nghe nói em gái không khỏe nên chị đây đích thân đến thăm em. - Từ Anh từ ngoài bước vào với chiếc váy body màu cam đậm với giày cao gót đen, mái tóc vẫn vàng hoe như cũ.

- Sao?.....Cô hai, - nó vẫn im lặng cũng k có ý định mời Từ Anh ngồi nên cô định nói tiếp nhưng người làm của nó lại gọi nó, tên tay còn là khay thức ăn.

- Đây là ông chủ và cậu hai dặn chúng tôi chuẩn bị cho cô, đến giờ rồi mang lên cho cô. - Cô người làm vâng lời hần làm đúng nhiệm vụ nhưng hai từ "cô hai" đối với Từ Anh không chút lọt tai.

- Đúng thật làm con dâu của nhà giàu sướng nhỉ? Ha..- Từ Anh tiếp tục như đang khiêu khích nó.

- Vào vấn đề chính, nếu không cô Hạ, tiền khách. - lời nó không nóng không lạnh nhưng cũng thấy đủ uy quyền trong đó. Từ ANh thoáng tức giận nhưng nhớ dc ý định mình đến đây nên cũng dịu xuống.

- Em gái, đừng nóng, chị đây đến thăm em, thứ 2 là gửi cái này cho em, tối mai tại I.E. có tổ chức lễ kỉ niệm 10 năm thành lập Mayza, hy vọng đại diện VIVIAN đến dự và đặc biệt là em gái của chị..Chị đi nha. - Từ Anh nói xong cũng rời khỏi và cố tình giọng về ra nụ cười dc cho là tự nhiên và đẹp nhất dành cho nó. Nó không nói gì chỉ nhìn tấm thiệp lấp lánh trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Dự tiệc - Tình

Tại phòng làm việc của Từ Anh, nơi diễn ra cuộc đối thoại giữa 2 người con gái.

- Mọi chuyện sao rồi? - San Chi hỏi

- Yên tâm, chỉ cần thành công thì cậu sẽ đòi đòi.

- Cậu chắc chứ?

- Chắc chắn, dù Ryan k chấp nhận cậu nhưng ba hấn cũng k chấp nhận đứa cháu của mình ở bên ngoài đâu. Vì thế cậu cố gắng mà thể hiện. - Từ Anh nói xong nở một nụ cười tạo sự chắc chắn dành cho San Chi.

- Khoán, để tránh nghi ngờ giờ cậu sẽ là trợ lý của tôi, tối mai cậu chuẩn bị kỹ một chúc nhé...San Chi gật đầu sau đó rời khỏi phòng về làm việc của mình. Từ Anh nhìn theo mà nở nụ cười hiềm độc, nó hạnh phúc, quyền cao chức trọng, cô sẽ đáp ứng mọi thứ của nó.

.....

- Ông chủ, cậu hai mới về. - từ trong nhà nó đã nghe cô Hạ (người làm) nói thì biết hấn và ba hấn đã về, nó cũng thôi đọc báo và bước ra ngoài nhẹ nhàng chào hỏi.

Vào bàn ăn, để chuẩn bị ăn tối thì ba hấn đã lên tiếng

- Tối mai Mạc thị có tổ chức kỉ niệm 10 năm thành lập Mayza, chúng ta cũng nên đến đó 1 chúc.

- Cả 3 chúng ta luôn sao? Nhưng sức khỏe của An...

- Ryan, em đã khỏe hấn rồi và lại lúc trước em cũng đại diện VIVIAN kí hợp đồng với Mayza, chúng ta không nên vắng mặt. - Nó nhẹ nhàng nói nhưng trong thâm tâm nó lại nghĩ khác.

- An nói đúng đó, nếu con lo cho sức khỏe của An thì đến 1 chúc rồi về..- ba hấn hài lòng với cách làm việc cũng như cách xử lí của nó.

- Vâng...

.....

Hôm nay, là ngày diễn ra kỉ niệm 10 năm thành lập Mayza của Mạc thị. Tại I.E. được trang hoàng hoành tráng, những nhân viên phục vụ được bố trí tất cả mọi nơi, thức ăn nước uống được bày trí khắp mọi nơi, khung cảnh tại đây cũng rất lãng mạn và thoáng đãng. Quỳnh Mai sang trọng quý phái diện trang phục dạ hội cô tìm trước và sau, phần eo chéo phồng ren vừa tôn dáng vừa sang trọng, mái tóc búi cao, chân mày kẻ đậm cùng với chiếc ví cầm tay, trông bà rất có khí chất của 1 người đứng đầu của Mạc thị. Bà đang tiếp đón những người khách quý ở công, lúc nào bà cũng tươi cười trông khi con gái bà vẫn còn ở spa.

Đã hơn 18g mà nó vẫn nằm ngủ ngon lành trên chiếc giường trắng tinh, hấn nhìn nó mà đau lòng. Chắc nó đã quá mệt mỏi trong thời gian hấn và ba mình đi công tác. Hấn đã chuẩn bị gần xong, nhưng trong thiệp mời 19g nhưng đến lúc này nó vẫn chưa dậy. Hấn thấy nó ngủ rất ngon rất yên bình nên không nở gọi nó dậy, nên cứ ngồi cạnh ngắm nó ngủ, trông nó rất xinh đẹp, một vẻ đẹp thuần khiết. Điện thoại hấn đổ chuông, thì ra là ba hấn gọi, hấn khẽ cười. Đúng thật là rảnh mà, chỉ cách có 2 tầng mà phải dùng đến điện thoại ư..Hấn chuẩn bị đứng lên và rời khỏi thì người nó cử động, hấn định để nó tiếp tục ngủ.

- Em xin lỗi....sao anh không gọi em dậy..- nó nhìn đồng hồ cạnh quyền sách, là do nó đọc sách nên ngủ quên. Nó xem thì biết là đã gần 19g kém 15p.

- Anh k nở phá giấc ngủ của em.

- Anh đợi em 1 chút. - nó nói sau đó bước xuống khe nhìn hấn một cái, sau đó lại bước đến đủ đồ chọn cho mình 1 chiếc váy ngắn.

10p sau, nó bước ra với chiếc váy lúc nãy đã chọn. Hấn mỉm cười ngọt ngào, ôm nó từ phía sau khi nó đang buộc tóc.

- Em chọn nó, vì muốn diện trang phục cặp với anh sao? - giọng hấn cực ngọt ngào với nó.

- Chỉ là vô tình thôi mà, em đang..- nó đang định buộc tóc thì hấn đã giúp nó.

- Anh giúp em..- nói xong hấn chọn 1 sợi ruy băng nhỏ cùng màu với váy và cavat của anh, tay anh luồn vào tóc nó và buộc thấp ở phía sau. Trông hấn rất khéo tay bằng chứng là nụ cười hài lòng của nó. Nó mang giày vào và định rời đi thì hấn nói theo.

- Em k trang điểm sao?

- Anh hiểu tính em mà...- nó quay sang đưa ngón tay lên như muốn cốc vào đầu hấn, hấn biết tính nó không thích phần son vậy mà còn hỏi nó câu đó.

.....

Lúc này đã đúng 19g, mọi thứ như đã sẵn sàng không khí ngày càng náo nhiệt. Từ Anh và San Chi luôn đi cùng nhau. Cả hai người hôm nay rất nổi bật. Mái tóc vàng của Từ Anh nay cô đã đổi sang màu đen óng ánh, cô diện trang phục dạ hội màu cam đỏ dài chấm đất, điểm nhất là những viên đá được đính dày và chặt ở phần eo. San Chi cũng không thua kém khi mái tóc đỏ vẫn giữ nguyên nhưng hôm nay lại thắt bím lệch vai, chiếc đầm dạ hội màu xanh lá nhạt cúp ngực, đuôi váy phồng và dài phủ chân, chiếc nơ to bằng thắt ngang eo, cả hai cùng chọn cách trang điểm đậm càng tôn lên vẻ đẹp sắc sảo của 2 người.

Ba hấn, hấn và nó đến chác buổi tiệc vừa mới bắt đầu vì thấy Quỳnh Mai vừa đọc diễn văn xong. Ba hấn vẫn phong độ và điềm nhiên như thế, theo sau là hấn và nó. Nó khoác tay hấn, hai vợ chồng diện đồ cặp với nhau khi chồng thì vest sang trọng chiếc vavat màu xanh demin lạnh. Nó cũng không khác hấn gì mấy khi màu của bộ váy và giày cao gót thì hết màu cavat của anh, chỉ có điều tất cả phụ nữ ở đây đều ngạc nhiên khi thấy bộ váy nó khoác lên người. Trong khi mọi người lại chăm chú cho sự hiện diện của mình phải hoàn hảo, phải váy dài chấm đất, ngũ cả chân, váy càng dài càng đẹp, màu càng nóng thì càng nổi, trang điểm càng đẹp thì càng nổi bật, nhưng khi nhìn thấy sự xuất hiện của nó thì những người đó đều nhận ra rằng quan điểm đó quá sai lầm. Khi đối chiếu với nó, chiếc váy đuôi cá ngắn đơn giản chỉ là sự kết hợp giữa phần ren và lưới, mái tóc buộc nhẹ phía sau đặc biệt là ngoại trừ đôi bông tai và chiếc nhẫn cưới trên tay thì trên người nó chẳng có phụ kiện nào khác, ngay cả ví cũng không. Điều khiến tất cả họ phải ngỡ ngàng chính là khuôn mặt của nó, hầu như không có một chút lóp trang điểm nào, ngay cả thoa một chút son hồng trên môi cũng không. Vậy mà báo chí đăng tin rầm rầm về việc nó nhập viện,.....những điều đó điều vớ vẩn. Bằng chứng là họ đã thấy một TRIỆU Từ An và là 1 CCO đang khoác tay CEO của VIVIAN đang dự tiệc ở đây. Phóng viên thấy sự xuất hiện đặc biệt của "tam giác vàng" thì tập trung vào ba người mới vào. Xem ra hôm nay tiệc của Mạc Thị nhưng nhân vật trung tâm là người của Phó gia..San Chi đứng kể bên Từ Anh định tiến tới nhưng Từ Anh đã ngăn cản.

Đúng là lúc này đã chính thức nhập tiệc bởi không khí vô cùng ồn ào náo nhiệt, điều này làm nó khá khó chịu nhưng vẫn phải tươi cười khoác tay hấn theo sau ba hấn chào hỏi. Trong lúc hấn nghe điện thoại thì ba hấn và nó lại tiếp tục chào hỏi.

- Oh...chào chủ tịch Phó..- Quỳnh Mai cùng con gái đến chào hỏi Phó Lâm

- Chào chủ tịch Quỳnh, tiểu thư Từ Anh...ah...giới thiệu với 2 người đây là con dâu tôi cũng là CCO của VIVIAN Từ An...- ba hấn giới thiệu rất chi tiết về nó, điều này làm Từ Anh nghĩ rằng ông đang tân bốc nó, càng làm cô ghét hơn. Quỳnh Mai nghe thế trong lòng cũng không mấy vui vẻ, riêng nó thì nghĩ gì đó. "Xem ra PL đã xem trọng mình rồi."

- Aiza.....đúng là tuổi trẻ tài cao mà...Từ Anh cũng nên chào hỏi đi con..- QM nói Từ Anh liền hiểu ý nhưng cái bắt tay giữa nó và Từ Anh không như mọi người nhìn thấy, lực đạo ở tay Từ Anh rất mạnh nhưng cũng chính cái bắt tay này Từ Anh cũng nhận ra, tay nó rất lạnh và nó chẳng có biểu cảm gì. Quay lại phía nó, nó nhìn ánh mắt của Từ Anh cũng đủ hiểu Từ Anh hận nó thế nào, nên nó cũng chẳng biểu hiện gì.

- Phục vụ...- Từ Anh lên tiếng, tên phục vụ bung khay thức uống đến, trên khay có 4 ly rượu đỏ, Quỳnh Mai nhận lấy đưa cho con gái mình, sau đó lại đưa cho PL.

- Ah...xin lỗi..huyết áp tôi vẫn còn cao nên không uống được rượu hay An..con uống giúp ca có được không..Ryan nó vẫn chưa quay lại..- PL quay sang nó, nó không thể từ chối nên đã nhận và uống nhưng không ngờ..

- Mời cô...đây là tôi mời CCO của VIVIAN, lúc này chỉ là uống thay chủ tịch Phó thôi...còn đây là phần của cô mà..- Từ Anh vẫn kiên trì đưa ly rượu còn lại trong khay được Từ Anh cầm lên đưa cho nó, nhưng nó chưa nhận lấy. Ánh mắt Từ Anh vẫn bình tĩnh, thấy chưa có động tĩnh Quỳnh Mai bồi thêm 1 câu.

- Vậy để tôi kính tiểu thư đây 1 ly...

- Ba...Ryan sẽ không cho con uống nhiều thế đâu...- lời nói của nó như muốn từ chối nên mới lấy hấn ra làm lí do..nhưng ba hấn dường như k để ý đến ý tứ trong lời nó.

- Không sao đâu...ta sẽ nói đỡ cho con...Ryan trước giờ vẫn luôn nghe ba...nó sẽ không giận đâu con..- Nó miễn cưỡng nhận lấy ly rượu nhưng vẫn tự nhiên trong khi Từ Anh vui mừng

- Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ. -

- Hợp tác vui vẻ..- lời nó nói lạnh tanh sau đó là tiếng va chạm của 2 ly rượu và cuối cùng là chiếc ly của nó trống không. "Vui vẻ nhé Từ An...hahaha" Từ Anh thích thú khi thấy nó uống hết, mọi thứ cô đã sắp đặt sẵn nhưng không ngờ lại thành công đến vậy.

- Ba...con tìm Ryan để lấy điện thoại..xin phép...- nó tìm có đi, nhưng thực chất là tìm toilet, thứ chất lỏng đó vào người làm nó khó chịu, nó biết ly rượu vừa rồi là rượu thường, không mạnh nhưng sao nó lại khó chịu đến vậy. Nó dùng nước lạnh khoác vào mặt nhưng vẫn không thoải mái, liền đi ra ngoài tìm hấn...Nó muốn về nhà ngay lập tức. Nhưng mỗi bước đi của nó càng loạn choạng,nó biết mình không say nhưng..."chết tiệt...cô dám bỏ thuốc tôi..." Người nó càng lúc càng khó chịu.

.....

- Ryan...lâu quá không gặp..có thể uống một ly không..- San Chi đã theo hấn từ lúc hấn nghe điện thoại, hấn quay lại thì trên tay của San Chi có 2 ly rượu, chủ động đưa cho hấn nhưng hấn không để mắt đến ngay cả một ánh nhìn cũng không. Theo hấn biết thì Khuru gia đã sụp đổ, nhưng sao giờ San Chi lại xuất hiện ở đây? Hấn nhận ra rằng mình nghe điện thoại đã rất lâu nên hấn muốn đi tìm nó nhưng hấn chỉ thấy mỗi ba hấn.

- Ba...An đâu rồi..- hấn khẽ cúi đầu khi thấy QM, nhưng sao đó lại nóng lòng tìm nó.

- Nó nói tìm con lấy điện thoại mà..con k gặp nó sao? - ba hấn nói làm hấn ngó quanh sau đó bỏ đi tìm nó khắp nơi. Cuối cùng tiếng đổ vỡ từ đâu đó làm hấn phải quan tâm. Hấn bắt ngờ khi thấy nó đang loạn choạ và đụng phải nhiều phục vụ. Tính ra nó cũng rất thông minh khi chọn nơi mà mình muốn quậy. Trái với ý muốn của Tử Anh.

- An...em sao vậy...? - hấn đỡ nó, người nó nóng hừng hực, nó cảm nhận được sự mát lạnh từ tay hấn.

- Em muốn về nhà...- giọng nói như say làm hấn nghĩ nó đã say và gọi xe đến cổng sau để đón.

.....

Hấn đưa nó về phòng và lấy chăn đắp lại cho nó nhưng nó hất chăn ra, miệng nó nói không ngừng.

- Nó..g...- giọng nói nó đứt quãng, đến giờ hấn hiểu ra, nó đã bị bỏ thuốc.

- Anh Ji Hoon...Ji Hoon..- hấn định lấy khăn cho nó nhưng hấn đã khựng lại, hình như hấn đã nghe cái tên này ở đâu rồi.

- An...An...Ji Hoon là ai..

- Anh không nhớ Vy sao..chúng ta...là thanh mai...áh...khó chịu quá...- nó trả lời không mấy tròn câu nhưng chỉ thế là hấn đủ hiểu, hấn bắt đầu khó chịu..

- An mở mắt ra...xem anh là ai..

- R..y...a..n...Ryan...-

- Ryan là ai...// là người em yêu...-

- Đây là do em chọn..- hấn hôn nó,cái hôn mạnh mẽ như trút giận nhưng sau đó lại nhẹ nhàng...như yêu thương cưng chiều nó, ích ra hấn biết được trong lòng nó hấn đang ở vị trí nào?? Còn nó, vừa nó vừa khó chịu, nhưng có cái hôn của hấn nó như 1 sự giải tỏa trong nó, thế là nó mãnh liệt đáp trả và giờ đây lý trí nó đã đi xa...đi thực xa...đi đến 1 nơi mà sau này khiến nó phải hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Có chuyện đến

Sáng hôm sau nó tỉnh dậy trông khá mệt mỏi.Hai tay xoa nhẹ hai bên thái dương, những hình ảnh đêm qua lại hiện lên trong đầu nó. Nó lại xoay sang nhìn hấn, hấn vẫn đang ngủ rất ngon. Phải nói một điều rằng việc như thế này nó và hấn sẽ phải trải qua vì nó thật sự yêu hấn nhưng cái mà nó không ngờ nhờ người chị thân thương của nó mà chuyện này đến sớm như vậy. Ngay cả kẻ ngốc cũng nghĩ ra, trong ly rượu hôm qua đã có người giờ trò và người đó không ai khác là Tử Anh. Nó không suy nghĩ gì nữa lập tức bước xuống giường và vào phòng tắm chuẩn bị đi làm trong khi hấn còn đang ngủ ngon lành. Không lâu sau nó bước ra với mái tóc xõa tự nhiên, bộ comple công sở màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng sọc xanh được nó cài đến bằng tay, giày cao gót đen, nó điểm lên môi một ít son hồng giúp nó tươi tắn hơn thay vì gương mặt mệt mỏi mỗi ngày kia. Nó lấy túi xách và chuẩn bị rời khỏi thì quay lại nhìn hấn. Hấn vẫn ngủ rất say, vẻ mặt khi ngủ của hấn rất trẻ con yên bình, nó cảm thấy giữa nó và hấn như thế này thật tốt. Hấn không làm gì sai cả và cũng là người vô tội, là người tốt bụng và tài năng nhưng tại sao hấn lại có một người ba độc đoán và ác độc đến như vậy. Nghĩ đến đây nó lại thẳng thừng cất bước và rời đi.

.....

Hiện tại đã hơn 7 giờ 30 phút, nó bước vào công ty thì tất cả các nhân viên thấy nó đều cúi gập người chào nó. Nó không nói gì chỉ lịch sự chào lại, thái độ không lạnh không nóng rất hòa nhã. Từng bước chân của nó rất tự nhiên, phong thái cũng không thay đổi rất hòa nhã. Nếu như là người ngoài đến thì sẽ không đoán được cô gái trẻ đẹp này lại là một CCO của một tập đoàn thuộc top thế giới.

- Thư kí Jung...báo cáo lại tất cả mọi việc ở công ty trong thời gian tôi không đi làm. - nó về phòng liền ngã người ra ghế và xoay ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy thư kí Jung đang báo cáo với lưng ghế đang xoay xoay kia.

- Anh nói dự án với WATION? Sao tôi không nghe ba và Ryan nhắc đến? - nó xoay ghế lại sau khi nghe tin làm nó phải ngạc nhiên. "WATION...chẳng phải do Aran quản lý sao?"

- Thưa giám đốc....dự án này chủ tịch đã giao cho tổng giám đốc Phó phụ trách, vì giám đốc phải dưỡng bệnh nên chủ tịch bảo tôi không được nói chuyện công việc với cô. - Thư kí Jung thành thật.

- Được rồi...anh về phòng làm việc đi. - nó biết trong VIVIAN này chỉ một lời nói của "chủ tịch" thì có trọng lượng thế nào. Nó ngã người ra sau ghế. Dự án này rất lớn...nhưng lại đến đúng lúc này...nó nghĩ rằng việc này không đơn giản như vậy, nó có thể tin tưởng vào Aran - anh mình sau lần gặp trước nhưng người mà nó phải lo lắng nhất chính là anh hai mình, Cent, anh ấy là người luôn hành động trước suy nghĩ. Nhìn lại những tập tài liệu đã chất thành chồng trên bàn, nó thôi ngừng suy nghĩ và mở tài liệu ra xem cho đến trưa. Cũng đã 10 giờ trưa, nó đang làm việc thì nhận được điện thoại, sau đó lại gấp rút chạy ra khỏi công ty và không quên gọi cho thư kí Jung hủy hết mọi lịch trình ngày hôm nay

.....

Hắn đã tỉnh dậy sau những tia nắng chói chan cứ chiếu qua cửa sổ làm hắn phải khó chịu mở mắt. Nhìn sang kế bên thấy trống không, hắn đoán là nó đã đến công ty vì hắn đã nghe nó nhắc đến chuyện này khi cả hai đang trên đường đến buổi tiệc hôm qua. Nhắc đến buổi tiệc hôm qua, hắn liền nở nụ cười hân hoan, quả thật hắn rất hạnh phúc. Không chán chường do dự hắn lao ngay vào phòng tắm và chuẩn bị đến công ty ngay để được gặp nó.

Hắn đến công ty với trang phục chuẩn soái ca với áo sơ trắng sơ vin được xắn lên đến khuỷu tay, tay trái còn mang theo chiếc cặp laptop, hiển nhiên mỉm cười chào mọi người trong công ty mặc dù hắn biết mình đến trễ, nhưng hắn biết chẳng ai nói gì hắn đâu.

- Thư kí Jung, Từ An đã ra ngoài rồi sao? Tôi vừa sang phòng làm việc của cô ấy nhưng không thấy. - hắn đến chỗ làm việc của thư kí Jung gần với phòng làm việc của nó.

- Thưa tổng giám đốc, giám đốc đã ra ngoài rồi ạ.- thư kí Jung cúi đầu trả lời.

- Hôm nay cô ấy gặp đối tác nào vậy? - hắn lại hỏi về lịch trình của nó.

- Thưa, giám đốc đã hủy hết mọi lịch trình của ngày hôm nay rồi ạ. - Thư kí Jung thành thật nói.

- Hủy hết sao? Cô ấy có nói đi đâu không?

- Thưa tôi...không biết....nhưng tôi thấy giám đốc đi rất gấp. -

- Được rồi...anh làm việc đi. - thư kí Jung lớn hơn nó và hắn chỉ 2 tuổi, nhưng nó và hắn vẫn gọi anh là anh chứ không hề không phải phép. Hắn biết thư kí Jung là người chân thật và nghiêm túc trong công việc, nói đúng sự thật nên hắn có gắng hỏi nữa cũng chỉ bằng không. Hắn vừa về phòng làm việc của mình vừa gọi cho nó nhưng nó lại không bắt máy.

.....

Quay lại với nó, vừa nghe xong điện thoại của Hiểu Lam đã tức tốc bắt taxi về nhà. Vừa về đến thì thấy cửa nhà đã mở toan, vào trong thì thấy hai mẹ con Hiểu Lam ngồi trên sofa nắm tay nhau. Nó thấy tinh thần của bà Thụy không được ổn cho lắm, và phải gọi là đang hoảng loạn. Hiểu Lam thấy nó đến liền mừng rỡ, nó đến ngồi cạnh hai người thì mới để ý đến hộp quà màu đỏ trước mặt.

- Có chuyện gì mà chị và bác Thụy hoảng vậy....

- An.....con xem....// em xem nó đi...- bà Thụy run cầm cập, thứ bên trong quả thực rất đáng sợ.

Nó theo hướng chỉ tay của bà Thụy liền biết nguyên nhân gây nên là hộp quà kia. Nó lại gần, lúc này nó mới nhận ra, không chỉ đẹp mà còn rất sắc sảo thu hút, muốn người khác mở ngay từ cái nhìn đầu tiên.

"Đừng gần là lựu đạn ở trong đấy nhé..." nó nghĩ thầm, nhưng chắc chắn là không phải rồi. Tay nó đã dần mở và Hiểu Lam và bà Thụy đã nhắm mắt, họ không muốn thấy những thứ đó một lần nữa. Nó bất ngờ lớn về món quà bên trong, đúng là đừng bị lừa bởi vẻ ngoài. Một hộp quà bên ngoài đẹp và hấp dẫn đến như vậy nhưng bên trong lại chứa những thứ đáng sợ. Nhưng đối với người đã được huấn luyện kìm nén như nó thì chắc rằng, nó vẫn luôn giữ được bình tĩnh trong tình huống này. Bên trong hộp quà là một hình nhân dính máu, đáng sợ hơn là kể bên hình nhân là một quả tim thật bị một vật sắc nhọn đâm vào và máu vẫn còn đang chảy ra. "Đúng là dọa người mà" nó nghĩ thầm sau đó cầm thử hình nhân nữ đó lên, nó cảm nhận có thứ gì đó phía sau lưng hình nhân cộm vào tay nên nó xoay hình nhân lại và xem thử thì đúng là có thứ gì đó thật. Nó lấy ra thì ra là một tấm giấy nhỏ nhưng bên trong chỉ vờn vện bốn chữ làm người khác sợ chết khiếp. Có lẽ 4 chữ đó được viết bằng máu thật bởi nó ngửi được mùi tanh từ máu người. Nhưng nó lại nhanh chóng gấp tấm giấy lại vì Hiểu Lam và bà Thụy vẫn còn hơi sợ nên không biết đến tấm giấy kia.

Nó đóng hộp quà lại và xoay người trấn an bà Thụy.

- Bác Thụy..bác hai phải đi công tác xa, trong nhà chỉ còn mình bác hai gái..Bác ấy mới gọi cho con và muốn bác Thụy cùng chị Hiểu Lam sang đó chơi vài ngày...con nghĩ hay hai người sang đó thư giãn đi nha...sau đó cùng dọn về nhà lúc trước...- nó muốn đưa Hiểu Lam và bác mình về lại Mỹ. Vì nó tin chắc rằng nếu họ còn ở đây..chắc chắn có một ngày nó phải hối hận vì không bảo vệ được họ. Nó biết rõ ràng người gửi món quà này là muốn nhắm vào nó, nhưng nếu đã vậy tại sao không gửi đến phòng làm việc hay nơi ở hiện tại của nó mà lại ra tay với Hiểu Lam và bà Thụy.

- Con thấy làm thế cũng ổn...và lại nơi đó cũng là nhà của mẹ...có rất nhiều kỉ niệm mà phải không? - Hiểu Lam cũng muốn tốt cho mẹ mình nên tán thành cách làm của nó. Vì chính chị cũng biết, việc trước đó là một lần lại thêm lần này nữa..Chắc không ngờ đến nỗi nghĩ 2 chuyện đến đều trùng hợp chứ?

- Được...cũng lâu rồi...ta không gặp chị ấy...- nói xong nó nói với Hiểu Lam đưa bà Thụy về phòng nghỉ ngơi và nhờ Hiểu Lam chuẩn bị hành lý và nó gọi điện thoại để đặt vé trước. Khoảng 3 giờ nữa sẽ bay.

Phòng khách lúc này vắng tanh, chỉ còn nó ngồi đối mặt với hộp quà kia. Đôi mắt nó vẫn luôn dán chặt vào hộp quà kia, bắt giác hai tay nó đang vào nhau và đưa lên gần cằm. Nó đang suy nghĩ là ai muốn đối phó với nó đây. Nó đang cho rằng liệu người muốn nó chết có phải là San Chi hay không? Sau 2 năm không gặp nó cũng nghe chút tin tức về gia đình của San Chi và bất ngờ với nó hơn là San Chi cũng có mặt tại buổi tiệc hôm qua. Thêm một người khiến nó nghi ngờ hơn nữa chính là Từ Anh, nhưng nó không nghĩ Từ Anh có thể làm ra những chuyện đáng quyền rũ thế này. Nhưng nếu nó nhìn việc này theo một cách khách quan và tổng thể thì vẫn còn một điều mà đáng lo ngại nữa đó có thể là một người bí ẩn nào đó họ làm vậy mới mục đích cản trở kế hoạch trả thù của nó. Nhưng điều này nó loại bỏ ngay lập tức vì kế hoạch trả thù chỉ có duy nhất một người đó chính là chính bản thân nó biết mà thôi. Nghĩ đến đây nó đứng phắt dậy, hai tay của nó mạnh mẽ cầm lấy hộp quà kia đem ra sau nhà vứt vào thùng rác một cách lạnh lùng. Trước khi xoay người vào nhà, nó nói thầm một câu, tay của nó cũng đã nắm chặt lại từ lúc nào.

- Tôi nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này. - giọng nói lạnh nhạt, nó lấy điện thoại từ túi quần sau đó nhắn tin cho hân nói nó về nước vì ở Lucky có chút việc cần nó giải quyết. Và việc đưa bà Thụy và Hiểu Lam cùng đi thì không một ai biết vì nó đã bí mật sắp xếp chuyện này.

.....- Cậu làm vậy.....không sợ..mang xui xẻo.....

- Bậy...bậy...nếu có xui xẻo thì Từ An và những người trong nhà đó mới xui xẻo...mắc mớ gì liên quan đến chúng ta...vì cậu nên tở đã mang đến nhà riêng..chứ nếu không, món quà đó đích đến phải là Phó gia....- Từ Anh rót một 2 ly rượu sau đó đưa cho San Chi 1 ly.

-Cậu chắc nó sẽ không dám làm loạn như hôm qua chứ? - San Chi có vẻ lo lắng về kết quả, nói đúng hơn trong lời nói của cô có chút không tin tưởng vào khả năng làm việc của Từ Anh.

- Không đâu...tớ chung sống với nó từ nhỏ nên biết được điểm yếu của nó là gì...- Từ Anh chắc chắn..

- Trông cậy vào cậu...- San Chi tin tưởng vào Từ Anh, sau cuộc bàn chuyện đó là tiếng cười giả là của 2 người con gái. Báo hiệu sắp có chuyện xảy ra nhưng không biết đích đến của những chuyện này là đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thân thiện

Sau hơn 17 giờ bay cuối cùng nó và hai mẹ con bà Thụy cũng đến nơi mà họ muốn đến. Phải mất hơn 2 giờ mới đến nhà bác của nó. Hiện giờ cả ba đang đứng trước căn biệt thự nguy nga rộng lớn, kiểu cách sang trọng. Vừa được mở cửa thì bác hai (gái) của nó đã ra đón ngay. Bà mừng rỡ đón em chồng mình, vì cả hai nói chuyện với nhau rất hợp rơ và hiểu ý nhau. Đó cũng là một sự trùng hợp hy hữu. Bác hai của nó cũng đối xử rất tốt với Hiểu Lam và cả nhà của bà luôn ủng hộ Hiểu Lam và Diệu Phong.

- Angus đến công ty rồi sao bác? - nó hỏi bác mình và nó cũng muốn biết tình hình của Lucky hiện giờ.

- Àh...không, hôm qua nó và Otis về muộn, nên giờ nó vẫn còn ở trên phòng còn Otis nó đã ra ngoài từ sớm rồi. -bác hai nó trả lời. Nó cũng không gấp để gặp Angus và lại hôm nay là chủ nhật nên để anh ấy nghỉ ngơi một chút. Bác nó bảo nó và Hiểu Lam về phòng mà bà đã bảo người làm chuẩn bị nhưng nó bảo Hiểu Lam về phòng sắp xếp hành lý trước còn nó thì lại xin phép ra ngoài. Vì ngoài chiếc túi xách ra nó có gì gọi là hành lý đâu mà sắp xếp.

Nó vừa ra khỏi cổng thì Otis cũng vừa về. Nhưng thấy bóng dáng này anh nhận ra ngay là nó nên cũng âm thầm bước theo. Anh quan sát thấy nó bước đi chậm chậm trên người khoác trang phục công sở nhưng hướng nó đi không phải đến công ty. Cảnh quan ở đây vào buổi sáng rất tốt, yên tĩnh lại trong lành, vì vậy từng bước chân nó bước thật chậm. Anh theo sau nó, cuối cùng cũng thấy nó dừng lại. Anh nép mình sau tán cây to và ngược nhìn nơi mà nó dừng lại. Trước mắt nó và anh là ngôi trường cấp hai và cấp ba được xây dựng cạnh nhau. Anh cảm thấy khá thắc mắc sao nó lại đến đây vì theo thông tin em trai mình nói hai nơi này đối với nó không đẹp là mấy.

- Anh ra được rồi đó. - nó đứng yên mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, nơi những học sinh đang chơi bóng rổ ở sân sau. Anh nghe thanh âm không lạnh không nóng từ nó thì đã biết mình sai lầm. Thì ra nó đã biết anh theo sau nó từ nào giờ. Anh bước ra và đứng phía sau nó, anh hoàn toàn đối lập với nó nhưng giống nhau ở điểm cả hai cùng mang giày thể thao trắng. Nhưng phong cách trang phục thì khác hẳn, anh khoác cho mình bộ thể thao dài màu xám viền đen. Vì hôm nay là chủ nhật nên anh cũng không đến công ty vội nên đã ra ngoài từ sớm để hưởng thụ không khí trong lành, khi anh về thì vừa đúng phát hiện ra nó.

- Sao em lại đến đây? Em thích bóng rổ lắm à. - anh thấy nó đang chăm chú nhìn vào sân bóng rổ, nhưng những học sinh lúc này đã rời đi.

- không hẳn là thế. - đối với nó bóng rổ không phải là thích nhưng cũng không phải là ghét mà là cảm giác thích thú với nó. Vì nó chưa từng thực sự chơi môn này. Vào thời trung học, nó cũng từng được hướng dẫn học môn này nhưng nó không được thực hành vì chẳng có ai chơi với nó. Họ chỉ chơi với Từ Anh, vì họ biết Từ Anh là thiên kim của Triệu gia được người đưa đón khi đi học còn nó thì không. Nó cùng với Hiểu Lam đi bộ gần đến nhà bác nó mới có xe đón. Vì nó muốn vậy. Lúc ở trường Từ Anh không nhận nó là em một phần tên của nó cũng được bảo mật nên chẳng ai biết. Nhưng có lẽ

Cent là một trường hợp ngoại lệ. Ngôi trường này có lẽ là nơi nó ám ảnh nhiều nhất sau vụ hỏa hoạn năm đó, từ lúc này nó đã bị trầm cảm, tự kỉ và hoán loạn. Ngay cả một tuần nó đến lớp không đến 3 buổi.

Nó chuẩn bị rời đi thì anh kéo tay nó lại và dẫn vào sân bóng, nó nhìn anh.

- Có muốn đấu 1 ván không? - anh hỏi nó.

- Được...- ngẩng nhìn đồng hồ trên tay xem ra nó vẫn còn thời gian cho 1 trận bóng. Nó còi bỏ vest và đặt trên ghế đá, may thay nó đã thay giày thể thao trước khi bay, nếu không thì lúc này nó đã đi chân đất rồi.

- Vậy bắt đầu nhé...- anh vừa nói là đã bắt đầu, anh cố gắng chơi thật chậm để nó theo kịp và thích nghi vì anh nghĩ nó không biết chơi. Anh thì khỏi phải nói, từ lúc ra nước ngoài du học anh cũng là một vận động viên ưu tú về bộ môn này, anh chỉ sợ nó không theo kịp thôi, nhưng có lẽ anh đã lầm. Tuy có sự chênh lệch về chiều của nam và nữ nhưng nó không ngại ngần mà dứt điểm và cuối cùng nó đã thành công dành được 3 điểm. Anh bất ngờ, rõ ràng là nó chưa từng chơi mà...Đúng thực nó chưa từng chơi nhưng nó đã từng xem qua nhiều người chơi và kĩ thuật của họ, với người IQ cao như nó thì nó chỉ vận dụng giống hệt họ lại thôi. Ai ngờ thành công chứ. Anh cũng đâu phải dạng vừa, anh cũng ra sức cản nó mà không quên ghi điểm cho mình. Cho đến khi điểm số cả hai đang dần kết thúc, hiện giờ là 13 và 14.

- Ai thua thì mời com nhé...- quả thật hôm nay anh rất vui...rất rất vui khi được cùng nó vui đùa như thế này.

Anh chỉ cần 1 điểm thôi thì nó sẽ mời com anh ngay nhưng nó đã không để anh thắng như vậy. Số điểm hiện giờ là hòa nhau và pha bóng cuối cùng đang được cả hai giằng co. Nó giành được bóng thì bị anh cản lại, nó đang cố gắng bật lên nhưng chân vừa chạm đất nó khụy xuống, quả bóng cũng trượt khỏi rổ. Có vẻ như nó đã bị trật chân, nó chỉ hơi nhăn mặt chứ không tỏ vẻ đau đớn lắm. Anh lo lắng chạy lại xem nó thế nào.

- Vẫn còn 1 điểm nữa mà...- anh không ngờ có lúc nó lại trẻ con như thế, bị trật chân còn không lo, giờ còn lo chuyện thắng thua. Nhưng đối với nó dù trận đấu này không có ý nghĩa gì mấy nhưng nó rất tôn trọng trận đấu này, vì đây là lần đầu tiên nó được hơi bóng.

- Bong gân rồi..ngồi yên ở đây...- anh đưa nó vào ghế đá sau đó chạy nhanh đi đâu đó.

Nó thấy vừa chạy đi đưa tay xem tử chân mình thế nào. Lúc này chỉ còn mình nó nên biểu hiện của nó không dấu nổi nữa, rất đau. Ngay phần cổ chân đã sưng to lên và có dấu hiệu tím dần, nó đưa tay sờ vào thì cảm giác rất nóng. Đột nhiên điện thoại trong túi áo nó lại vang lên, nó mở ra xem thì là hân gọi. Nó điều chỉnh lại giọng nói để hân không nhận ra. Anh trở về với mồ hôi nhễ nhại trên người, trên tay nào là đá lạnh, nào là những vật dụng sơ cứu...

- Vâng..bên này em vẫn chưa xong. có lẽ khoảng vài ngày nữa. Em tự biết lo cho mình mà...tạm biệt...- nó cố vẽ một nụ cười tự nhiên để hân không nhận ra, sau đó vội tắt máy.- Anh cũng hoàn thành xong việc bằng bó cho nó, anh cũng nghe qua cuộc thoại của nó với hân, anh cũng nhận ra ý tứ trong lời nói của nó như rất yêu thương đối phương vậy. Vì thế anh có chút khó chịu trong lòng nhưng cũng nhanh tan biến.

Nó nhìn lại chân mình, anh đã giúp nó băng lại không những nhanh mà còn đẹp và gọn nữa. Nhưng nó cũng không ngờ nó và anh lại có ngày thân thiện với nhau như vậy. Nhìn lại lần nữa nó bắt đầu ngán ngẫm.

- Nhờ mày...mà không bắt được trộm rồi.....- nó cảm thán..lẽ ra nó muốn đưa Hiểu Lam và bà Thụy sang đây sau đó nó âm thầm trở về để bắt trộm, nhưng nhìn cái chân có quần băng trắng kia thì xem ra việc này phải quẩn lại rồi.

- Bắt trộm....// à..không có gì...chúng ta đến Lucky đi...cũng muộn rồi...- nó vừa nói sau đó lấy áo và đứng dậy..nhưng anh đã hạ thấp người xuống và cõng nó. Nó biết tình thế bây giờ chân nó không thể vận động vì thế nó cũng thuận ý, dù sao cũng là người trong nhà thôi mà, không nên tỏ vẻ làm gì.

Đoạn đường không quá xa, nhưng anh lại muốn đoạn đường này không có điểm dừng mà lại đi tiếp, vì anh đang cõng một thiên thần phía sau, anh đã từng nói với lòng là phải quan tâm đến cô gái này bây giờ cũng thế và sau này cũng thế. Nó và anh đều im lặng, cảnh lặng đến nỗi chỉ nghe được tiếng bước chân và hơi thở của anh và nó. Anh không mệt bởi nó nhẹ hay do thể lực anh tốt đây..

Khi cả hai về đến nhà, anh chỉ cúi đầu chào sau đó cõng nó về phòng. Mọi người thấy cũng hoảng hồn theo sau.

- Jade..sao vậy con...-bà Thụy lo lắng chửi nó, trong khi bác nó đã xuống bếp chuẩn bị cho nó chút gì đó. Sau đó mang lên cho nó.

- Con không sao đâu bác...- nó nhìn mọi người lo lắng cho mình mà bật cười. Mọi người khó hiểu nhìn nó, anh cũng cười, anh biết nó cười điều gì rồi.

- Con chỉ bị trật chân dạng nhẹ.ẹ...thôi mà....có cần làm quá lên vậy không?? Hihi...- nó nói xong rồi cười.

- Nhóc đó....toàn gây chuyện....- Diệu Phong đến gần cốc đầu nó một cái.

- Em đang là sếp của anh đấy nhá...- nó hù dọa Diệu Phong, lúc này nó rất dễ thương làm mọi người cười theo nó, nó cũng quên mọi cơn đau phía dưới chân.

- Không sợ..đây là nhà của anh..anh là anh của em...khi nào ở công ty mới tính nhóc...haha...- Phong lè lưỡi trêu nó..Otis đã về phòng từ lúc nào...mọi người cũng tản ra cho mọi người nghỉ ngơi..Nhưng nó gọi Hiểu Lam và Diệu Phong ở lại.

- Có chuyện gì mà gọi hai anh chị lại đấy nhóc...- Phong vẫn không ngừng trêu nó. Nhưng lúc này nó đã khác, không còn vẻ dễ thương như lúc nãy.

- Em nghe bác nói bác muốn về hưu...và để Otis thay bác làm phó chủ tịch??- nghe đến công việc, Phong cũng nghiêm túc lại không chút đùa giỡn. Đối

với công việc nó chỉ nhìn việc không nhìn người, vì thế dù là người thân hay gì đó yêu cầu nhắc đến nó lại nghiêm túc và lạnh lùng, nhìn thái độ và cách xưng hô cũng đủ hiểu.

- Đúng thế..nhưng vẫn chưa có quyết định. - nó hiểu ý Phong vì bây giờ chỉ cần lời tuyên bố của nó thôi. Nó đang phân vân, vì nếu quyết định vị trí giám đốc của Otis sẽ trống, theo như nó biết trong Lucky vẫn còn tay chân của Mạc Danh, nếu xử lý không ổn thỏa chắc chắn sẽ có chuyện rắc rối. Nó suy nghĩ một lúc, sau đó quay sang nhìn Hiểu Lam.

- Chị Lam, nếu em nhớ không lầm chị đã từng tốt nghiệp quản trị kinh doanh sau anh Phong một khóa đúng không?

- Đúng..nhưng mà...

- Em biết mình nên làm gì..anh Phong về phòng trước đi...- nó từ từ ngồi dậy và dựa người vào thành giường, Hiểu Lam ngồi cạnh nó. Như đang chờ điều nó nói.

- Em có chuyện muốn nhờ chị.

- Chuyện gì...em cứ nói đi, chị sẽ giúp em..-Hiểu Lam nhẹ nhàng nắm lấy tay nó.

- Nếu việc bác nghỉ hưu được truyền ra ngoài chắc chắn nội bộ sẽ lục đục về việc Otis làm phó chủ tịch.....- được một hồi lâu, đưa tay gần chiếc đèn ngủ và lấy điện thoại bấm bấm gì đó, sau khi thấy dòng chữ trong điện thoại, ngay cả Hiểu Lam cũng ngạc nhiên một cách khó hiểu. Nhưng nó gật đầu chắc chắn, Hiểu Lam cũng không nói gì thêm. Cô đã hiểu vì sao nó báo Phong về phòng trước.

Otis đã đứng ở mép cửa, thấy mọi người xuống nhà nên anh định sang thăm nó nhưng cũng tiện thể nghe được cuộc thoại giữa nó và Hiểu Lam nhưng lúc nó đưa điện thoại cho Hiểu Lam, anh không biết nội dung bên trong là gì?

- Oh...Otis..chuẩn bị đi làm sao?? Angus không đi cùng anh sao? - Hiểu Lam khá bất ngờ khi vừa ra khỏi phòng, đóng cửa và xoay người thì đã gặp anh..

- Nó bảo một gì đó...anh sang thăm An rồi đi làm. - giọng anh lạnh nhạt như thường, khác hẳn khi nói chuyện với nó. Hiểu Lam cũng tìm cách rời khỏi.

Anh vừa mở cửa vào thấy nó đã ngủ, anh mỉm cười nhẹ sau đó cũng rời đi vì anh không muốn làm phiền nó. Và lại chỉ cần nếu anh thay ba mình làm phó chủ tịch của Lucky thì chức vụ của anh và nó chỉ chênh lệch 1 bậc. Nhưng nghĩ đến ba mình, sắc mặt anh lại trở nên thâm trầm và lạnh lẽo.

Còn về nó, khi nghe tiếng cửa đóng lại nó liền mở mắt, nó đang suy nghĩ. Nhớ lại hình ảnh lúc sáng nếu anh không có ý dẫn bóng gần cạnh rồi và đưa lên nhâm đề nó giật bóng và bật lên để đưa bóng vào rổ, hai hành động bắt buộc phải xảy ra liên tiếp và nhanh vì thế nó đã chủ động bật nhanh và nhanh chóng ngã xuống. Với lại cuộc nói chuyện qua điện thoại giữa nó và bác mình về việc ông nghỉ hưu, giọng ông khá buồn cũng là điều đương nhiên nhưng sao nó vẫn cảm thấy có gì đó gượng, như không muốn. Nó cảm thấy có gì đó...đang tìm ẩn đâu đây.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Thiết lập

Sáng hôm sau, Otis và Angus đã đến Lucky từ sớm để chuẩn bị cho cuộc họp mà nó đã dặn. Trong nhà chỉ còn lại nó Hiểu Lam và hai bác của nó. Vì người làm ở nhà bác nó cũng xin phép về quê ít hôm. Nó đang ngủ ngon lành khi headphone vẫn còn ở tai, Hiểu Lam gõ cửa mãi vẫn không thấy nó ra mở cửa nên cũng mở nhẹ cửa. Hiểu Lam nhẹ nhàng đánh thức nó dậy đi làm. Nó tỉnh dậy định chuẩn bị thì quay sang thấy Hiểu Lam chỉ trong bộ đồ thể thao, nó nói và kêu Hiểu Lam chuẩn bị đi cùng nó. Bộ vest công sở hôm qua nó giặt đã khô, nó lười chuẩn bị nên cũng khoác chiếc áo sơ mi hôm qua mà mình đã giặt lên người sơ vin với quần âu sau đó đi giày thể thao trắng hôm qua, một phần do nó không chuẩn bị, một phần cũng do chân của nó vẫn không tiện đi giày cao gót vì vẫn còn hơi đau ở cổ chân. Nó bước ra khỏi phòng trong bộ trang phục chẳng khác gì hôm qua, chỉ có điều nó không khoác vest bên ngoài thôi, áo sơ mi được nó cúc ở cổ tay, mái tóc vẫn xổ ra tự nhiên. Nó xuống nhà thì thấy Hiểu Lam đã chuẩn bị sẵn sàng, Hiểu Lam khác nó bởi cô chọn cho mình chiếc váy xanh dương trang nhã và thanh lịch. Cả hai cùng xin phép hai bác sau đó Hiểu Lam lái xe cùng nó đến Lucky.

Khi bước vào Lucky, có lẽ mọi người trong công ty đều nhận ra đó mặc dù đã 2 năm qua nó chưa xuất hiện lại nơi này. Tuy nhiên bên cạnh nó còn có một cô gái xinh đẹp không kém đó chính là Hiểu Lam, trong chị chừng chạc hơn nó rất nhiều nhưng không vì thế mà nói nó trẻ con. Không phải trang phục công sở lúc nào cũng trông già dặn và chừng chạc, chẳng hạn như nó, dù khoác lên mình bộ trang phục công sở này nhưng vẫn thấy được nét tươi trẻ, tự tin của nó và điều không thể thiếu đó là thấy được sự trưởng thành trong nó. Mọi người mãi nhìn nó vì nó xinh đẹp hơn rất nhiều chỉ là họ không biết thái độ của nó có giống như trước hay không.

- Chị vào đây đi. - Nó vẫn luôn đi trước và Hiểu Lam theo sau nó, chị không biết nó kêu chị theo nó đến đây làm gì còn hỏi chị có bằng chưa nữa.

Riêng nó, nó bước vào thì mọi người trong phòng họp đều đứng lên. Nó thầm tán thưởng vì Angus làm việc rất tốt, tiến độ làm việc cũng rất nhanh.

- Chào mọi người, hôm nay tôi về đây, mở cuộc họp khẩn này là có một chuyện muốn công bố. - nó chào mọi người trong phòng họp và vào thẳng vấn

đề chính. Otis vẫn luôn tập trung nhìn nó như đang chờ đợi điều nó nói. Trong khi mọi người trong phòng họp đều xù xì bàn tán về chuyện mà nó muốn nói.

- Đúng như mọi người đã nghĩ, Phó chủ tịch hay nói khác hơn là bác tôi hiện nay đã về hưu, trước khi nghỉ dưỡng bác đã nói với tôi với ý định sẽ để cho Giám đốc Triệu kế nhiệm vị trí của mình. Hôm nay tôi mở cuộc họp cũng là vì vấn đề này. - nó nói chậm chậm. Otis im lặng trong khi mọi người còn lại lại tiếp tục bàn tán.

- Theo như quy định của công ty nên bỏ phiếu để quyết định. Hoặc dựa vào số cổ....

- Tôi đồng ý với ý định của Phó chủ tịch. Giám đốc Triệu cũng đã làm việc ở đây hơn 3 năm, tôi nghĩ cậu ấy có kinh nghiệm để nhận lấy chức vụ này.

- Tôi thấy nên bỏ..phiếu...- từng ý kiến được nêu lên và bây giờ mọi người đều tập trung vào vấn đề này, chỉ riêng Huỳnh Hiểu Lam ngồi kế bên nó im lặng. Otis thầm nhếch môi vì anh đã đoán ra ý định của nó.

- Tôi tiếp nhận ý kiến của tất cả mọi người nhưng riêng tôi, tôi vẫn bỏ 1 phiếu đồng ý về việc giám đốc Triệu làm Phó chủ tịch. Thứ nhất, nên nhìn việc không nhìn người. Thứ 2, với ý kiến của cổ đông A vừa nói giám đốc Triệu đã có không ít kinh nghiệm và đã có nhiều cống hiến cho Lucky tôi nghĩ giám đốc Triệu hoàn toàn có đủ khả năng để làm công việc này. - nó nói, trong mắt mọi người lúc này đều nhìn nó, phần chắc chắn, phần kiên định. Họ không thể phản bác lại nó vì những điều nó nói đều có căn cứ và cơ sở để nói.

- Thì cứ cho là vậy đi, nhưng nếu cậu ấy làm phó chủ tịch thì ai sẽ lên làm giám đốc. - Ngay khi nghe câu hỏi này thì điều mà nó lo lắng đã đến. Theo như nó điều tra được thì người vừa hỏi nó chính là em gái ruột của Mạc Danh - Mạc Lan và hiện là cổ đông có số cổ phần đứng thứ 3 sau nó và Otis. Vì thế nếu nó và Otis cùng với Angus quản lý Lucky một cách lơ to lơ to thì Mạc Lan sẽ lật đổ bọn nó một cách nhanh nhất.

- Đây sẽ là giám đốc mới của chúng ta cô Huỳnh Hiểu Lam. - nó vừa giới thiệu thì đã có người đứng lên phản bác không ai khác chính là Mạc Lan.

- Tôi phản đối. Không phải cô là chủ tịch thì mọi quyết định đều đúng, cô đưa 1 người xa lạ vào làm giám đốc, xin lỗi là giám đốc chứ không phải là một nhân viên bình thường, cô nên tôn trọng chúng tôi một chút. - Mạc Lan tức giận đứng lên nói. Tuy nhiên nó đã đoán được Mạc Lan sẽ như thế, một phần vì mối thù của anh mình..

Nhưng nó đã lường trước được điều này vì thế nó vẫn bình tĩnh đáp lại Mạc Lan một cách khôn ngoan và đầy thuyết phục.

- Tôi nghĩ 2 năm trước mọi người đã quyết định tin vào tôi, thì tôi nghĩ rằng lần này cũng thế. Tất cả các cổ đông ngồi dự họp ở đây tôi nghĩ diễn biến vấn đề quan trọng nhất vẫn là lợi nhuận, vì thế tôi nghĩ giám đốc có là ai đi nữa nhưng người đó có đủ năng lực để đảm nhận chức vụ này thì tôi sẽ trọng dụng. Ngược lại, đối với những con chuột đang muốn đục khoét, làm tổn hại đến Lucky thì tôi nên loại trừ? Tôi nói đúng không cổ đông Mạc. - Những lời ẩn ý của nó đều gửi đến một người nào đó...

- Ồ..Ồ....Thì...đúng...chúng ta nên làm thế. - Mạc Lan đang cố nhin và thuận theo ý nó. Nhưng bà vẫn luôn mang ý định lôi kéo nhiều cổ đông về phía mình.

- Đúng đó...chúng tôi tin vào quyết định của chủ tịch. /// - sau đó là những sự đồng ý hay biểu quyết và tán thành quyết định của nó. Otis và Angus vẫn không có biểu hiện gì nhưng Eva vẫn chưa hiểu ra mọi chuyện, đơn giản là chị không tin vào những gì đang xảy ra.

- Tôi...Tôi là Huỳnh Hiểu Lam, có thể gọi tôi là Eva. Mong mọi người giúp đỡ. - nó quay sang như nhắc nhở Eva giới thiệu với mọi người. Sau đó là tràn pháo tay chào đón tân giám đốc.

- Còn 1 điều quan trọng nữa..tôi muốn nói với mọi người đó chính là thư kí Phong sẽ trở thành người đại diện của tôi, mọi quyết định đều phải thông qua thư kí Phong. Hay nói cách khác, từ giờ mọi người nên gọi anh ấy là đại diện Triệu. - điều nó tuyên bố mọi người im lặng nhưng không có nghĩa là không tán thành. Chỉ có Otis sắc mặt có phần trầm trầm nhưng vô cùng bình thản.

Sau khi tuyên bố những quyết định được xem là cấp bách thì nó cho tan họp. Nó đi rất nhanh ra sảnh và định rời khỏi Lucky nhưng vừa ra ngoài Eva đã theo sau nó.

- An, chuyện này là sao? - Eva hỏi nó vì không nghĩ rằng nó sẽ quyết định như vậy. Chị chưa từng nghĩ rằng chị làm giám đốc trong 1 tập đoàn lớn thế này/

- Vì chị hợp với công việc này. Angus sẽ hỗ trợ chị. Em có việc phải về VN gấp, nên không thể ở đây lâu được, chị đừng nói với ai là em về VN nhé và nên nhớ những lời em nói vào hôm qua nhé...- nó không giải thích với Eva chỉ trả lời chung chung. Sau đó bắt taxi rời khỏi đến sân bay mà không quay lại nhà của Otis.

Phía trên phòng của Phó chủ tịch, Otis đã thấy nó rời khỏi Lucky. Anh không hiểu sao nó lại để cho Eva vào làm giám đốc. Nhưng anh không quan tâm lắm, vì mục đích của anh đã dần thực hiện được. Bằng chứng là việc anh đang đứng trong 1 căn phòng làm việc rộng lớn của ba mình, ngay cả bảng tên cũng đổi sang thành tên của anh ngay sau khi quyết định thay đổi được thiết lập. Anh chỉ thăm trầm nhìn bóng dáng của nó rời khỏi, là chủ tịch như nó lại không ở công ty mà lại chạy đến nơi khác làm, anh thực "khâm phục" nó, còn lập ra cả người đại diện, ngay cả việc quyết định 1 việc gì đó đều phải thông qua em của mình. Anh thực tham lam muốn ngồi vào chiếc ghế vàng kia.

Quay lại phía nó, khi đã ngồi trên máy bay và bí mật bay về VN trong đêm khuya. Nó đã khá yên tâm về việc quyết định giám đốc vừa rồi. Nó tin vào Angus và Eva nhưng đối với Otis nó vẫn không hoàn toàn tin tưởng. Chính vì thế nó mới bày ra trò "Đại diện" để kiểm hãm quyền hành của anh. Tính toán của nó rất chính xác khi vừa đáp máy bay đã 1g khuya. Nó đã về lại ngôi nhà nơi mà nó và bà Thụy ở lúc trước. Nhưng nó không mở đèn, trong

nhà tối om nhưng nó vẫn nhớ đường về phòng của mình. Nó bí mật về đây và không một ai biết nó về nước chính là muốn bí mật "bắt trộm"

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bắt trộm

Đúng như dự đoán, mới sáng sớm hôm sau. Khi trời chỉ tờ mờ sáng, qua chiếc camera mà nó đã lắp ở ngoài cổng đêm qua, nó đã thấy được có hai tên lạ mặt đang tiến về phía cổng của nhà nó. Tuy trên tay cả hai là hộp quà trông rất đẹp để nhưng nhìn bộ dạng của hai kẻ đó không giống đi tặng quà chút nào mà chính là bộ dáng của một kẻ rình mò, lén lút nhìn trước nhìn sau. Sau đó nhẹ nhàng đặt hộp quà trước cổng, trước khi đi còn thể hiện ý cười nữa chứ. Nó chỉ chờ có vậy, sau đó nó dùng tốc độ ánh sáng để xuống nhà. Đúng thật là dùng tốc độ ánh sáng, vừa nhìn hộp quà sau đó lại bước theo hai tên đó. Nhưng trong nó thật khác, bởi giờ trên người nó chỉ khoác nguyên cây đen, khẩu trang và cả nón cũng không ngoại lệ. Trông nó không khác gì sát thủ với ánh nhìn sắc lạnh.

- Đã mang quà đến thì nên ở lại chơi chúc đã...- giọng nói như đùa giỡn nhưng lại rất lạnh lùng. Khi nghe được câu nói vừa rồi hai tên lúc nãy cũng quay lại. Dù họ có hơi run sợ trước cái nhìn của nó nhưng vì nghĩ nó là con gái và chỉ một mình nó thì hai người họ sẽ đánh bại nó dễ như trở bàn tay.

- Mày là ai? - hai tên đó hỏi nó, cả hai cũng thù thế sẵn.

Nó nhìn hai người họ thù thế để đánh nhau thì nó chỉ nhếch miệng cười.. Đúng thật, họ làm cho nó cảm thấy quá buồn cười.

- Hừ...Tôi chỉ muốn biết ai là người sai hai người mang cái đó đến đây thôi...- nó không vội thù thế, vẫn đứng ung dung 1 chỗ.

- Vậy thì hạ được tui tao rồi hả nói...- chưa gì hết thì hai người họ đã hừ há xông đến nó. Nhưng thực chất ra những thế võ mèo quào này đâu ảnh hưởng đến nó. Nó chỉ nhẹ nhàng tránh đòn mà không vội ra tay.

- Con này lão...thôi đi...- vừa định xông lên đánh tiếp nhưng có vẻ họ vẫn muốn giữ an toàn cho tính mạng của họ là trên hết nên tìm đường chạy....

- Đùa đủ rồi...bây giờ đến tôi...- nó nói thầm khi thấy hai tên đó bỏ chạy, như phim kiếm hiệp, chỉ một thế nhảy lên cao và lộn người một cái thì đã đứng trước mặt 2 tên đó.

- Mày....á....á.....- vừa đưa tay ra thì nó đã nắm chặt lấy tay tên đó và bẻ ra sau, tên thứ hai thấy thế liền nhào ra cứu nhưng đã bị bắt bải và hòng trọn 1 cú đá vào bụng. Sau đó nó thả tay tên lúc nãy ra làm tên đó ngã nhào ra đất, nó tiến đến gần bọn họ. Về mặt vẫn như thường, ánh mắt sắc lạnh như muốn lấy mạng hai tên đó. Bọn họ thấy nó gần thì sợ hãi xin tha.

- Chủ của các người là ai? - lời nói nó phát ra nhẹ nhàng nhưng người nghe lại cảm nhận được cái rét trong lời nói đó.

- Là.....trợ lí....Khuru....cô ấy..bảo chúng tôi..mỗi ngày đưa hộp quà đến đây sau đó được tiền....xin tha cho tôi....tôi..chúng..tôi..không..biết...bên..trong...có..gì cả....chúng//// Chúng...tôi...chỉ...làm...theo...lệnh....m.ong...cô...tha..mạng..cho...chúng tôi...- một tên đang nói thì học máu làm tên thứ 2 thấy sợ hãi cũng cầu xin tha mạng.

Nhận thấy 2 người trước mặt này cũng không phải kẻ thù của nó, và lại họ cũng chỉ vì tiền nên mới làm vậy. Nó chỉ cần đạt được mục đích mà nó muốn là được. Nó quay lại phía cổng nhà, mở hộp quà ra. Đúng thật, bên trong, giống hệt với những gì hôm trước nó thấy. Nó suy nghĩ 1 lúc, sau đó vào lại trong nhà, và chuẩn bị đi làm.

Khi đã chuẩn bị xong để đi làm. Trông bộ comple công sở quen thuộc, hôm nay nó chọn cho mình giày bệt vì chân nó vẫn còn hơi đau bằng chứng là tại vết thương vẫn còn sưng và đỏ lên do lúc nãy vận động với hai tên đó, và nó cũng còn biết thương cho đôi chân của mình nên mới chọn giày đế bệt, nhẹ nhàng thoải mái và thuận tiện. Nhìn đồng hồ trên tay, nó tự cười và nói thầm "chắc giờ này hai tên đó đã báo cáo với chủ nhân của họ rồi". Đúng, đây mới chính là điều nó muốn. Với 1 người có IQ cao như nó thì trợ lí Khuru mà hai tên đó nói có lẽ không phải là chủ nhân thật sự. Cũng chính vì thế mà nó đã tha cho họ, 1 phần vì tính cách của nó và 1 phần cũng do nó có tính toán riêng. Nó muốn để cáo tự lòi đuôi, mà nó không hề tổn chút sức nào.

.....
- Cậu nói sao???...Triệu Từ An, sao nó dám???? Vậy là nó đã giải mình sao?? - Từ Anh đang rất bất ngờ khi nghe những gì từ miệng San Chi nói.

- Đúng..Có lẽ đây là cái bẫy..

- Nhưng Triệu Thụy và con nhỏ Huỳnh Hiểu Lam có đó không?? - Quỳnh Mai ngồi trên ghế sofa, trên tay vẫn cầm tách trà nóng.

- Không thấy...Thậm chí cả Triệu Từ An cũng không thấy?? Cô ta đã thuê 1 sát thủ ở trong ngôi nhà ấy và chờ người của chúng ta đến mà xử thôi...- San Chi ngồi đối diện với Quỳnh Mai và cạnh Từ Anh.

- Vậy có thể nó đã có tính toán, nó đưa mẹ con Triệu Thụy đi trốn và sắp xếp sát thủ ở đó để chờ người chúng ta? - Từ Anh suy đoán...kế hoạch cô đã

dày công lập ra nhưng cuối cùng thì sao?

- Không đúng, Triệu Từ An, nó đang ở VN.- Quỳnh Mai đột nhiên nói, nhận thấy ánh mắt khó hiểu và ngạc nhiên của con gái và San Chi. Bà liền nói tiếp.

- Ta đã từng nghe ông già đó nói, nếu ai được chọn trở thành người thừa kế của Triệu gia thì sẽ phải trải qua một kì huấn luyện..//Nhưng Triệu Từ An, từ nhỏ nó đã ốm yếu...đã vậy còn tự kỉ...- Từ Anh chen vào, cô không thể tin được là nó có võ.

- Con bị nó lừa rồi....chẳng phải chính con cũng đã nhận ra nó biết nói sao?, Chẳng phải hiện tại nó đang là chủ của Lucky và đang là CCO của VIVIAN sao??

- Nếu theo lời bác nói, Triệu Từ An nó không hề bị bệnh và không hề khù khờ như bên ngoài...- San Chi nói ra những lời này làm Từ Anh ngồi cạnh cũng tỉnh lại đôi phần.

- Đúng...Nói cách khác, nó là một con người vô cùng thông minh và gian xảo...Nó cố tình đưa Triệu Thụy rời khỏi vào ban ngày và bí mật trở về, chứng tỏ nó đã đoán ra được kế hoạch của chúng ta....

- Vậy sát thủ đã đánh người chúng ta...mẹ nghĩ là ai...- Từ Anh hỏi mẹ mình, San Chi cũng rất mong nhận được câu trả lời.

- Theo như ta đoán thì không ai khác chính là nó TRIỆU.TỪ.AN. - Quỳnh Mai nhấn mạnh ba chữ cuối cùng nói lên sự căm giận trong lời nói của bà. Bà không thể nào thua một con nhóc vắt mũi chưa sạch được.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cent ra tay

Chắc mọi người và hẳn phải bất ngờ lắm khi hôm nay nó lại có mặt ở công ty. Hôm nay nó rất phấn chấn, vẻ mặt cũng rất tươi nhưng không mỉm cười. Về lại phòng làm việc của mình, mở máy tính của mình lên, nó hơi khựng lại khi phát hiện ra điều gì đó..."Có kẻ xâm nhập vào máy tính sao?" Có lẽ nghi ngờ của nó là đúng, khi đây là máy tính thuộc văn phòng của VIVIAN, vì thế password đều giống nhau (trừ các bộ phận được bảo mật) và địa chỉ IP cũng gần giống như nhau. Chính vì vậy những kẻ nào cao tay về vi tính một chút sẽ ra ngay..."Cũng may là không dùng máy này" nó thở phào nhẹ nhõm vì không bị phát hiện. Nó thôi xem máy tính nữa, chỉ ngồi xuống ghế và xoay người ra ngoài cửa để tránh camera, nó đang suy nghĩ một điều gì đó. Nếu có người xâm nhập vào máy tính của nó, mục đích của họ là gì? Việc này càng nguy hiểm đối với kế hoạch của nó. Nhưng nó cũng nên mượn ai đó để giải quyết chuyện này. Nghĩ là làm, nó liền đứng dậy và rời khỏi phòng sang phòng chủ tịch nhưng vừa đến cửa thì bước chân của nó chợt dừng lại. Nói khác hơn, nó không muốn vào.

- Ông chủ vẫn muốn tiếp tục??

- Khi nào An nó mang cháu nội của ta thì ta sẽ nương tay với nó..

- Liệu tiểu thư có phản bội lại chúng ta?

- Nếu nó dám phản lại ta? Ta sẽ khiến cho Triệu gia sụp đổ

- Tiếp tục công việc của người đi..

- Vâng ông chủ..." sau khi nghe được cuộc thoại nó đã vội lánh mặt vì biết thuộc hạ của Phó Lâm chuẩn bị rời đi. Nó một mình lên sân thượng hóng gió. Nó thật không hiểu vì sao Phó Lâm lại độc ác đến vậy. Vì lợi ích cá nhân mà bắt chắp mọi thủ đoạn, nó cũng vừa mới điều tra ra được lúc trước khi VIVIAN trở nên lớn mạnh như bây giờ ông cũng đã không ngừng dùng mọi thủ đoạn bí ối uy hiếp hay ép buộc người khác để thu mua hàng loạt các công ty lớn nhỏ nhằm mở rộng và kiếm thêm lợi ích. Và lại nó những lời nói lúc nãy, tức ông ta đang lợi dụng năng lực của nó. Nó không phải không đối phó lại Phó Lâm, chỉ có điều nếu nó và Phó Lâm xảy ra mâu thuẫn thì người đau khổ nhất có lẽ là hẳn. Một người luôn chuyên tâm công việc và rất yêu gia đình. Nhưng dù thế nào đi nữa nó cũng không thể bỏ cuộc, đến giờ phút này nó chỉ biết để hạnh phúc tình yêu của mình phía sau mà tiếp tục thực hiện công việc của mình. "Xin lỗi, Ryan..."

Hai tay nắm lại thật chặt biểu lộ rõ sự quyết tâm của nó. Đứng đó một lúc lâu thì nó có điện thoại, là hẳn gọi..Là do hẳn nghe mọi người trong công ty nói gặp nó, nên hẳn biết nó đã về.

- Em về sao không nói với anh?

- Muốn tạo cho anh bất ngờ thôi...- nó ôm lấy cổ hẳn mà lòng nặng trĩu, vòng tay ấm áp này một ngày nào đó nó sẽ không còn dành cho nó. Nó cũng đã nghĩ đến cảnh hẳn hận nó như thế nào.

- Em vừa rời khỏi, thì công ty có chuyện, qua nay anh cùng ba đã mất ăn mất ngủ vì nó đó..// có chuyện gì sao anh?

- Là WATION, không hiểu sao lúc anh cùng ba đọc hợp đồng thì nó rất đúng, rất chính xác nhưng vừa kí xong, 1 ngày sau đó họ đã hủy và đòi chúng ta phải bồi thường cho họ...

- Ý anh, đây là hợp đồng "ma"? - nó không cần nói cũng biết, nhưng nó vẫn muốn nói ra..

- Nhưng chuyện mà anh và ba tức giận hơn hết, người mà đại diện cho WATION lại chính là Cent...anh thực muốn cho hắn 1 đấm cho hả giận...nhà anh có làm gì ba mẹ anh ta mà anh ta cứ khăng khăng là ba anh hại ba mẹ hắn...thật muốn tức chết mà....-"anh im ngay...." chính nó đang bức xúc trong người vì hắn nói anh mình như vậy. Nó thực sự phải chịu đựng rất giỏi. Nếu Cent đã ra tay, nó có nên cùng anh tiếp tục. Hay lại ra mặt giúp đỡ Phó Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thế cầm cự - Cứu

Có lẽ nhờ vào năng lực của nó, hắn và những người tài năng trong công ty và cả Mayza mà công ty mới có thể cầm cự trong gần 2 tuần qua. Quả thực lần này Cent mượn danh WATION làm 1 vô quá lớn khiến Phó Lâm phải xem xét. Và một phần không thể thiếu chính là nó cũng đã âm thầm tiến hành kế hoạch của mình. Nó đang cố tỏ ra mệt mỏi sau nhiều ngày đêm dày công vì công ty.

- Tình hình vẫn không có tiến triển gì sao? - PL lên tiếng, ông ta đang ngồi vào ghế chủ trì cuộc họp.

- Vẫn thế thưa chủ tịch, nếu chúng ta không cắt đứt được với WATION với tình trạng hiện giờ kéo dài, e là công ty sẽ gặp nhiều tổn thất. - hắn đang phân tích từng chi tiết rất cụ thể.

- Giám đốc Triệu cô nghĩ sao về chuyện này///- PL hỏi nó, nó xem tài liệu chăm chú và trả lời.

- Chúng ta nên mở rộng đầu tư....- lời nó vừa nói ra thì tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn nó, không phải hiện giờ nguồn vốn đang thiếu hụt sao? Vậy mà nó còn muốn đầu tư...

- Giám đốc Triệu, tôi thấy hiện giờ việc đầu tư lúc này là không hợp lý lắm...- một bộ phận khác lên tiếng.

- Đây cũng là một ý kiến hay, tôi sẽ suy nghĩ lại...Không còn gì nữa, tan họp.-dạo gần đây công ty của nó phải diễn ra nhiều cuộc họp khẩn cấp thế này, nguyên do cũng chỉ do 1 người là Cent. Và 1 điều đặc biệt hơn, khiến PL cũng phải giật mình vì thông tin mà thuộc hạ của ông điều tra được, 2 đứa con trai của nhà họ Diệp vẫn còn sống và họ đang đối phó với ông.

"Diệp Quân, đừng trách tao độc ác, là do con của mày tự tìm đường chết thôi..." về lại phòng cũng chính là suy nghĩ của ông dập tắt...Ngay cả nó cũng không nghĩ ra cách giúp công ty của ông, thì ông chỉ còn cách duy nhất là ép người buộc chuông phải cắt dây chuông...

.....

Quay lại với anh em của Aran, anh hầu như bắt lực với người anh của mình và không thể ngăn cản. Vì thế anh không nói gì và cũng không xen vào, dù sao ở WATION hiện giờ vẫn phải nhờ Cent và Jiro quản lý, vì anh không thích đích thân mình quản. Ngày thường Aran chỉ ở trong phòng tối và đợi anh mình đi làm về thôi. Nhưng hôm nay quả thực rất lạ, đã hơn 22 giờ, anh vẫn chưa thấy Cent về, lòng anh rất hoài nghi nên đã gọi Jiro cho đến khi Jiro về đến nhà, thì trong nhà hiện giờ chỉ có mình anh và Jiro. Theo lời Jiro nói hôm nay Cent có cuộc hẹn với đối tác nhưng đã hơn 3 giờ đồng hồ anh không quay lại công ty, điện thoại thì không liên lạc được.

- Không lẽ là ông ta?? - Aran suy nghĩ 1 lúc nói, nếu giả sử Cent bị bắt cóc thì chỉ duy nhất 1 người anh có thể nghĩ đến là Phó Lâm. Vì PL đã biết thân phận của Cent và cũng đã đối đầu với nhau, cộng thêm việc VIVIAN của ông ta bị Cent cho vào "tròng", nếu là anh, anh cũng cho người tìm Cent xử 1 trận cho hả giận, nhưng giờ Cent không phải là Phó Thiên Minh mà mọi người biết, thân phận của anh đã khác, lòng thù hận giữa Phó Lâm và Cent càng sâu hơn.

- Chúng ta có nên báo cảnh sát không?- Jiro hỏi và định lấy điện thoại thì Aran đưa tay ra hiệu ngăn cản, thay vào đó anh dùng điện thoại gửi nhanh 1 tin nhắn đến ai đó. Sau đó, anh cùng Jiro chia nhau đi tìm, vì ngoài Jiro, Cent và nó thì Aran không hề tin tưởng ai.

.....

Lúc này nó vừa từ phòng tắm ra, đang lau khô tóc thì thấy hắn nằm tựa lưng vào thành giường và nghịch điện thoại nó. Nó bước đến thì hắn đã ngồi hẳn dậy, đưa điện thoại cho nó.

- Em đổi password rồi sao?-

- Phải...là do lần trước sang Lucky em làm rơi điện thoại và phải thiết lập lại tất cả nên em đã đổi...- nó từ từ nói, trong khi ngón tay nó lướt nhẹ xem

dòng tin nhắn, về mặt có hơi khựng lại như đang lo lắng, nhưng hắn vẫn không nhận ra.

- Em thấy không khỏe sao? - hắn bước xuống giường và giúp nó lau khô tóc, nó thấy hắn bước xuống nên tắt điện thoại và để ngay đầu giường, giọng vờ mệt mõi lười biếng.

- Đạo này do việc ở công ty nên em có hơi mệt....em ngủ trước đây...- nói xong nó ngã người xuống chiếc giường trắng tinh và nhắm mắt, hắn thấy nó mệt mõi thế nên cũng không làm phiền, cũng thả người xuống giường và từ từ nhắm nhẹ mắt. Còn nó, sau khi nhắm mắt không biết nó đã có biết bao suy nghĩ về dòng tin nhắn lúc này. Dòng tin nhắn lúc này là thật chứ chẳng đùa, nếu thế có lẽ anh của nó đang gặp nguy hiểm và có thể đang bị người của Phó Lâm bắt giữ. Đúng thực PL là một lão cáo già, một mặt thì làm ăn lương thiện, 1 mặt thì uy hiếp người khác...

.....

Đã hơn 1 tuần trôi qua, Aran và Jiro không hề có chút tin tức gì về Cent và họ đã nhờ phía cảnh sát can thiệp. Còn về nó, nó cũng đang tiếp tục âm thầm theo dõi ba mình nhưng có lẽ ông ta làm việc quá kín, đến bây giờ nó chỉ xác định được Cent mất tích có liên quan đến PL.

.....tại nhà hoang phía tây....

Nơi đây đúng thực là căn nhà hoang đáng sợ, phía sau nhà hoang là vực thẳm, bao quanh là những cánh rừng rậm rạp, phải mất khá nhiều thời gian mới có thể ra khỏi khu rừng này chưa tính nếu bị lạc. Vì thế khi Cent tỉnh dậy và đã ở đây 1 tuần, anh cũng chưa biết chính xác nơi anh đang ở là nơi nào, nhưng chỉ biết anh đang ở một nơi rất xa và rất khó tìm.

Nếu hôm đó, anh nghe lời Jiro cùng Jiro về sớm 1 chút thì bọn người kia sẽ không thể ra tay. Anh biết chắc chắn bọn người bắt anh là người của Phó Lâm, vì bằng chứng là họ bắt anh phải ký tên vào tờ giấy kia...Nếu vì mạng của anh mà ký vào đó thì mọi công sức của anh đều đổ sông đổ biển, thù của cha mẹ không cần phải trả nữa. Nhưng anh không chấp nhận. Cũng chính vì thế mà anh bị bọn người kia hành hạ, đầu tóc rũ rượi, mấy ngày nay ngay cả một giọt nước cũng không có, nếu có cũng chỉ do bọn họ tác nước vào anh cho anh tỉnh thôi....Nhưng càng như vậy anh càng thấy tâm tình mình thoải mái, vì anh nghĩ PL ra tay với mình vì PL đã vào đường cùng không còn cách nào khác nên mới bắt và uy hiếp anh.

- Ba mẹ...Mình Huy trả thù được cho ba mẹ rồi....ba mẹ ở trên thiên đường có thấy không...haha...- lời anh nói ra thì đã nghe cánh cửa mở ra, anh nghe được tiếng bước chân lần này nhiều hơn so với lần trước.

- Xem ra mày cũng rất giỏi chịu đựng...- vừa nghe âm thanh này anh ngược lên nhìn mặt dù bị trói cả hai tay hai chân nhưng anh vẫn gấn gượng ngược mặt nhìn, nhìn người đàn ông đang mang mặt nạ quỷ kia...anh chỉ phun nước bọt như chế giễu, sau đó nói.

- Phó Lâm ơi Phó Lâm, dù thế nào tôi cũng đã từng là sống chung với ông khá lâu, thế thì ông cần gì đeo mặt nạ để nói chuyện với tôi...ha..ha....ông tưởng tôi không nhận ra những thủ đoạn này là của ông sai người làm sao?? -

- Xem ra....năng lực của "con trai của ta" không tệ...mày mau ký vào nó....nếu không tao sẽ đưa mày xuống gặp ba mẹ mày...- Phó Lâm không ngần ngại tháo mặt nạ ra, đúng thực anh đoán không sai, chính là Phó Lâm.

- Không bao giờ....Phó Lâm..VIVIAN là sản nghiệp của ba mẹ tôi...ông thua rồi...tôi phải bắt ông đền tội...- anh nhìn thẳng vào Phó Lâm. Đôi mắt màu hổ phách khi nhìn thẳng như xoáy sâu vào tận tâm can của người khác, công thêm đôi mắt này chứ đầy hận thù, nên Phó Lâm đã sai người bịt mắt Cent lại. Trên đời này thứ ông ghét nhất chính là người có màu mắt này...Ông rất thù...

- Tao khuyên mày nên suy nghĩ và đưa ra quyết định nhanh, nếu không...những lời tao vừa mới nói, tao sẽ không nuốt lời đâu...- sau khi nói xong, ông ta dùng toàn lực đá vào bụng anh 1 cái khiến anh khụy xuống ngay lập tức, trong quá khứ PL cũng là người trong thế giới đêm nên việc biết võ cũng là điều đương nhiên. Sau khi tặng anh 1 cú đá ông lại đeo lại mặt nạ và cùng đàn em đi ra..Một lúc sau khi ra đến xe, PL nghe điện thoại và sau đó mỉm cười và lên xe, chiếc xe lao đi trong phút chốc.

Trong góc khuất gần đó, cũng có một chiếc xe MXM đậu ở gần đó, bên trong là 1 cô gái trong trang phục đen bó sát người, giầy thể thao và đội nón lưỡi trai cùng khẩu trang đen, cũng vừa buông điện thoại xuống...sau đó xuống xe và cũng dần biến mất trong khu rừng...

- Ai...mau ra đây...- bọn thuộc hạ nghe thấy tiếng động nên cũng dáo dác tìm người, sau đó thấy bóng dáng của kẻ áo đen đang ung dung đứng trước mặt họ. Lúc này Cent vẫn bị bịt mắt, nhưng có lẽ anh đã dần đuổi sức.

- Mày là ai...//Tao đang hỏi mày.....con này...- nó không trả lời và ra tay ngay lập tức, lúc còn ở trên xe nó cũng đã xem địa hình ở nơi này nên biết ở đây như thế nào, bọn người trước mắt so với nó chỉ là bọn tép rêu nên nó giải quyết nhanh chóng. Nó lại gần Cent và cời bỏ mảnh vải đang bịt mắt của anh, anh cũng tỉnh đôi chút nhưng nó cảm thấy như có người đang chạy vào nên đã đẩy anh chạy trước..

- Chạy mau...- nó nói trong khi đang đánh trả với tên vừa chạy vào, tên này không tài cán gì chỉ có điều sức chịu đòn của hắn khá bền vững nên nó dùng sức rất nhiều mới có thể giải quyết được hắn..Sau khi giải quyết hết tất cả nó rời khỏi và chạy theo lối cũ để ra..có lẽ giờ này Cent cũng đã gần đến bên đường..Nhưng nó đã gặp anh đang ở bên đường, thậm chí, anh còn đang ôm lấy cánh tay đang chảy máu, là do lúc này anh không cẩn thận đã va vào bẫy thú..Nó cố gắng đưa anh lên xe, định đóng cửa lại thì anh đã nắm lấy tay nó..

- Cô là ai...sao lại cứu tôi...- anh mơ hồ hỏi, nhưng anh cảm nhận được thứ gì đó, là đôi mắt ấy đôi mắt rất sáng và thâm thúy, nhưng đó chỉ là mơ hồ...

Nó không trả lời mà vội vàng lên xe và lái xe với tốc độ kinh hoàng đến bệnh viện, lúc này đã hơn 20 giờ...

- Tôi hỏi cô là ai...sao....lại...cứu...tôi...- nó vừa lái xe vừa nghe anh hỏi, nhưng nó không quan tâm..nó lái xe chậm lại và đưa 1 tay sang kiểm tra hơi thở

của anh, hơi thở của anh rất yếu, nên nó lo lắng.

- Đừng nói nữa...- vừa nói xong nó tăng tốc, lao một mạch đến bệnh viện trong đêm khuya. Sau khi đưa anh vào bệnh viện, mọi người vẫn nhìn nó vì cách ăn mặc và vì nó mang khẩu trang cùng nón nên họ có chút nghi ngờ nó, nhưng nó chỉ đưa bệnh nhân đến rồi rời đi. Nó chỉ để lại địa chỉ liên lạc là của Aran, sau đó rời đi. "Anh hai, anh sẽ không sao...." bước chân rời khỏi bệnh viện, vào lại trong xe, nhìn tờ giấy trên tay mà nó nhếch môi....Nó đang cười cho cách làm mà nó cho là "quái đại trà" của Phó Lâm....sau đó xé đôi tờ giấy, xem lại điện thoại, đến lúc nó phải về nhà rồi. Nói thật, nó lái xe về lại nhà lúc trước nó ở, thay cho mình chiếc áo sơ mi màu kem và quần âu, giày cao gót trắng sau đó cũng lái xe về nhà chồng...!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bị bắt

Nó về đến nhà đã hơn 21 giờ, nhưng vẫn thấy hần đang trong phòng khách xem tivi và có lẽ như đang đợi nó về.

- An...sao em về muộn thế? - hần thấy nó có vẻ mệt mỏi.

- Em về lại nhà lấy ít đồ...sao giờ này anh còn chưa ngủ...-

- Anh đợi em về...chắc em chưa ăn gì, chúng ta vào trong khuya đi...- nó cũng không nói gì, gạt đầu và theo sau hần. Cả hai cùng nhau ăn khuya, thức ăn không có gì để nói, nhìn rất ngon từ cách trang trí đến chất lượng. Ba hần đã về phòng nghỉ từ lúc nào. Nhìn những món ngon trước mắt, nhưng nó không muốn ăn, rất nhạt. Sau đó đứng lên về phòng trước. Hần cũng không nói gì, chỉ lo lắng cho nó. Nhìn nó rất mệt mỏi, hần tranh thủ dọn dẹp sau đó cũng về phòng.

Nó về phòng, định vào phòng tắm, nhưng điện thoại lại báo có tin nhắn, nó mở lên xem nhưng sau đó lại xóa ngay lập tức và cũng không trả lời. Là Aran gửi cho nó, nội dung tin nhắn là muốn hỏi nó có phải là nó cứu Cent không? Mà không, không phải hỏi mà là chắc chắn là nó.

.....

Quay lại với Cent, vết thương của anh không có gì nghiêm trọng, chỉ có điều sức khỏe yếu do không được ăn uống mấy ngày nay nên kiệt sức. Aran nhận được điện thoại từ bệnh viện cũng cùng Jiro đến ngay trong đêm. Aran vào phòng bệnh thăm anh mình, Jiro thì trao đổi về tình hình hiện giờ của Cent.

- Anh hai...anh tỉnh rồi...có phải Phó Lâm bắt cóc anh không? - Aran thấy Cent tỉnh lại liền hỏi, cũng giúp Cent nâng gối lên chút, để Cent nói chuyện dễ hơn. Cent không nói gì chỉ gạt đầu, lúc này Jiro cũng vào.

- Phải..

- Vậy anh..thoát khỏi bằng cách nào...- Aran hỏi Cent.

- Là 1 cô gái đã giúp anh rời khỏi...

- Vậy anh có nhận ra cô ấy là ai không? Jiro...cậu có điều tra được gì về người đã đưa anh vào đây không?- Jiro chỉ nhún vai tỏ vẻ không biết.

- Mình đã hỏi thăm và họ nói là có 1 cô gái đưa anh ấy vào nhưng cô ấy mang khẩu trang, nón mang kín mặt, đôi mắt sắc lạnh, cả người chỉ toàn là màu đen...trông như sát thủ vậy...và để lại địa chỉ liên lạc của chúng ta...- Jiro chậm rãi nói...anh đang suy nghĩ, người nào biết được địa chỉ và mối quan hệ của Cent và Aran.

-Đôi mắt.....- Cent vô thức nhắc lại...trong đầu cũng nhớ lại hình ảnh mà người con gái đã cứu anh. Nếu anh nhớ không lầm..người con gái đó có đôi mắt rất đặc biệt...Đôi mắt hoàn toàn giống anh và Aran.

- Người cứu anh có lẽ là Minh Vy....- Cent suy nghĩ 1 lúc rồi nói. Cả Aran và Jiro nghe được cũng ngạc nhiên..

- Sao anh lại chắc chắn là Minh Vy...- Aran hỏi, Jiro cũng đang chờ đợi câu trả lời.

- Là đôi mắt...đôi mắt của em ấy giống chúng ta...nhưng lúc đó anh không còn sức lực nữa...chỉ mơ hồ nhìn thấy...

- Được rồi...anh nghỉ ngơi đi...khuya rồi...Jiro cậu ở lại với anh ấy...mình đi toilet 1 chút...- Aran nói xong, Jiro gạt đầu anh mới rời đi. Vào trong toilet anh đã nhắn tin hỏi nó ngay nhưng anh không nhận được câu trả lời.

.....

Sáng hôm sau, nó đã dậy khá muộn hơn mọi khi, vì thế hần đã đi làm trước nó. Khẽ vươn vai 1 cái, nhìn sang bên trái cạnh chiếc đèn ngủ đã có 1 tờ giấy

nhỏ, trên đó là nội dung hân muốn nó hôm nay phải ở nhà nghỉ ngơi. Hân rất tốt với nó, sợ nó buồn nên đã hạn Ann đi chơi cùng nó... Nó đọc xong để lại tờ giấy trên bàn, nhìn lại đồng hồ, cũng đã 9h kém 5p, nên nó ra ngoài, định xuống nhà đi dạo 1 chút. Vừa đi ngang ban công tầng 2, vô tình nhìn xuống, nó đã thấy Phó Lâm cùng 1 tên thuộc hạ mặc áo đen và tên đó đang cúi thấp đầu trước ông. Phó Lâm tuy đang ngồi trên ghế đọc báo nhưng tờ báo nhanh chóng bị ông ném xuống đất, nó có thể đoán ra ông ta đang tức giận, nhưng không biết là chuyện gì.

Bước xuống sảnh chính, nó thấy cô Hạ đang chuẩn bị mang trà đi đâu đó. Nó vẫn còn đang mặc trên người chiếc váy trắng dài hơn gối, tay dài, mái tóc được nó buộc hờ ra phía sau.

- Chào buổi sáng..cô hai.- bà Hạ thấy nó xuống liền chào hỏi. Nó cũng lễ phép chào lại sau đó ngó ý hỏi bà Hạ đang chuẩn bị làm gì và nó đã giúp bà Hạ mang trà ra ngoài cho Phó Lâm

Bước chân nó rất nhẹ nhàng như nó đang muốn nghe được nội dung câu chuyện. Vì không gian thoáng đãng nên nó cũng chẳng thể nghe rõ được bọn họ đang nói gì, chỉ nghe phong phanh là Phó Lâm đang căn dặn thuộc hạ của mình đang làm gì đó.

-Chào buổi sáng, thưa ba...con giúp cô Hạ mang trà cho ba...- nó vừa mang trà ra, thì tên thuộc hạ cũng đã cúi chào và rời đi. Thấy nó, Phó Lâm thu hồi về mặt tức giận mà thay vào đó là dáng vẻ thường ngày ôn hòa...

- Chào buổi sáng..con cũng ngồi đi...ta có nghe Ryan nói con không khỏe nên nó muốn con nghỉ ngơi 1 ngày, con có định ra ngoài không?? - Phó Lâm cũng rất quan tâm về sức khỏe của nó.

- Ryan, anh ấy đã giúp con hẹn với Ann đi dạo...hôm nay ba không đến công ty sao ba? - nó ngồi xuống và trả lời Phó Lâm, vẻ mặt nhợt nhạt nhưng nó vẫn cười với ông.

-Ta cũng chuẩn bị đến đó đây...mà An à...ta muốn nói với con 1 chuyện...- ông có vẻ dè chừng..

- Chuyện gì thế ba...xin ba cứ nói....- nó vẫn nhẹ nhàng trả lời, nhưng trong lòng lại đang nghĩ những điều mà Phó Lâm sắp nói.

- Ta biết con là người tài giỏi, luôn hết lòng vì công việc vì VIVIAN, nhưng An à...con và Ryan lấy nhau cũng đã lâu...và lại ta cũng đã có tuổi...con và Ryan cũng nên cho ta có đứa cháu để ẵm bồng chứ...Phải không...ha...ha...- Phó Lâm nói xong cười ha hả, nó cũng cười nhẹ tỏ vẻ thẹn thùng nhưng thực chất nó đang khinh những lời Phó Lâm vừa nói. "Đứa cháu ẵm bồng...thực chất ông đang muốn khống chế tôi..."

- Thôi...ta phải đến công ty...con và Ryan cố gắng đi nhé.....- Phó Lâm đứng lên chỉnh lại vest và rời đi, nó cũng đứng lên và chào Phó Lâm..Thấy xe của Phó Lâm rời khỏi, nó nhìn vào chiếc nhẫn lapis đang đeo trên tay 1 lúc, mới vào trong.

Về phòng, nhìn lại đồng hồ 1 lần nữa, chưa gì hết điện thoại của nó đã đổ chuông..Nhìn dãy số, nó mỉm cười, đã lâu nó không nghe giọng nói của cô bạn này rồi.

- An à...cậu xong chưa vậy....mình qua đón cậu nhé...mình mới về nước..có quà cho cậu...- giọng nói trong trẻo vui mừng từ bên kia làm nó phải mỉm cười nhẹ, lúc nào Ann cũng tươi trẻ như thế, không biết gần hờn là gì, rất hoạt bát.

- Ok...ok...mình chuẩn bị ngay...- nó nói xong sau đó cũng vào thay đồ.

Bước ra ngoài nơi có chiếc MkM trắng đang chờ sẵn bên ngoài. Nó cũng mở cửa và ngồi vào ghế phụ, sau đó chiếc xe lăn bánh, đến trung tâm thương mại.

"Chủ nhân bảo tiếp tục theo dõi họ"....30s sau cũng có một chiếc xe màu đen đang bám theo xe của nó.

Trên xe vì mãi nói chuyện với nhau nên không ai để ý được phía sau mình có người theo dõi, nhưng không sau, cả hai người nó và Ann cũng đến TTMM an toàn. Đây là một trung tâm lớn nhất thành phố này vì thế rất đông người và cũng rất rộng, đội ngũ nhân viên phục vụ rất tận tình. Cả nó và Ann bước vào trung tâm thì nhanh chóng trở thành tâm điểm cho mọi người chú ý, vì hai người đi chung với nhau nhưng lại theo 2 phong cách khác nhau. Trong khi Ann đang diện một chiếc váy hiệu Alexis Mabilie màu đen tay ngắn, gầy cao gót trắng, mái tóc màu nâu đen buông xõa, và mang kính râm. Phụ kiện đính kèm không thể thiếu là chiếc túi xách hàng hiệu cùng màu với váy. Trong Ann sang chảnh thời trang bao nhiêu thì nó lại giản dị bấy nhiêu, vì ra ngoài cùng Ann nên nó muốn thoải mái và đơn giản trong chiếc quần Jean xắn gấu và chiếc áo phông kẻ sọc trắng, kết hợp với giày lười trắng, mang túi xách quay chéo màu trắng. Mái tóc buộc nhẹ ra phía sau, tuy vẻ mặt hơi nhợt do mệt mỏi nhưng trong nó vẫn rất rạng rỡ. Mọi người trong trung tâm nhất là những nhân viên họ đang đánh giá nó và Ann, 1 người thì sang chảnh, nhìn sơ qua biết gia cảnh không hề bình thường, nhưng đi cạnh 1 người sang chảnh lại là một cô gái xinh đẹp nhưng lại rất đơn giản trong phong cách thoải mái và khá là "đường phố". Tuy nhiên đối với những người có "mắt" trong ngành thời trang thì sẽ biết được giá của những "cái đơn giản" được nó khoác trên người là bao nhiêu đâu... Nghe những lời xì xầm to nhỏ từ phía nhân viên, Ann chỉ nhếch môi cười như đang chế giễu, Ann quay sang nó, nó chỉ nhún nhẹ vai tỏ ý không quan tâm. Sau khi cả hai nói đúng hơn là Ann diết gần hết cái thẻ cả hai mới chịu rời khỏi, cả hai đang bước xuống hầm lấy xe, nhưng có vẻ là lạ.

- An..cậu có cảm thấy như ai đó đang theo chúng ta không? - Ngay cả Ann cũng cảm nhận được có người theo dõi, tức hành tung của người này đã quá lộ. Nó đã nhận ra từ lúc Ann thử đồ và nó ở ngoài chờ, nhưng nó vẫn chưa biết được mục tiêu của chúng là ai. Nhưng nó cảm nhận tiếng bước chân ngày một gần.

- Sao..cậu không.....// Cẩn thận..."Á" - Ann vừa xoay qua hỏi nó sau không trả lời, thì bị nó đẩy ra, Ann mất đà ngã xuống đất, ngồi dậy định hỏi vì sao nó lại xô cô thì đã thấy cảnh tượng trước mắt. Nó đang đánh nhau với 1 tên áo đen cầm dao, vậy là lúc này tên đó định cầm dao tấn công nó và Ann nhưng bị nó phát hiện và đẩy Ann ra. Tên áo đen này tấn công nó liên tục, vì thế nó không kịp ra đòn đánh trả, chỉ kịp né đòn và dùng quả túi xách của mình để đỡ lấy con dao. Con dao cắm mạnh vào chiếc túi xách, nó xoay người tháo túi xách quăng ra 1 bên và trả đòn. Thấy xe của mình trước mắt,

Ann chạy ngay đến xe và lái xe đến chỗ của nó.

- An... mau lên xe...- nghe tiếng Ann, nó xoay qua xong dùng sức đánh tên áo đen ngã xuống đất và nhanh chóng lên xe. Sau đó Ann lái xe đi. Nhưng chưa ra khỏi hầm thì Ann đã bất tỉnh ngay lập tức vì đã có người đâm kim tiêm từ phía sau, nó theo phản xạ dùng tay đánh ra phía sau. Nhưng nó không thể ngờ là có tới 2 người trong xe, vừa đưa tay đánh thì bị tên áo đen chụp lại, sau đó nó cảm nhận cơn đau từ vai truyền đến, sau đó cũng bất tỉnh.

"Chủ nhân chỉ cần nó thôi...đi..." cả hai tên áo đen đưa nó ra khỏi xe thì có chiếc xe khác đến, người lái chính là kẻ đã cầm dao tấn công nó lúc nãy...thì ra đây là cái bẫy...thế là chiếc xe ung dung rời khỏi trung tâm, chỉ còn lại Ann đang bất tỉnh trong xe.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: San Chi trả thù

Trời đã trưa, hân cũng đã về nhà định ăn trưa cùng nó nhưng về nhà không thấy nó đâu, hỏi cô Hạ thì cô ấy nói nó đi cùng Ann đến giờ vẫn chưa về, hân có gọi cho nó nhưng không liên lạc được, hân lại gọi cho Ann nhưng Ann lại không bắt máy, chọn tiếp 1 số điện thoại quen thuộc nhưng Lucas cũng trả lời giống hân, gọi không được. Quay lại với Ann, cô vừa tỉnh dậy nhưng trong đầu vẫn còn thấy choáng váng, khẽ vươn vai thì cô bắt gặp thân lên, nhưng tiếng thân vừa rồi cũng đã đánh thức tinh thần của Ann, cô xoay người nhìn vào ghế phụ liền thấy trống không, cô lo lắng mở cửa xe và gọi tên nó, nhưng đáp lại vẫn là khoảng lặng. Nhưng điện thoại trong xe vẫn vang lên liên tục, cô vào lại trong xe liền thấy số của chồng mình là Lucas liền bắt máy, giọng nói khá run..

- Ann...em và Từ An đang ở đâu...Ryan đang rất lo cho An...- tiếng Lucas khá khản trương nhưng cũng an tâm vì vợ anh đã bắt máy, hiện tại anh cũng đang ở nhà hân.

- Anh...hic...hicc.....An...An...An bị...bắt...rồi....- vì mở loa nên hân và Lucas nghe rõ mồn một, cũng nghe được tiếng khóc và đầy vẻ hoảng sợ của Ann, Lucas chưa trả lời thì hân đã nói trong điện thoại.

- Cậu đang ở đâu?

- Trung.....tâm.....- vừa nghe xong hân đã chạy xuống gara lấy xe, Lucas hiểu ý chạy theo và không quên dặn Ann ở yên đó và chờ bọn anh đến."Vèo".....Lucas vừa chưa đóng cửa xong thì hân đã đạp ga, người Lucas đổ về phía trước nhưng cũng không lời trách hân, anh cũng vừa gọi cho Mike hay tin về việc nó bị mất tích. Mike đang giảng bài cũng dừng lại và chạy ngay ra khỏi phòng. Không hiểu sao Mike chạy rất gấp, vừa nghe tin anh đã bỏ ngang tất cả, trong lòng anh tràn ngập sự lo lắng.

.....

Quay lại với nó, lúc này nó cũng đã tỉnh nhưng miệng và mắt đều bị bịt lại, nó không thể biết nơi nó đang ở là đây chỉ có thể dùng các giác quan còn lại mà suy đoán thôi.

Nơi này có vẻ bằng phẳng, hai tay bị cột chặt ra phía sau, nó cảm nhận được sau lưng nó là thứ gì đó phẳng có lẽ rộng. Nó đang nghĩ mình đang ở đâu thì có 1 cuộc trò chuyện nhỏ truyền đến tai nó.

- Ê Mây.....con nhỏ đó đẹp thật.....chắc nó cũng đã tỉnh...vào...chơi một chút....

- Khoan đã.....nó không tỉnh sớm vậy đâu, lúc này tao có tiêm cho nó thêm chút thuốc...người ta đã có chồng...mày đừng làm chuyện bậy bạ...kéo chủ nhân trách chúng ta.....

- Tao thách đấy....nhắc đến phát bực...đến giờ cô ta còn chưa đến.....

- từ từ đi...Khuu tiểu thư là người giàu có, không phụ công chúng ta đâu...hút điếu thuốc hạ hỏa....- cuộc nói chuyện ngắn nhưng lại mang đến cho nó nhiều manh mối, thứ nhất nó đã bị tiêm thuốc hèn gì nó cảm thấy trong người mình mệt mỏi hầu như không chút sức lực và cảm thấy buồn ngủ nhưng nó vẫn cố gắng gượng cho đến giờ để nghe hết câu chuyện, và cũng vì thế, một điều đặc giá đã đến với nó là nó đã biết người sai bọn người kia bắt cóc nó là ai.

Cuộc thoại dừng lại cho đến khi nó nghe được tiếng cửa mở ra, và có tiếng bước chân hay nói khác hơn nó đoán ra được tiếng bước chân chính là tiếng giày cao gót.Nó thấy thế nghĩ trong đầu cũng nên phối hợp với cô ta diễn theo hoàn cảnh một chút. Đôi chân và tay của nó bắt đầu cựa quậy, dù tỉnh dậy nhưng nó vẫn đang đối mặt trong bóng tối, nó hoàn toàn không biết trước mặt nó là những gì hay là ai?

- Tỉnh rồi sao? - tuy giọng nói nam không ra nam nữ không ra nữ, có thể đã bị biến giọng nhưng nó vẫn có thể thăm khắng định người đang nói chuyện là San Chi. Một tên thuộc hạ lại gần và tháo tấm băng keo đang dán vào miệng nó.

- Sao lại bắt tôi....- giọng nói có phần yếu ớt, nhưng hai tay phía sau của nó vẫn đang hoạt động không ngừng nghỉ.

- Mày đã làm những gì với gia đình tao....hôm nay tao sẽ bắt mày trả....- Bàn tay ấy mạnh mẽ nắm chặt lấy cổ nó, nó cảm thấy khó thở nhưng cũng không dây dụa nhiều. San Chi biết mình nên làm gì nên cũng buông nó ra, nó ho sặc sụa, nó chắc chắn là San Chi, vì lúc này bàn tay khá mềm và thon, nó cảm nhận được móng tay cắm vào cổ nó. Nhưng điều nó chắc chắn nhất trước mặt nó là San Chi bởi chính mùi nước hoa của cô ta.

- Tôi đã làm gì gia đình cô...- dù đã biết hết tất cả và cũng thành công trong việc tự tháo dây trói ở tay, nhưng nó vẫn muốn biết lý do vì sao San Chi lại bắt nó và nói những lời lúc này.

- Chẳng phải vì ENTI sao, nếu không phải tại mày...thì Khuru thị sẽ không bị phá sản, gia đình tao phải trốn chui trốn nhủi...ba mẹ tao cũng...cũng không bị bọn đòi nợ ép cho tới chết....- giọng nói đầy căm phẫn từ San Chi, cô ta đang tràn ngập sự tức giận.

- Cô là Khuru San Chi...

- Ha....hahahahaha.....trí nhớ của mày cũng tốt....tháo bít mắt cho nó đi...- San Chi ra lệnh cho 2 tên thuộc hạ đứng cạnh. Nó mở mắt ra, nơi đây thật tối tăm, nhìn thoáng qua nó nghĩ đây là container bỏ phế hay gì đó. Nhìn lại người đang đứng trước mặt mình, đúng thực như nó nghĩ là San Chi với mái tóc đỏ rực, trên người là áo thun đen bó sát người, quần skinny đen và giày cao gót đen nốt...Nó nhớ lại hình ảnh người con gái áo đen từng lái xe đuổi theo nó...

- Cô là người đuổi theo tôi hôm đó....- nó hỏi nhưng không chắc chắn bởi nó chỉ thấy dáng người...hôi giống nhưng không ngờ San Chi lại trả lời nó một cách thẳng thắn.

- Đúng...lúc đó tao đã trở về muốn báo thù mày...nhưng tao không đuổi kịp mày nên tao phải tiếp cận Triệu Từ Anh, cũng từ đó tạo điều tra về mày...Không ngờ mày và Ryan đã kết hôn....mày đã lấy hết tất cả của tao, cả công ty và Ryan...mày đáng chết lắm....- San Chi tức giận tát nó một cái nghiêng hắng sang 1 bên, vì móng tay nhọn và dài nên má nó đã rướm máu, San Chi tát nó thêm 2 cái liên, khóe miệng nó cũng đã có dòng máu đỏ chảy xuống.

- Tại sao cô khẳng định cho rằng tôi là người hại gia đình cô...- điều nó không rõ nhất chính là ở đây.

- Chẳng phải WATION là do mày quản lý sao? Mày không dùng Lucky vì lúc đó là do Quỳnh Mai đang nắm quyền.....nên mày đã dùng WATION để cắt đứt ENTI, làm gia đình tao phải trở tay không kịp////.....

- Hư.x...// Mày còn dám cười nữa à...- San Chi lại tát nó thêm 1 cái, nhưng sau cái tát ấy nụ cười của nó càng đậm nhưng là sự khinh thường và có phần tiếu rề...

- WATION do tôi quản lý khi nào?? Ai đã nói với cô như thế...- đúng thực nó có nhắc đến ENTI nhưng cuối cùng nó lại không thực hiện, nhưng thay vào đó Khuru gia vẫn sụp đổ...và giờ nó mới biết là do anh ba nó làm, xem ra nó đã chậm hơn anh nó 1 bước về việc trả thù.

- WATION Triệu Chấn Nam để lại cho mày...- đáp lại San Chi chỉ là 1 cái nhếch môi đầy vẻ khinh thường của nó. "Tôi còn chưa bắt gia đình cô phải trả giá....giờ cô còn muốn bắt tôi đền tội..." tiếp tục dòng suy nghĩ. Chắc chắn thông tin này là do người nào đó muốn hại nó nên mới nói với San Chi như vậy... Lúc này cô ta có nhắc đến Quỳnh Mai thì chắc là chuyện này có liên quan đến mẹ con Quỳnh Mai rồi...

- Khuru gia sụp đổ là đáng...- San Chi nghe nó nói, giọng nói của nó đã không còn yếu ớt như lúc này, ánh mắt cũng không còn đờ đẫn mệt mỏi như vừa rồi mà ánh lên vẻ sắc lạnh...nó từ từ đứng dậy, trên người toát lên vẻ lạnh lùng làm 2 tên thuộc hạ sợ đến nỗi phải lùi lại mấy bước.

- Mày.....Mày.....

- Tao sao hả.....4 cái tát vừa rồi....xem ra tao nên đòi lại...- thân thủ nó rất nhanh, chỉ vừa nói xong thì thấy San Chi đã ôm mặt.

- Còn đứng đó làm gì, mau bắt nó đi...- 2 tên lúc này cũng lao vào nó, nó trả đòn 1 cách mạnh mẽ nhưng vì vẫn còn bị ảnh hưởng của thuốc nên những đòn đánh của nó ít chuẩn xác nhưng vẫn tránh được 2 tên kia, San Chi thấy tình hình không ổn liền lấy trong túi ra 1 vật gì đó khá nhỏ và lao về phía nó. Rất nhanh nó đã ngã xuống và bất tỉnh....

- Tiêm cho nó...vài mũi thuốc nữa đi...giám sát cho chặt vào...- cất lại roi điện và quăng cho 2 tên kia sắp tiền, San Chi hất nhẹ mái tóc và rời khỏi. "lời của Quỳnh Mai nói không sai..." San Chi nói thầm, vì trước khi hành động Quỳnh Mai đã nhắc nhở cô.. Và lần này cô đã thắng nó, bằng chứng là nó vẫn đang nằm bất tỉnh trong kia...không thể liên lạc với bên ngoài.

.....

Hắn và Lucas đã có mặt tại nơi Ann nói, Mike cũng đến sau hắn 1 chút. Lucas ôm lấy người Ann và an ủi cô, mắt cô đỏ hoe và tự trách rằng không thể bảo vệ được nó. Nghe hắn nói nó vì áp lực công việc mà trở nên căng thẳng, mệt mỏi, hôm nay cô muốn cô và nó đi chơi cho nó thoải mái nhưng nào ngờ nó lại bị bắt cóc...

- Ann.cậu kể lại đầu đuôi....- Mike nói

- Tui và An đi.....đến đây thì tui bị ngắt trước An...đến khi tỉnh lại thì không thấy An nữa...- Mike và Lucas nghe Ann kể lại câu chuyện, hắn thấy túi xách và những túi đồ văng lung tung và chiếc điện thoại của nó cũng nằm trong đó..., nhấc điện thoại nó lên, hắn vô tình thấy camera ở phía trên nên dẫn cả bọn cùng đến phòng bảo vệ xin xem camera.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Cứu

Sau khi cả ba người hấn, Lucas và Mike xem camera cũng tìm ra được bản số xe đã mang nó đi, từng chi tiết rõ mồn một cả 3 tên đã bắt nó cũng như tấn công nó và Ann. Hấn cũng đã nhờ đến cảnh sát, nhưng đã qua một ngày cũng chỉ tìm ra được chiếc xe đã mang nó đi nhưng không chút manh mối.

Quay lại với San Chi, vẫn mái tóc đỏ tự tin ngày nào. Hôm nay cô đi làm với tâm trạng rất vui, gặp ai cũng cười thoải mái không như mọi khi có thái độ kênh kiệu làm người khác ngán ngẩm.

- Chà....trông cậu hôm nay rất vui đấy...có chuyện gì nói mình nghe..- Từ Anh rót cho San Chi tách trà và ngồi xuống sofa đối diện với San Chi trong phòng làm việc của Từ Anh. Phong cách thời trang của Từ Anh vẫn luôn nổi bật và cá tính với những gam màu nóng. Cụ thể như hôm nay cô diện bộ váy công sở màu cam đậm với giày cao gót đen. Mái tóc vàng vén nhẹ ra sau.

- Mẹ cậu đứng thực cao tay...đoán trước mọi chuyện...- San Chi lấy trong túi xách ra roi điện rất nhỏ, nhìn sơ qua nó chỉ giống với cây son bình thường, nói với Từ Anh.

- Vậy nếu không nhờ vào nó thì nó đã thoát khỏi rồi à..- Từ Anh vẫn bình thản uống ngụm trà xem như chuyện bình thường.

- Dĩ nhiên...nó đúng thực đang giả vờ, nó có thể tự còi trôi trong khi trong người đã bị tiêm thuốc mê..- San Chi kể lại mọi chuyện, kể cả việc WATION không phải của nó.

- Vậy....vậy cậu tin nó không? Cậu định thế nào với nó..?- Từ Anh có phần lo sợ San Chi sẽ nghi ngờ nhưng quan sát San Chi, cô chắc chắn mình đã lo xa.

- Tất nhiên hành hạ nó...xong rồi khừ...mình phải trả thù cha cha mẹ...đòi lại cả vốn lẫn lời...Từ Anh, chẳng phải Lucky là do nó cướp của mẹ cậu sao? Nhân việc này mình sẽ bắt nó trả lại cho mẹ cậu. - Từ Anh chỉ cười trừ, khi nghe San chi nói thế. Cô cũng rất yên tâm khi nghe San Chi nói thế.

- Thôi cậu làm việc đi...mình đến giờ phải đi...giúp mình chuyển lời cảm ơn đến mẹ cậu..- trước khi rời khỏi, San Chi còn cầm roi lên xoay qua xoay lại cười cười với Từ Anh, Từ Anh cũng cười lại, cánh cửa đóng lại cũng chính là lúc nụ cười ấy càng đậm và sâu hơn. Cô lại gần bàn, nhắc điện thoại và ấn 1 dãy số. "Mẹ à....mục đích của mẹ sắp đạt được rồi...vài ngày nữa, Lucky sẽ là của mẹ.." Sau khi tắt máy, cô đứng khoanh tay trước ngực nhìn xuống dưới từ cửa sổ, thấy San Chi đang bước đi, cô chỉ nhếch môi, xem như San Chi đã giúp cô làm được việc tốt đấy chứ.

.....

Hôm nay đã là ngày thứ 3 nó bị giam giữ trong đây, nó cũng đã không ăn không uống mặc dù bọn bắt cóc nó có lòng tốt đem thức ăn cho nó. Không hiểu sao bọn chúng vẫn tiêm thuốc cho nó rất đều nhưng ngoài cảm nhận buồn ngủ và không có sức ra, nó chẳng cảm nhận đặc biệt nào khác nữa. Người nó mệt rã rời, mái tóc cũng rối đi, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu. Hai ngày qua, dù bọn chúng không hành hạ nó, nhưng lại tiêm thuốc rồi lại đổ nước vào người nó cho nó tỉnh. Không biết mục đích của chúng là gì. Vì không còn chút sức lực nào, nên nó cũng không thể còi trôi phía sau được nữa, giờ phút này trong đầu nó chỉ hiện lên hình ảnh của gia đình 5 người lúc nhỏ, sau đó người nó nghĩ đến là hấn. Nếu nó chết thì liệu mọi việc có dừng lại hay không? Nếu nó chết đi liệu hai anh của nó có còn tiếp tục trả thù hay không? Liệu nó chết đi, hấn có đau lòng vì nó hay không? Nếu nó chết đi thì sẽ có người khác thay thế nó, làm hấn hạnh phúc hơn nó....những dòng suy nghĩ cứ thay nhau chạy trong đầu nó...Đột nhiên tiếng mở cửa đã cắt ngang dòng suy nghĩ ấy.

- Ô kia....người thừa kế duy nhất của Triệu gia, cao cao tại thượng...vậy sao hôm nay sao? Nhìn kia....tiều tụy...nhọt nhọt thế này...- vì đã bại lộ nên lần này San Chi không làm biến giọng nữa cũng rất thẳng thừng với nó. Móng tay sắc nhọn nắm chặt cằm nó nghiêng qua nghiêng lại như xem đầu tay trên má nó có còn hay không? Nó vẫn không mở lời, chỉ giương mắt nhìn San Chi.

- Xem ra sức chịu đựng của mày cũng lớn thật....trước khi tiến mày xuống địa phủ, tao vẫn muốn biết...tại sao mày lại hại gia đình tao...- Thấy nó giương mắt nhìn mình, đôi mắt khói tuy mệt mỏi nhưng nó sâu thăm thẳm, chứa đựng sự nhật nhèo nhưng sắc lạnh, hờ hững. San Chi ghét nhất chính là ánh mắt này, khi còn ở trường cô ghét nhất là thái độ thờ ơ với đôi mắt như thế này của nó, giống với hiện giờ. Cô đứng dậy nói.

- Tôi trả lời...hay không...cũng...chết thôi...hux....- nó trả lời nhưng không mấy trọn câu, bởi lúc này nó rất yếu, thở không ra hơi cộng thêm việc khó chịu, nghèn nghẹn như muốn ói...

- Mày.....- San Chi tức giận đá vào bụng nó làm nó khụy xuống ngay lập tức, vì lúc này San Chi muốn cho nó cơ hội nên đã sai người còi trôi cho nó, San Chi biết nó rất yếu, hôm nay nó muốn 1 mình thoát khỏi đây ngay khi San Chi không dùng roi điện thì cô chắc chắn nó cũng không thoát nổi. Nó ôm bụng ngã xuống sau cú đá ngang của San Chi, nó cảm thấy bụng nó rất đau, và ngay sau đó nó cảm nhận được dòng chất lỏng chảy ra giữa hai chân...

- Tiểu thư...là...m.á.u.// Sao mày nhát quá vậy///- hai tên bắt cóc đang tranh cãi nhau làm San Chi để ý đến...Thấy máu chảy ra giữa hai chân, có thể San Chi đã nghĩ ngay đến việc gì đó, vì cô đã từng chứng kiến việc thế này...Những hình ảnh đêm tiệc kỉ niệm...lúc nó say và được hấn đưa về...cô đều thất tất cả....

- Mày....mày....đã có thai với Ryan sao? - tay của San Chi đang cầm súng chìa vào nó, nhưng tay cô đã run lên, nếu nó trả lời là có thì lúc này cô ra tay giết nó, chính là 1 xác 2 mạng...Nhưng đối với nó, nó nghe điều này thì bất ngờ, nó không nghĩ rằng mình có thai. Nhưng nếu trong tình huống này ai cũng sẽ chọn cách thừa nhận để cố gắng giữ lại mạng vì con. Nhưng nó không như thế, nó rất thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

- Tôi...không...biết...-giọng nói nó đứt quãng, nhưng tay vẫn giữ ở bụng, trán nó đã đổ đầy mồ hôi.

- Từ An...cô mau trả lời tôi...- tay San Chi càng lúc càng run vì hình ảnh trong quá khứ không ngừng tái hiện trong đầu cô..Mẹ cô cũng từng bị như thế và kết quả là sảy thai, không lâu sau thì bị sốc vì việc gia đình sau đó cùng ba cô tự tử vì bị bọn đòi nợ rượt đuổi...

Chợt lúc này cánh cửa bị tung ra, hân,Ann, Lucas và Mike đã xuất hiện và cảnh sát cũng theo vào theo sau bọn họ. Hân thấy nó nằm dưới nền gần như bất động, San Chi thì đang chìa súng vào nó. Hai tên bắt cóc thì đã bỏ chạy từ lúc nào. Nhận thấy cảnh sát đang chìa súng vào mình, không còn cách nào, San Chi phải lấy nó làm con tin. Kéo nó đứng dậy, cô nắm chặt vào phía sau gáy nó, súng thì chìa vào thái dương nó, sau đó lại chìa sang phía hân.

- San Chi...đừng.....An không làm gì động đến cô...cô ấy vô tội..- hân lên tiếng định bước tới nhưng câu nói của San Chi khiến hân dừng lại.

- Anh đứng lại...nếu bước tới nó vợ và con anh sẽ chết...

- Vợ và con sao? - Ann nhắc lại, hân cũng không biết chuyện gì, Lucas cùng Mike cũng nhìn nhau.

- Ha...hahaha....Ryan...không lẽ vợ anh có thai anh cũng không biết sao? - Nghe San Chi nói mà hân như không tin vào tai mình, nhìn theo hướng nhìn của San Chi, hân cũng thấy dòng máu...Hân cũng không biết nên tin hay không nhưng nhìn nó đau đớn dường như bất lực, nếu như đó là thật thì nó càng nguy hiểm hơn.

- San Chi...cậu hãy bình tĩnh....cậu muốn gì...chúng tôi sẽ nghe theo cậu...- Mike nhẹ nhàng nói, anh đang muốn làm mọi việc diễn ra chậm lại.

- Được....chuẩn bị cho tôi chiếc xe.....sau đó tất cả rời khỏi đây...NHANH...- San Chi nhấn mạnh đồng thời tăng lực đạp ở tay, làm nó nhăn mặt, đau đớn.

- Được...được...đừng làm hại...đến An...San Chi...xem như tôi xin cô...- hân như đang cầu xin San Chi bởi hân đang mất bình tĩnh và rất lo cho nó.

- Nếu làm như lời tôi nói...tôi đảm bảo không giết cô ta..

Hân cùng phía cảnh sát đành làm theo lời của San Chi, xa San Chi đang lao thẳng về phía trước và cách đó không xa cũng có khoảng hơn 10 chiếc xe chạy theo. Nó bất tỉnh trong xe, nhưng giờ cũng đã tỉnh nhưng vẫn mơ màng, chỉ thấy San Chi đang lái xe với tốc độ ánh sáng, đôi boot không ngừng đập ga lao về phía trước..

- San Chi..WATION không phải của tôi....ba mẹ cô..không phải tôi hại...- nó khó nhọc nói.

- Im ngay..hôm trước mày nói nhà tao bị vậy là đáng..bây giờ mày nói thế này...mày tính kéo dài thời gian cho họ cứu mày phải không...đừng mơ....- nói đến đây, San Chi càng đạp mạnh ga hơn.

- Không..San Chi...nghe tôi..nói....tử đại gia tộc...cô..còn..n...nhớ...// Im lặng đi...- Vì nó đưa tay mình vào vô lăng với ý định muốn tấp vào lề và dừng lại nhưng San Chi đã đẩy mạnh nó ra, nó va vào thành cửa và xảy máu...

- San Chi....đến giờ...cô vẫn không tin tôi sao? Chi Chi....- nó bất lực và quyết định nói ra quá khứ có chút đẹp nhưng đầy bi thương.

- Chi Chi.....Minh Vy...Diệp Minh Vy.....chỉ có Minh Vy mới gọi tôi như vậy.....sao mày...không lẽ.....- San Chi nhìn sang nó, thấy ánh mắt nó đã không còn lạnh nhạt như trước mà giờ đọng đầy nước mắt, giọt nước mắt nó hòa cùng dòng máu rơi xuống chạm vào môi nó, nhưng nó mặc kệ.

- Chi Chi.....cậu...quay đầu đi...- nó nói 1 cách chân thành.

- KHÔNG THỂ NÀO....Diệp gia đã bị xóa sổ từ lâu, Minh Vy cũng đã mất....không thể nào....Từ An....Từ An...cô tỉnh lại đi..- San Chi quay sang thì thấy ánh mắt nó dần khép lại kèm theo giọt lệ. Không hiểu sao lúc này cô lại cảm thấy 1 cảm giác thân thuộc tràn về nhưng lại mất mát "Chi Chi" hai từ này rất quen thuộc và đã từng là quá khứ..Nhìn thấy ở trán nó máu không ngừng chảy, và nó đã bất tỉnh, San Chi như hoảng loạn. Cô rất mong lung không biết làm thế nào...

Cô lái xe nhanh đến bệnh viện, trước khi đến cô cũng đã kết nối với bệnh viện và thông báo với họ để họ chờ sẵn, sau đó mang khẩu trang vào, cũng đội nón vào.

"Két...."

"Vèo".....vừa đưa nó xuống xe thì San Chi đã nhanh chân lái xe chạy đi.

Khi xe cảnh sát và xe hân đuổi theo đến đây thì hân ở lại, xe cảnh sát thì vẫn tiếp tục truy đuổi.

- Kì lạ....Khu San Chi muốn lấy mạng An, nhưng lại đưa An đến bệnh viện rồi chạy đi...thực chất cô ta muốn gì..- ở trước phòng cấp cứu Lucas nói lên vấn đề mà ai cũng đang thắc mắc.

- Không cần biết lí do gì..nếu Từ An mà có chuyện gì, em sẽ đòi lại gấp trăm ngàn lần..- Ann nói chắc chắn, nhưng mắt cô đã đỏ hoe và đang được Lucas ôm vào lòng..

Hắn và Mike im lặng, hắn ngồi hai tay chắp vào nhau như cầu nguyện cho nó..

- Ủ..Ryan...sao cậu biết Từ An bị San Chi bắt ở đó..- Lucas chợt nhớ và hỏi.

Hắn chỉ thờ nhẹ và chăm chú nhìn vào chiếc nhẫn cưới đang đeo ở ngón áp út.

- Tất cả là nhờ vào nó...- hắn nói và hôn nhẹ vào nhẫn cưới, nhưng cái hôn ấy không phải vì hạnh phúc mà là như sự may mắn mà được ai đó ban tặng để hắn có thể cứu nó được dễ dàng. Nhưng cuối cùng nó vẫn phải đang nằm trong phòng cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Nên làm thế nào?

Lúc này trong bệnh viện hầu như có mặt đầy đủ mọi người và đều rất lo lắng cho nó. Ngay cả "ba chồng" của nó vừa hay tin cũng đến ngay lập tức. Hắn ngồi đó hai tay đan vào nhau, hắn rất lo lắng cho tình trạng của nó. Một lúc sau cửa phòng mở, đi ra đầu là vị bác sĩ trung niên cùng 2 cô y tá. Hắn đã đến ngay và hỏi dồn.

- Bác sĩ...vợ tôi thế nào? Cô ấy đã tỉnh...

- Cậu bình tĩnh...cũng may là đưa đến kịp thời nên cả 2 mẹ con đều không sao cả....bệnh nhân sẽ tỉnh lại nhanh thôi..

- Hai mẹ con sao?....Ý..bác sĩ...là vợ tôi có thai sao? Sao..sao tôi không biết? - hắn bắt ngờ..

- Tôi nghĩ cả bệnh nhân cũng không biết mình có thai...tôi phát hiện thể chất của bệnh nhân vốn không tốt, tốt nhất trong thời kì mang thai cậu đừng để bệnh nhân cảm thấy bị áp lực, căng thẳng hay shock và bổ sung chất dinh dưỡng cho bệnh nhân....- vị bác sĩ giải thích chậm chậm, sau đó chúc mừng hắn rồi đi.

Hắn cùng mọi người vào thăm nó. Nghe tin nó mang thai, Ann cũng ngạc nhiên vui mừng không kém, thế là nó làm mẹ trước cô rồi.

Quay lại với nó, nó đã tỉnh dậy nhưng cảm thấy trong người rất khó chịu. Nhìn lên trần nhà thì thấy trắng tinh, theo nhận thức của nó, nó thừa biết mình đang ở bệnh viện, nhìn lại trên người là quần áo của bệnh nhân, đang truyền dịch vào tay, nó cảm nhận hình như trên đầu của nó có lớp gạc. Nó nhớ lại hình ảnh của mình và Săn Chi lúc ở trong xe, vì ngăn cản San Chi và rồi bị San Chi đẩy ra và vào thành cửa...Nó định ngồi dậy thì đã nghe tiếng mở cửa sau đó là nghe tiếng hắn.

- Em đừng cử động mạnh....nằm đó đi....-hắn ngồi xuống cạnh nó, giữ nó nằm xuống.

- Ryan, ba, Ann, Lucas, Mike..San Chi đâu rồi? - tất cả đều không ngờ, việc đầu tiên nó nói lại là về San Chi.

- Cậu hỏi cô ta làm gì...cô ta chính là người đã làm cậu ra nông nỗi này, còn muốn giết 2 mẹ con cậu..vậy mà giờ cậu còn hỏi đến cô ta..-Nó neho mắt khó hiểu về những điều Ann vừa mới nói.

-Giết 2 mẹ con mình...ý cậu là...- nó nhìn lại bụng của mình, nó vẫn như trước mà.

- An...bác sĩ nói em mang thai được 3 tuần...không lẽ em không nhận ra sao? - nó nghe hắn nói mà mặt đơ ra, mọi người nghĩ nó quá vui mừng nên mới như vậy nhưng thực chất nó cũng rất bất ngờ nhưng một phần nó không biết mình nên vui hay nên buồn.

- Nhìn Từ An kia...sao đơ người ra thế? Ai đòi làm mẹ như cậu lại không nhận ra sự khác lạ khi cơ thể mình có biến đổi chứ...- Lucas nói sau đó lại nhìn sang vợ mình cười cười, Ann có lẽ cũng hiểu ý phần nào nên hai má của Ann nhanh chóng đỏ lên.

- Thôi thôi....mấy đứa đừng chọc An nữa...An à..nếu con đã mang thai thì con nên dưỡng thai đi, việc công ty để ba và Ryan lo, lúc này ta có nghe bác sĩ bảo thể chất của con vốn đã yếu, nên con đừng để chuyện gì bên ngoài tác động nha con...- Phó Lâm nhìn nó nở nụ cười hiền dịu, người ngoài nhìn vào có lẽ nghĩ Phó Lâm là ba ruột của nó chứ không nghĩ rằng họ là ba chồng và con dâu. Thường thì thấy mẹ chồng thương nàng dâu chứ có ai nghĩ sẽ có tình trạng ngược lại như nó.

- Vâng..thưa ba..- nó nhẹ giọng, cố gắng vẽ ra nụ cười nhưng nụ cười của nó rất nhạt có gì đó buồn mọi người cũng nhận ra nhưng họ lại nghĩ vì nó mệt nên thế.

Nói qua nói lại một lúc thì Ann, Lucas và Mike cũng tạm biệt ra về. Phó Lâm cũng về lại công ty vì có chút việc, chỉ còn lại hắn, hắn gọi về nhà báo cô Hạ nấu chút gì đó cho nó rồi lại chạy về nhà. Lúc này trong phòng bệnh chỉ còn lại mình nó. Nó gắng gượng ngồi dậy tựa lưng vào thành giường, cảm lý

sửa trong tay nhưng lại không uống. Trong đầu nó rất rối vì một số chuyện và tất nhiên chuyện lớn nhất chính là chuyện nó có thai lúc này. Có thai, nó nên vui hay nên buồn?? Để lại ly sữa lên bàn, tay nó nhẹ nhẹ đặt lên bụng. Nó đang suy nghĩ, nó có thai cũng có lợi, lợi vì Phó Lâm càng tin tưởng nó hơn, nó khẳng định được Phó Lâm đã hoàn toàn tin tưởng nó nhờ vào cử chỉ nụ cười của Phó Lâm lúc này. Tuy nụ cười hiền dịu nhưng trong đó lại chứa đầy sự thỏa mãn mà chỉ có nó mới nhận ra. Nhưng điều nó lo sợ nhất chính là trong thời gian nó trả thù, sau thời gian đó...nếu đứa bé được sinh ra thì giữa nó và hấn sẽ thế nào khi nó đã hoàn thành xong việc trả thù...Những dòng suy nghĩ không ngừng chạy trong đầu nó. Nó dường như đang bế tắc và bất lực, tay vẫn giữ ở bụng, 1 giọt nước mắt cũng đã rơi xuống, đôi môi tái nhợt nở nụ cười chua chát "Bảo bối....lẽ ra con không nên đến vào lúc này....", nhẹ nhàng nói ra, chỉ mình nó nghe nhưng lòng nó lại đau nhói. Người phụ nữ hạnh phúc nhất chính là được làm mẹ, được cùng người mình yêu tạo ra 1 sinh linh nhỏ bé liên kết bởi 2 người. Hôm nay, nó cũng được làm mẹ, cũng đã cùng người nó yêu tạo ra sinh linh bé nhỏ nhưng nó lại khác với mọi người, nó cũng cười nhưng nụ cười mang đầy sự xót thương. Không phải nó ghét bỏ đứa bé nhưng đúng như nó nói, chuyện này đúng thực xảy ra không đúng lúc. Vừa đúng lúc hấn trở về, trên tay là hộp cháu mà hấn đã về nhà lấy. Khi vào hấn thấy nó khóc liền chạy đến bên nó, sợ nó xảy ra chuyện gì.

- An...xảy ra chuyện gì với em vậy...y tá...

- Không...em không sao...chỉ vì em vui thôi...- nó niu tay hấn lại không cho hấn gọi y tá. Hấn nghe lời nó nói mà cười. Hấn biết vợ hấn là người thông minh tài giỏi nhưng cũng có lúc ngốc nghếch đáng yêu thế này..

- Ngốc quá.....em xem...em vui đến nỗi rơi nước mắt thế này...sau này sinh con ra...mặt con buồn thì sao?? // Em sẽ không khóc nữa...- nó nghe hấn nói vội lấy tay quệt hết nước mắt, hấn ôm nó vào lòng và vỗ nhẹ lưng nó. Không hiểu sao lúc này nước mắt nó rơi còn nhiều hơn lúc này. Cái ôm này quá ấm áp, hấn quá tốt đối với nó, hiện giờ nó thực sự rất hạnh phúc, nhưng điều khiến nó đau lòng nhất là sau này, sẽ có một ngày nào đó, chính nó sẽ phải phá hủy cái hạnh phúc mà nó và hấn đang có. Đó chính là điều đau lòng nhất đối với nó.

- Thôi nào...An..đừng khóc nữa...em ngoan ngoãn ăn hết phần cháo này sau đó nằm xuống ngủ 1 giấc...anh có nhờ y tá...lát nữa cô ấy sẽ vào..giờ anh phải đến công ty 1 chút...xong việc, anh đến thăm em - nó gạt nhẹ đầu đồng ý, hấn khom người lau nước mắt và hôn nhẹ lên trán nó, sau đó rời đi. Nó nhìn theo hấn, trong khoảng thời gian hẹn hò, nó cũng biết hấn rất thích trẻ con nên khi biết nó có thai, nó biết hấn không thể giấu đi về vui mừng của mình.

Đúng như lời hấn nói, cô y tá vào giúp nó mở hộp cháu nhưng nó nhìn vào lại thờ dãi.

- Cô ra ngoài đi..lát nữa tôi sẽ ăn sau...

- Nhưng chồng...// tôi hứa lát nữa sẽ ăn...mà cô cho tôi mượn điện thoại được không, tôi không có điện thoại...

- À...Chồng cô có nói là điện thoại để ở tủ bàn cạnh giường của cô..Chồng cô rất chu đáo với cô đấy...thôi tôi tin cô...nhớ giữ lời đấy nhé, tôi ra ngoài trước...- nó gạt đầu, xem ra cô y tá này cũng rất dễ thương đấy chứ, không nghiêm khắc ép nó, điển nhiên nó cũng không phải người thất hứa. Việc quan trọng lúc giờ là nó nên tìm được San Chi, vì nó có linh cảm chẳng lành về cô ấy.

Lấy điện thoại trong tủ ra, thầm khen mình may mắn vì nó không bị hư, sau đó nhấn dãy số quen thuộc.

"Em có việc nhờ chị...chị có thể về Việt Nam 1 chuyến được không? - giọng nói nó đầy vẻ mệt mỏi

- Được...chị sẽ về trong đêm nay..nhưng em có sao không, nghe giọng của em, dường như có chuyện gì thì phải?

- Em không sao..Khi nào chị về đến liên lạc nhé..tạm biệt.." Nó mong rằng Eva về càng sớm càng tốt vì việc này nó không tiện ra tay và cũng vì việc nó mạng thai chắc hẳn sau này việc đi lại của nó cũng sẽ khó khăn bởi chịu sự quản lý của hấn và Phó Lâm. Về chuyện của San Chi và nó, mặc dù ba mẹ của cô ấy đã phản bội ba mẹ nó cùng liên kết với Phó Lâm nhưng dù sao Aran cũng đã cho họ phải trả giá nên nó cũng thôi bỏ qua, nhưng việc nó muốn tìm hiểu chính là ai đã hướng mũi tên sang nó. Nó cảm thấy trong chuyện này dù nó bị hại nhưng nó thấy tội cho San Chi, cô ấy bị người khác sai khiến và xoay vòng vòng. Nó thầm cầu mong với sự chân thành và "Chi Chi" - một phần của quá khứ sẽ lay tỉnh San Chi. Nó biết rằng có 1 người nào đó muốn mượn tay San Chi để đối phó với nó, cũng giống như việc hộp quà lần trước. Nó chỉ thầm đoán nhưng vẫn chưa khẳng định người đứng đằng sau tất cả mọi chuyện là ai? Là ai đã mách San Chi dùng roi điện để phòng nó. Nhưng nếu người đứng đằng sau là 1 người nguy hiểm và biết nó còn sống thì chắc rằng ít nhiều San Chi cũng sẽ gặp nguy hiểm. Đó cũng là nguyên nhân nó muốn Eva trở về. Biết là giờ tìm San Chi rất khó, nhưng nó phải tìm được San Chi trước "người nguy hiểm" kia. Dù biết việc này khó như mò kim đáy biển, nhưng dù biển hay đại dương gì, nó cũng phải mò được người cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Hiện dần thân phận

Sau khi đưa nó đến bệnh viện, San Chi lái xe thật nhanh đến một nơi nào đó rồi lại bỏ xe lại và rời đi. Cô biết giờ ó lẽ cô bị cảnh sát truy nã, nên tìm một nơi nào đó để trốn tạm khi nào xong việc cô sẽ rời khỏi nơi đây. Cô đến bờ biển có nơi mà lúc nhỏ cô và những người bạn đến. Nhưng không ngờ căn chòi nhỏ ở nơi đó vẫn còn.

"Vy Vy, có phải cậu vẫn còn sống không? Cậu đang ở đâu?? Vy Vy...." San Chi bước vào căn chòi ấy mà trong lòng cứ bồn chồn, không biết vì sao lại như thế? Cô đã muốn giết chết nó để trả thù cho ba mẹ cô, nhưng tại sao đến cuối cùng cô lại đưa nó đến bệnh viện, cũng bởi vì hai chữ "Chi Chi" kia. Hai từ này đã rất rất lâu không ai gọi cô như vậy. Tại sao nó lại gọi San Chi như vậy? Là trùng hợp hay nó chính là Vy Vy, cô bạn lúc nhỏ của cô? Thế nhưng tại sao lúc đầu nó thừa nhận mọi việc nhà cô đều do nó làm, nhưng lúc này lại liều cả mạng sống để khuyên cô quay đầu? Rốt cuộc là tại sao nó lại làm như vậy?

- Alo....thất bại rồi...Ryan đã đến cứu.- San Chi, cô nói điện thoại khi thấy Từ Anh gọi đến.

- Cậu đang ở đâu?

- Mình đang ở gần bờ biển.

- Vậy cậu ở đó, mình sẽ chuẩn bị vé máy bay cho cậu.

- Được. Từ Anh, tôi...muốn hỏi cậu một điều...Triệu Từ An có đúng là quản lí WATION không?- San Chi đang rất muốn nghe câu trả lời của Từ Anh, nhưng Từ Anh vẫn chưa đáp. Được một lúc thì lại nghe tiếng phai. Sau đó cô cũng tắt máy.

Lúc này đã về đêm, San Chi rời khỏi căn chòi và đi đâu đó. Cô muốn làm rõ chuyện này. Nhưng đi được một đoạn đường thì lại thấy có chiếc xe trắng gấp ngay cạnh cô, bước xuống là người con trai cũng gần bằng tuổi nhau, cô nhìn họ, cô không biết họ nhưng nhìn vào đôi mắt của họ. Cô nhận ra, có chút quen thuộc. Nhưng 1 trong hai người đó nhìn cô với ánh mắt thù hận, như muốn giết cô ngay tức khắc.

- Hai người là ai? - cô không khẳng định nên hỏi.

- Chúng tôi cố tình tìm cô đây....//Tại sao cô lại bắt cóc Triệu Từ An?- Cent lên tiếng trước.

- Hai người là gì của Từ An.....hư....nhưng dù là ai đi nữa, tôi cũng nói thẳng...cô ta bị thế là đáng...chính cô ta đã phá nát gia đình tôi...cô ta là người quản lí WATION, cắt hết mọi hợp đồng...dụ ba tôi vào bẫy....tôi hận nó....tại sao.....- San Chi không cần biết người trước mặt là ai, cô đang hết lớn như thỏa mãn nhưng không được bao lâu thì cô đã cảm nhận được mình sắp không thờ nổi vì có bàn tay lạnh ngắt đang bóp lấy cổ cô..

- Aran....dừng tay...chúng ta phải hỏi rõ chuyện này...- Cent chạy đến ngăn cản Aran, vì Aran mang kính đen nên không ai thấy được ánh mắt sát lạnh như muốn giết người của anh.

- Khuru San Chi, tôi nói cho cô biết, lẽ ra tôi không nên để cô sống đến ngày hôm nay.....nếu không vì em gái tôi...tôi đã cho cô theo ba mẹ của mình rồi....

- Bu...ô...n...g...t...ô...t...ô...i...-

- Minh Anh...em mau buông cô ta ra.....nếu không cô ta sẽ chết...- Cent không ngờ rằng, người em khuyên ngăn anh không được trả thù, ít nói tính trầm lặng hằng ngày bây giờ không còn nữa, trước mặt anh giờ đây, em trai anh chẳng khác gì con hổ đói, như muốn giết chết con mồi ngay trước mắt.

- Minh Anh.....hai người là con của bác Quân...- San Chi ho sặc sụa nhưng cô vẫn muốn biết sự thật.

- Cô không có tư cách gọi ba tôi như vậy....chính ba mẹ cô đã phản bội lại ba mẹ tôi...bây giờ cô còn bắt cóc em gái tôi...tôi thực muốn giết chết cô....-

- Tôi thực không biết chuyện gì xảy ra...năm đó tôi cùng Vy Vy vẽ tranh thì mẹ tôi đến bắt tôi về...sau đó gia đình tôi chuyển đi...từ đó...tôi cũng không gặp được Vy Vy....Vy Vy cậu ấy giờ đang ở đâu? Anh Minh Huy, anh cho em biết được không? - San Chi như đang cầu xin Aran và Cent.

- Hư....Vy Vy, cô còn nhớ đến nó sao? Chẳng phải cô đã khiến nó muốn chết đi sống lại.....tôi cảnh cáo cô...đừng động tới em gái tôi 1 lần nào nữa...- Minh Huy tức giận chỉ thẳng vào San Chi,khi trên mặt San Chi lúc này là những dòng nước mắt chảy dài.

- Còn 1 điều nữa....trong chuyện trả thù gia đình cô, Minh Vy không hề liên quan....- Aran nói xong liền lên xe, xe nhanh chóng lao về phía trước. Khi nghe được tin nó bị bắt cóc, anh như điên lên tìm kiếm khắp nơi, anh rất muốn đến bệnh viện thăm nó nhưng không biết phải lấy tư cách gì đến thăm nó đây.

Cả bầu trời trong San Chi dường như đã sụp đổ khi biết sự thật..Dù vừa rồi họ không nói ra tên nhưng cô biết người bạn thuở nhỏ của mình là ai. Cô hối hận, hối hận vô cùng khi những gì cô làm với nó. Cô căm phẫn tại sao Từ Anh và Quỳnh Mai lại đổ tội cho nó, cô nhận ra mình dường như đang bị Từ Anh lợi dụng.

San Chi lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó.

- Từ Anh...tôi có chuyện muốn nói với cậu..

- Được....cậu cũng chuẩn bị đi,2 giờ nữa... mình sẽ đến và đưa cậu vé máy bay...chờ mình.

- Được.- San Chi lạnh nhạt tắt máy, cô muốn đến bệnh viện 1 chút.

.....

- Con định đưa vé máy bay cho ai.....- Quỳnh Mai vào phòng con gái mình, dù đã khuya nhưng vẫn thấy bà vẫn còn trang điểm đậm
- Con phải chuẩn bị đưa vé máy bay cho San Chi, tiền cậu ấy 1 đoạn.- Từ Anh ngồi ở bàn làm việc cạnh cửa sổ, tay nâng ly rượu đỏ, cô đoán ra được từ cuộc thoại vừa rồi với San Chi. Cô biết San Chi đã hết giá trị với cô.
- Con định đưa nó đi đâu...
- Đi xuống âm phủ....mẹ...chuẩn bị mọi thứ để mai đón ba về rồi chứ...- Quỳnh Mai khá bất ngờ về câu trả lời của con mình nhưng bà không ngăn cản, con gái bà tài giỏi quản lí Mayza, bà cng4 nên thực hiện kế hoạch của mình để giành lại Lucky rồi.

.....

Ở bệnh viện, giờ này đã rất khuya, hân đang túc trực ở bên nó. Nó nằm trên giường bệnh nhưng không thể ngủ được, nó đang lo lắng. Chợt nó nghe tiếng mở cửa phòng liền nhắm mắt lại, sau đó lại nghe tiếng đóng cửa. Nó mở mắt ra thì thấy có tờ giấy để cạnh bàn, nó nhẹ nhàng lấy xem trong khi hân đang ngủ ngon lành, có lẽ do công việc nên hân mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, nó thấy hân ngủ rất say.

Nó đọc xong tờ giấy trong lòng càng lo lắng hơn, San Chi đã biết thân phận của nó, bằng chứng trong tờ giấy chỉ để vòn vẹn dòng chữ. "Minh xin lỗi vì không nhận ra Vy Vy sớm hơn, Chi Chi". Nó không chịu được, liền đem theo điện thoại, nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh rồi đi.

"Eva, chị đã về chưa..em sợ sẽ không kịp nữa....

- Chị đang đáp chuyến bay đây....em đang ở đâu..

- Em đang ở bệnh viện US, chị giúp em tìm xem San Chi đang ở đâu...em có cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra...

- Bình tĩnh lại...chờ tin của chị..." nó nói xong không đi vào phòng mà lại đứng 1 mình ở đó, ngược nhìn lên bầu trời rộng lớn nhưng chỉ là 1 màu đen u ám, không có 1 ngôi sao điểm lên đó.

"Chi Chi....y vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra với cậu." Nó hít thở thật sâu, định vào trong thì điện thoại hiện lên dãy số mà nó không muốn liên lạc.

- Vy...em có sao không? Em vẫn ổn chứ.

- Tôi ổn. - nó lạnh lùng tắt máy, giờ phút này là thời gian vô cùng quan trọng đối với nó, nó không thể để lộ thông tin gì khiến người khác nghi ngờ về thân phận của nó.

Quay lại với San Chi 2 tiếng đã trôi qua cô đã nhấn địa chỉ qua cho Từ Anh nhưng sao cô vẫn chưa đến. San Chi gọi lại Từ Anh thì Từ Anh nói là đang đến nhưng dường như người đến không phải là Từ Anh mà là 1 bọn người áo đen trên tay còn cầm theo vũ khí.

- Không cần phải gọi nữa đâu....cô ấy bảo chúng tôi đến đây tiễn cô 1 đoạn. - San Chi không ngờ đến Từ Anh là người như vậy lẽ ra cô xem Từ Anh là bạn, vậy mà giờ Từ Anh, cô ta muốn xử lí cô. Lẽ ra cô không nên tin tưởng Từ Anh như thế, thấy cảnh trước mắt thì cô biết mẹ con Từ Anh đã cho cô vào tròng về việc của WATION, vốn dĩ WATION không phải do Từ An quản lí. San Chi nhìn bọn côn đồ trước mặt mà không khỏi nhếch môi cười, ai tay nắm chặt thành nắm đấm.

- Triệu Từ Anh....nếu tôi chết, tôi sẽ không thể nói gì..nhưng nếu hôm nay, tôi thoát được..tôi sẽ bắt cô trả giá vì những gì cô đã gây ra cho Vy. - San Chi nói vì 2năm trước San Chi làm bạn với Từ Anh và nghe Từ Anh ể về nó, và giờ cô biết chắc đó là những chuyện mà chính Từ Anh đã tự dựng nên.-

- Nhiều lời...- thế là cuộc chiến bắt đầu, San Chi cũng biết võ nên có lẽ chống đỡ được lòng cô giờ đang rất thù hận Từ Anh, cô nhất định phải đánh hết bọn này. Nhưng chúng rất đông đã vậy còn có thêm vũ khí, đến lúc cô sắp không thể chống đỡ thì có kẻ đang cầm thanh gươm to định đánh cô thì có một bóng đen lao đến đá tên đó văng ra. Trước mặt San Chi là 1 cô gái xinh đẹp trong bộ vest đen cùng giày thể thao, vẻ mặt lạnh tanh

- Đây là ai....- tên cầm đầu cảm mấ tẩu như như lên trước.

- Cẩn thận..- San Chi nói, cô cũng gắng gượng đứng lên.

Eva không nói gì, không chần chừ tiến lên nắm chặt cổ tay của tên đó xoay 1 vòng rồi đá hân văng ra, mấ tẩu cũng rơi xuống, tận dụng cơ hội Eva đá cây mấ tẩu quay ngược về phía đồng bọn của gã mà hướng tới, làm cả bọn phải né. Nhanh như chớp, đứng thật không hổ danh là vệ sĩ, bảo vệ nó từ nhỏ, Eva lao đến bọn người đó, đánh từng tên phải văng ra biển mà uống nước biển, lấy vũ khí của bọn chúng làm vũ khí cho mình, cứ thế mà cuộc chiến nhanh chóng kết thúc.

- Đứng lên nào, San Chi...- Eva đỡ San Chi đứng lên, Eva cũng phui phui cát trên áo mình. Lời nó nói đúng thật, đây mới chính là sở trường của cô.-

- Chị là ai...sao cứu tôi...còn biết tên tôi nữa. - người San Chi giờ đã bị thương, vết bầm tím cũng dần hiện lên trên mặt.

- Từ An bảo tôi đến đây...cô có thể gọi tôi là Eva, cô ở đây rất nguy hiểm, tôi đưa cô đến nơi an toàn. - Từ An sao? Cậu ấy biết tôi gặp nguy hiểm sao?
- San Chi vẫn hỏi.

- Từ An nói sẽ giải thích với cô...tôi đưa cô đến nơi an toàn. - San Chi gật đầu và theo Eva về nhà. Eva làm theo lời nó đưa San Chi về nhà, ngôi nhà của nó và bà Thụy khi về Việt Nam ở và Eva sẽ ở đây với San Chi.

San Chi bước vào căn nhà liền nhìn xung quanh, căn nhà khá rộng.

- Đây là quần áo của tôi, cô thay đồ rồi nghỉ ngơi. - Eva đưa cho San Chi bộ đồ của mình sau đó hướng dẫn San Chi về phòng rồi cô cũng về phòng nhắn tin báo cáo tình hình với nó. Riêng San Chi, cô về phòng thay đồ xong lại nhìn căn phòng một lần nữa. Cô không quan tâm mái tóc đỏ của mình vẫn đang ướt và vết bầm trên mặt cô chỉ nhìn, gương đôi mắt nhìn ra cửa sổ. Đã khuya thế này nó còn đang ở bệnh viện vậy mà còn nghĩ đến cô. San Chi ngồi bệt xuống sàn, cô nhớ lại hình ảnh nó cố gắng ngăn cản cô và khuyên cô quay đầu, hình ảnh cô hất nó ra và vào thành cửa, những lời mà anh Minh Huy nói và nhớ lại hình ảnh mình vừa mới xảy ra, lời của Eva nước mắt không tự chủ xuống không ngừng.

- Vy Vy, mình có lỗi với cậu...

Đêm nay có thể là 1 đêm ngắn đối với mọi người đang chìm vào giấc ngủ, nhưng lại là 1 đêm rất dài đối với 1 đôi bạn nhưng hiện tại người ở bệnh viện, người ở nhà, dù ở hai nơi khác nhau nhưng cả hai đều không thể ngủ được, mỗi người đều có một suy nghĩ riêng. San Chi thì hối hận và nhớ lại những hình ảnh đẹp trong quá khứ, còn nó. Nó trăn trở, nó lo lắng cho San Chi nhưng cũng lo lắng cho thân phận thật sự của mình sẽ bị bại lộ nó đang không biết mình nên làm thế nào cho đúng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thay đổi

Hôm nay là ngày nó xuất viện. Đáng lẽ ra nó phải ở lại bệnh viện theo dõi, nhưng nó nản ni hấn và muốn về nhà, vì nó không thích mùi thuốc ở bệnh viện. Và hiện tại nó đã được về nhà, hấn cũng theo chăm nó, khiến nó không thể có thời gian riêng tư. Hấn mang khay thức ăn lên cho nó, nhưng nó nhìn thấy thì chẳng muốn ăn, vì thành phần thuốc mê vẫn còn trong người nên sinh ra cảm giác chán ăn, không muốn ăn.

- An...đến giờ ăn trưa rồi...- giọng hấn nhẹ nhàng như cung chiêu.

- Việc ở công ty...sao anh không đi làm. - nó hỏi hấn, giọng nói nó rất nhẹ, bởi nó rất mệt.

- Anh không nỡ bỏ em ở nhà 1 mình....và lại anh cũng không muốn xa em...- hấn nắm lấy tay nó và nói những lời ngọt ngào, khiến nó cảm thấy hạnh phúc, nhưng nó cố kìm lại.

- Ở nhà còn có cô Hạ...anh định để 1 mình ba giải quyết công việc ở công ty sao? Em sẽ nghỉ ngơi vài ngày đến khi em khỏe lại, em sẽ đến công ty giúp anh và ba...- nó nói ra, khiến hấn lo lắng.

- Thôi được...nhưng em phải ráng ăn hết đã, anh mới an tâm đi làm...- nó cố gắng ăn hết thức ăn trên khay, thực chất nó ráng nuốt hết chứ không cảm nhận được mùi vị gì cả. Hấn đỡ nó nằm xuống giường, đắp chăn cho nó rồi hôn lên trán nó, sau đó tạm biệt và rời đi.

Sau khi cửa phòng đóng lại, nó ngồi dậy, xuống giường, lấy chiếc áo khoác len mặc vào và rời khỏi phòng.

Nó xuống vườn hoa, bởi nó cảm thấy trong phòng thật ngột ngạt, xuống vườn hoa có lẽ sẽ thoải mái hơn. Hôm nay thời tiết rất đẹp, có nắng và gió nhẹ, nó đứng 1 mình khoan tay trước ngực, chiếc váy maxi trắng dài đến cổ chân, mái tóc xõa tự nhiên, đôi mắt chăm chú nhìn những khóm hoa bắt mắt trước mặt. Chợt cô Hạ mang điện thoại di động ra cho nó, nó nhận lấy, dãy số hiển thị trên màn hình là của Eva.

"- Từ An...khi nào em mới đến đây...San Chi muốn gặp em... -

- Chắc sau vài ngày, hiện tại em không thể ra khỏi nhà...- nó trả lời, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn những đóa hoa trước mắt

- Em có chuyện gì sao? Sức khỏe của em, chị nghe San Chi nói...

- Phải, cũng vì lí do đó mà ông ta không cho em đi làm...

- Vậy chuyện em có thai là thật sao?

- Chuyện em nhờ chị thế nào, chị đã tìm được người đã mua nó chưa? - nó đang nhắc đến ngôi nhà mà nó đã sống cùng ba Triệu và bà Thụy, vì khi nó rời khỏi ngôi nhà đó và mẹ con Quỳnh Mai về Việt Nam thì đã bán nó cho người khác.

- Chị chỉ biết thông tin về tên người đó, nhưng chị tìm khắp nơi vẫn không có người nào tên đó cả. Khi chị đến nhà thì không có ai, nhưng vẫn có người làm đến dọn dẹp hằng ngày....ngay cả ông chủ của họ là ai, họ cũng không biết, họ chỉ biết theo lời người đó mà làm.

- Hành tung bí ẩn đến vậy sao? Chị gửi tất cả tài liệu qua mail giúp em...em tắt máy đây..."- nó tắt máy, sau đó khoảng 5 phút thì nó nhận được tài liệu. Mở lên xem, thông tin duy nhất mà nó có về ngôi nhà đó chỉ là "Sito", nó đoán đây chẳng lẽ là người ngoại quốc, hay là tên gọi??

- Cô hai, cô Ân Đi đến thăm cô...// An Kỳ, cậu thấy trong người thế nào, mình đến bệnh viện thăm cậu nhưng họ nói cậu đã xuất viện nên mình đến đây ngay. - Cô Hạ vừa nói với nó thì đã nghe tiếng của Ann.

- Mình khỏe hơn rồi....cậu không đi làm sao. - nó xoay người cười nhẹ với Ann, tuy nhiên cô vẫn thấy sắc mặt không tốt của nó.

- Aiza...giữa công việc và cậu dĩ nhiên là cậu quan trọng hơn...- Ann vẫn như thế, cười thật tươi dù đã lấy chồng nhưng cô vẫn như trẻ con vẫn hồn nhiên như thế. Vì thế khi ở cạnh Ann nó vẫn thấy thoải mái, vì chẳng phải lo lắng chuyện gì cả.

- Có chuyện gì buồn thế...- Ann cùng nó đến ngồi ở chiếc xích đu trong vườn, Ann hỏi nó.

- Không có gì...mình chỉ lo lắng cho Ryan, tình hình VIVIAN gần đây không được tốt, anh ấy lại ở cùng mình hai ngày nay, mình cảm thấy lo...- hai tay nó đang vào nhau, quả thật nó có lo nhưng cũng chỉ 1 phần.

- Ôi trời ơi...tui mệt vợ chồng cậu ghê.....mà cậu sướng thật, có ba chồng lo lắng, còn chồng thì bảo bọc cậu hết cỡ, hể lúc nào bạn gặp nguy hiểm Ryan sẽ có mặt ngay lập tức.

- Ý cậu là sao? - nó cảm thấy nghi ngờ...

- Chẳng phải cậu và Ryan tương thông với nhau qua chiếc nhẫn cưới này à...nhờ có nó mà hôm đó bọn mình mới tìm được cậu đó...wow...bây giờ mới để ý, chiếc nhẫn cưới của cậu thật là tinh xảo nha...- Ann cầm tay sờ vào chiếc nhưng nó để ý lời nói của Ann hơn là hành động của cô.

"Tương thông???Ryan, anh cũng không hề đơn giản" nó suy nghĩ, nó cứ nghĩ hần là con người đơn giản, nhưng hần đã cài thiết bị định vị vào chiếc nhẫn cưới của nó khiến nó phải suy nghĩ lại về con người hần.

- Cậu đúng là chuyện gì cũng biết mà...//Không phải đâu, này là do Ryan nói đó, hôm đó chồng mình hỏi thì Ryan có nói là nhờ vào chiếc nhẫn...Ryan còn hôn lên chiếc nhẫn nữa....ghê thật đó...hi.hi...- Ann nhún vai chọc nó, nó cười nhẹ, nhưng trong lòng nó không hề cười.

.....

Ann thăm nó 1 lúc sau đó về công ty làm việc, chỉ còn lại nó. Nó vào nhà định về phòng nhưng nó lại vào căn phòng đối diện.Lúc nó và hần kết hôn, và từ khi nó về ngôi nhà này, căn phòng đối diện phòng của nó và hần, hần có nói là phòng nhạc cụ, vì nó và hần có cùng sở thích là đam mê âm nhạc nên hần mới chuẩn bị căn phòng này. Hôm nay nó mới nhớ đến việc này, dĩ nhiên nó cũng vào xem thử căn phòng này thế nào. Nó mở cửa bước vào, căn phòng tone màu trắng nhẹ nhàng, rèm cửa màu xanh nhạt, gần cửa phòng là chiếc piano, kế bên còn có guitar,....nó đi vòng quanh căn phòng, trên kệ còn có những bản nhạc do chính hần sáng tác. Nó ngồi xuống ghế, trước mặt nó là những phím đàn trắng đen có thứ tự rõ ràng. Nó hít thở sâu và đặt nhẹ tay mình lên. Nó nhắm mắt lại, cảm giác này đã rất lâu nó mới có thể cảm nhận lại. Cảm giác quen thuộc khi đôi tay chạm vào những phím đàn ấy, nhưng nó nhớ lại những gì Ann nói với lúc này, nhìn lại chiếc nhẫn đang đeo trên tay, đôi tay không tự chủ ấn mạnh xuống phím đàn tạo nên những lạc điệu khó nghe. Sau đó, đôi tay chuyển động nhanh trên bản phím, không khó để nhận ra nó đang đàn bài Beethoven Virus, một bản giao hưởng với giai điệu dồn dập. Biểu cảm trên khuôn mặt của nó cũng như thế, nó chìm đắm trong bản nhạc, nó đàn vì sự thỏa mãn. Hôm nay, cách nó đàn như để trút giận, trút hết mọi phiền muộn tâm tư vào bản nhạc, nó hòa mình vào âm nhạc, không biết chán là gì, vì thế nó tự nhốt mình trong phòng này, đến chừng thời gian trôi qua bao lâu nhanh chậm nó cũng không biết cho đến khi hần về.

Hần về đến nhà, nôn nóng muốn gặp nó thì lại nghe thấy tiếng đàn, nghe có vẻ dồn dập, như đang rượt đuổi, hần nghĩ có lẽ nó buồn chán nên mới mượn âm nhạc giải sầu. Nhưng hần quan tâm đến sức khỏe của nó, hần hỏi cô Hạ, người làm trong nhà hôm nay nó đã làm gì, ăn gì. Đến khi cô Hạ trả lời thì hần khá lo lắng và lên phòng ngay.

- Sao cô không gọi nói với tôi...// Cô hai không cho tôi....- hần nghe cô Hạ nói nó không chịu ăn và đã ở trong phòng đàn rất nhiều giờ. Hần đã nhanh nhóng bước chân lên phòng.

Hần mở cửa vào và thấy nó vẫn chuyên tâm ngồi đàn mà không biết hần đã về. Hần đến trước nó, thì ra là nó đã nhắm mắt để đàn, thì làm sao biết hần vào. Hần không ngờ sau bao năm, nó vẫn đánh đàn đỉnh như vậy. Nhưng nhớ lại lời cô Hạ vừa nói lúc này, hần liền lấy tay mình đặt lên tay nó. Cảm nhận có tay ai đó đè lên tay mình khiến tay nó dừng lại và mở mắt ra. Nó thấy hần liền rút tay lại, nhưng vẫn không đứng lên, trong lòng nó đang muốn gì đây?

- Anh nghe cô Hạ nói em đã ngồi đàn ở đây rất nhiều giờ, đã vậy không ăn uống gì...- hần ngồi xuống cạnh nó.

- Em không sao...//chúng ta cùng đàn 1 bài đi...- hần đề nghị, cũng đã lâu, nó và hần đều lo chuyện công việc nên cũng không có thời gian như lúc này, và lại hần muốn nó vui. Nó gạt đầu, đôi tay hần cũng đặt lên phím đàn. Nó và hần cùng nhau đàn bản River Flow In You, rất hợp nhau, hai đôi tay rất uyển chuyển điêu luyện trên phím đàn. Bản nhạc đang rất êm, nhưng sau đó có 1 nốt bị chệch đi và đôi tay nó rút về. Hần cũng dừng lại và nhìn nó, nó lảng tránh ánh mắt của hần. Lúc này cả hai đang rất tập trung hòa quyện vào nhau nhưng nhìn chiếc nhẫn lại nhìn sang hần tay nó bỗng dừng sững lại, cắt ngang 1 bản nhạc đang hay.

- An....An...- hần gọi nó.

- Em muốn trở lại công ty làm việc vào ngày mai. - nó bỗng dưng nói.

- Không được...An à...em đang mang thai...-

- Từ lúc anh biết em mang thai anh chỉ nhắc đến con...con...thôi, anh có còn quan tâm em nữa không. - đột nhiên nó lớn tiếng, như đang nổi giận với hần.

Hắn cũng rất bất ngờ, nhưng hắn không có biểu hiện tức giận gì cả, vì lúc ở công ty hắn có tìm hiểu về phụ nữ mang thai thường họ sẽ thay đổi như thế nào.

- Được...được...mai em sẽ đi làm lại...giờ anh đưa em xuống ăn cơm....An ngoan...hắn dỗ dành nó, quả nhiên rất có tác dụng, bằng chứng là nó đã nghe theo lời anh không nói gì thêm. Nó thì đang nghĩ trong lòng, nó thật tệ khi phải lợi dụng việc mang thai để được về làm việc.

Hôm nay cũng chính là ngày Mạc Danh ra tù. Quỳnh Mai và Từ Anh cùng đến đón Mạc Danh, cả ba người rất vui vẻ và hạnh phúc.

- Con gái, việc kinh doanh của Mayza thế nào. - Mạc Danh đang dùng cơm với gia đình tại nhà nói. Sau khi ông ra tù, ông vẫn không có gì thay đổi, đặc biệt tâm địa của ông còn lớn và độc hơn lúc trước rất nhiều.

- Vẫn tốt thưa bà...bà à, việc ở Lucky...- Từ Anh vui vẻ gấp thức ăn, vì việc của Sàn Chi cô đã giải quyết xong, mọi chuyện có vẻ rất suông sẻ và êm xuôi.

- Con yên tâm, ở Lucky vẫn còn nhiều tay chân của ba lắm, vẫn còn di của con mà. - Ý của Mạc Danh là vẫn Mạc Lan ở Lucky.

- tuần sau là giỗ 1 năm của ông ta, tôi muốn có món quà tặng đứa con nuôi đó...- Quỳnh Mai lên tiếng, bà vẫn luôn ầm ứ chuyện từ di chúc.

- Yên tâm...tôi sẽ lấy lại Lucky cho mẹ con bà, tôi không thua 1 con nhóc vất vả chưa sạch đầu...- Mạc Danh nham hiểm nói, hôm nay xem như là ngày mở đầu cuộc sống mới của ông. Sau này xử lý mọi chuyện ông sẽ cẩn thận hơn. Từ Anh đang ăn thì nhận được tin nhắn, bên trong là dãy số lạ nhưng nội dung tin nhắn thì rất quen, Từ Anh xanh mặt khi nhận ra roi điện cùng dòng chữ trong tin nhắn. "Cô ta vẫn còn sống." Từ Anh nghĩ, tay cô cầm thìa chỉ dầm dầm vào chén cơm trước mặt.

- Có chuyện gì sao con gái...

- Không thưa ba mẹ...chỉ là tin nhắn rác thôi...con xin phép đến công ty - Từ Anh lấy túi xách và đến công ty, trên đường đi cô liên lạc với bọn người mà cô thuê nhưng không có kết quả.

- Cảm ơn chị...Eva, chị nấu ăn ngon thật - San Chi cùng Eva đang ăn cơm tối và người xuống bếp là Eva.

- Đây là nhiệm vụ của tôi...- Eva lạnh lùng đáp lại.

- Chỉ vì nhiệm vụ thôi sao...mình làm người đứng thật thất bại mà...- San Chi lẩm bẩm một mình làm Eva phải bật cười.

- Chị đùa thôi...ngốc quá...ha ha...- Eva cười, trông San Chi và Eva như hai chị em vậy cả hai đang mặc bộ pijama đôi, San Chi màu hồng còn Eva màu xanh, tông hai người rất dễ thương.

- Chị thân thiện quá.....//ăn xong, em rửa bát. - Eva giả bộ nói, ra dáng người chị ra lệnh cho cô em, sau đó ra phòng khách xem tv. Còn Sàn Chi một mình phải gom chén đi rửa. Nhìn Sàn Chi lúc này, mái tóc đỏ buộc gọn gàng phía sau, cô đang mang bao tay sau đó rửa chén. Vừa rửa cô vừa suy nghĩ, sao lúc trước cô không nghĩ mình sẽ sống thế này có phải là thoải mái và vui vẻ hơn không? Không phải như trước, trong đầu luôn suy nghĩ việc hại người, suy nghĩ làm sao phải cao ngạo phải có được thứ mình muốn. Đột nhiên Sàn Chi có một suy nghĩ, đó là cô muốn thay đổi, cô muốn chuộc lại lỗi lầm của mình. ô muốn sống cuộc sống đơn giản thế này, có một người chị như Eva, có một người bạn như nó...chỉ đơn giản vậy thôi. Nhưng cô không biết rằng có còn kịp nữa hay không?

- Chị Eva...ăn trái cây...- San Chi mang ra đĩa trái cây để trên bàn

- Oh...em cũng biết việc này sao? Chị nghĩ tiểu thư như em nên...

- Đã là quá khứ rồi chị à...- Eva định chọc San Chi, nhưng chợt nghe giọng San Chi buồn bã.

- Có chuyện gì với em sao? - Eva đang ôm cái gối ngang người, xoay qua hỏi San Chi thì thấy San Chi mắt đỏ hoe.

- Tại sao chị lại tốt với em như vậy, em đã hại Từ An...em thấy mình làm người thất bại lắm chị à...làm những chuyện ngu xuẩn...

- Ngốc quá....con người ai mà không có lúc phạm phải sai lầm...em đừng tự trách mình nữa...sau này cố gắng sống thật tốt, chị nghĩ Từ An cũng sẽ nói như chị thôi. -

- Chị Eva.....- Eva bất ngờ khi San Chi ôm lấy mình và khóc Eva cũng cảm nhận được người San Chi đang run lên, cô cũng không hiểu sao chị mới qua 1 đêm mà cô có thể thân với San Chi như vậy Có lẽ nó nói đúng, bản tính của San Chi vốn không nham hiểm độc ác mà là do người tác tác động, bởi thế khi hiểu ra thì họ sẽ quay về với bản tính thật của họ. Cô cũng rất cảm thông cho San Chi, Eva vỗ nhẹ lưng San Chi an ủi cô, đột nhiên cô muốn xem San Chi như em gái của mình. Có phải như thế này chứng tỏ cô rất dễ tin người hay không?

Đêm hôm nay, San Chi lại không ngủ và có thêm cả Eva. Cả hai bắt ghế ra ban công ngồi nhìn lên trời. Eva nghe những lời tâm sự của San Chi mà trong lòng cô cũng xót xa. San Chi kể hết tất cả từ việc cô và người bạn thân Vy Vy rồi đến gia đình cô, rồi đến việc cô quay về...Tuy Eva không phải là người

trong cuộc, nhưng khi nghe xong mà lòng của Eva nặng trĩu cô hy vọng rằng nó có trả thù, cô không thể can, nhưng chỉ mong đừng làm tổn thương quá sâu đối với San Chi. Về San Chi, o6 xem Eva như người chị của mình từ cái ôm lúc ở trong phòng khách. Cái ôm ấy rất ấm áp, từ lúc ba mẹ cô mất cô chưa từng ó 1 người nào n uí động viên cô, ngay cả người chị họ cũng từ bỏ cô Nên giờ đây cô cảm thấy mình hạnh phúc từ cái ôm đó. Tuy chỉ là cái ôm đơn giản và ngắn ngủi nhưng nó giống như là cái ôm từ 1 người thân trong gia đình, 1 cái ôm rất ấm áp và thân thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tìm

Đúng thật là hần rất cung chiều nó, bằng chứng là hần đồng ý cho nó đến công ty. Hôm nay cả nó và hần đều đi làm, nhưng hần thì đi làm từ sớm còn nó thì đến muộn. Bởi vì hần muốn nó nghỉ ngơi thêm, nên không gọi nó dậy, đã vậy hần đến công ty sớm cũng để xử lý công việc giúp nó làm cho công việc của nó ít lại. Nó tỉnh dậy cũng đã hơn 9 giờ, sắc mặt đã đỡ hơn. Nó mở tủ đồ và chọn cho mình chiếc áo Pelum tay dài àu xanh nhạt kết hợp với quần âu đen, giày cao gót đen. Mái tóc nó buộc đuôi ngựa, hôm nay nó còn sử dụng thêm chút son dưỡng. Nó xuống nhà thì đã thấy cô Hạ như chờ sẵn, cô cúi đầu trước nó và mời nó ăn sáng. Nó nhìn đồng hồ trên tay thì cũng biết muộn như thế nào nên nó nói không cần và rời đi. Nhưng nó vừa rời đi, có lẽ có 1 bữa sáng mới chờ nó ở công ty.

Nó đến công ty được mọi người cuối đầu chào hỏi, hôm nay trông nó giống mọi ngày nhưng đơn giản hơn vì nó vẫn theo phong cách công sở nhưng không mang theo vest như mọi khi, ngược lại đơn giản hơn rất nhiều. Nó về phòng, ngồi vào bàn làm việc, nó thấy trên bàn của nó có sự thay đổi, dường như chồng hồ sơ hôm trước chỉ còn vài cái. Nó ấn nút vào điện thoại bàn trước mặt, chưa đến 2 phút, thư kí Jung đã có mặt.

- Hồ sơ trên bàn làm việc của tôi có ai đã mang đi sao? -

- Tổng giám đốc lúc này có qua phòng giám đốc và mang nó đi ạ...- thư kí Jung nghiêm túc nói, anh vẫn kính cẩn như ngày nào.

"Cốc...cốc..." "Vào đi", thư kí Kang mang một túi đồ vào.

- Giám đốc Triệu, Tổng giám đốc bảo tôi mang đồ ăn sáng đến cho cô. - thư kí Kang cũng chặn tuổi thư kí Jung, cả hai đều làm việc rất nhiệt tình và nghiêm túc.

- Được rồi, anh ra ngoài đi.

- Anh báo cáo tất cả những việc lúc tôi không có mặt ở đây. - nó mời thư kí Jung ngồi và cả nó và anh đang ngồi ở sofa, nó rót trà mời anh, nhưng anh khách sáo, bởi nó là chủ của anh mà.

.....

Nó chăm chú nghe từng việc từng việc mà thư kí Jung kể lại, hỏi thêm vài việc về WATION nó mừng thầm vì Ryan không kí hợp đồng với WATION vì lý do nào đó. Được một lúc cũng đã đến giờ trưa, khi thư kí Jung rời khỏi phòng nó thì nó nhận được điện thoại của hần. Hần hỏi nó đã ăn sáng chưa, những thức ăn mà thư kí Kang mang qua, nó mỉm cười nhìn túi đồ trước mặt, nó vẫn còn y nguyên chứng tỏ nó vẫn chưa đụng đến, nhưng nó vẫn trả lời là đã ăn rồi. Sau khi cúp máy, nó liền mang túi đồ trước mặt mở ra, tất cả thức ăn bên trong đều là những món giàu chất dinh dưỡng có lợi, nhưng nó nhìn vào là muốn nôn nên nó đem tất cả vào toilet và quần nó vào thùng rác...Nó rửa mặt và ra khỏi phòng liền bất ngờ khi nó thấy hần ngồi vị trí đối diện với vị trí của nó. Hôm nay hần mặc áo sơ mi đen xoắn tay áo, quần âu cùng giày da bóng, nhìn về mặt hần có chút mệt nhưng hần vẫn cười rất tươi.

- Anh...đến từ lúc nào? - nó vừa lau tay vừa nói, hần nhìn nó sau đó suy nghĩ gì đó.

- Anh đến đưa em đi ăn trưa...đi thôi...- nó không nói gì chỉ theo hần, gấp laptop lại và rời đi.

Cả hai cùng tay trong tay rời khỏi công ty. Phó Lâm đứng trên lầu nhìn xuống hai vợ chồng ông chỉ mỉm cười. Nụ cười đột nhiên cứng lại khi ông nghe xong điện thoại.

"Con của Diệp Quân tài đến vậy à....hay lắm." tay ông vừa xoay điện thoại vừa nói, xem ra ông đã quá coi thường Cent. Ông cứ nghĩ dòng dõi nhà họ Diệp chỉ còn mình Cent, nhưng không ông đã lầm khi cả 3 đứa con của Diệp Quân đều còn sống, đặc biệt là đứa con thứ - đứa em của Cent lại là người được mệnh danh là Dosu, người đang quản lí WATION.

.....

Xem ra đây là một ngày vui đối với hần, vì nó hoàn toàn vui vẻ không gợn lầy giống hôm qua. Khi ăn cơm, nó cố gắng ăn hết những thứ mà hần gấp vào chén, chỉ tập trung ăn thôi. Hần nhìn nó mỉm cười, bởi vì lúc này nó rất đáng yêu. Hần nghĩ tâm tư của phụ nữ mang thai đúng là khó hiểu thật, sáng nắng chiều mưa, đôi khi còn có giông tố. Nhưng không sao, vì nó và con, vì gia đình, hần chịu được tất.

- An...có chuyện gì sao?

- Chỉ là Eva vừa mới về nước, chiều nay khi tan làm em sẽ đi gặp chị ấy 1 chút. Anh về nhà trước nha. - giọng điệu của nó như trẻ con khiến hấn mềm lòng. Tưởng là xong, nó phải nghe hấn dặn dò đủ kiểu nào là không được ăn gì uống gì....Nó chỉ biết gật đầu xem như vâng lời.

.....

Hiện tại lúc này đã tan làm, khoảng 18 giờ hơn. Hấn cùng nó ra khỏi công ty, hấn đưa nó đến điểm hẹn với Eva. Nó chuẩn bị xuống xe thì tay bị hấn nắm lại.

- Em nhớ những gì anh nói chưa...

- Nhớ...nhớ hết rồi...ông cụ non....- nó nói xong đưa tay chữ V để vào mắt hấn như chọc hấn, hấn chỉ cười sau đó tạm biệt nó. Hấn vẫn nhìn theo nó cho đến khi thư kí Kang hỏi hấn.

- Chúng ta đi đâu đây giám đốc.

- Đến trung tâm thương mại. - hấn nhớ lại hình ảnh của nó, thấy nó mang giày cao gót nên hấn muốn đến trung tâm.

Nó vẫn trò chuyện với Eva mà không hề biết ở nhà có người đang "càn quét" tủ đồ của nó. Nó về nó và Eva, cả hai cùng chọn chỗ ngồi ngay góc khuất. Eva đang ngồi đợi đó, hôm nay cô đang mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt cùng giày bệt.

- Chị chờ em lâu không? // Cho tôi..ly sữa tươi. - no1 ngồi xuống, định gọi cho mình tách cà phê nhưng nhớ lại lời hấn nên cũng gọi lại.

- Chị cũng mới đến. Chị nói là đi siêu thị mua đồ nên San Chi không nghỉ ngơi, và lại chị đã dặn em ấy, ra ngoài sẽ rất nguy hiểm. Em yên tâm đi. - Eva hiểu ý nó nên nói trước, bởi hiện tại nó vẫn chưa muốn gặp San Chi. Để chắc chắn hơn, Eva còn khoe với nó một túi trái cây, và các thứ khác, chứng tỏ cô cũng vừa từ siêu thị về.

- San Chi thế nào.?-Nó hỏi.

- Xem ra vẫn ổn, hôm qua em ấy có tâm sự với chị, xem ra quá khứ của San Chi cũng khá buồn đấy chứ. - Eva nhắc đến quá khứ, làm nó có chút trầm lắng.

-San Chi, em ấy vô tội, em ấy cũng như em, không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên bị ba mẹ bắt chuyển đi...- Eva nói tiếp.

- Chính vì thế em mới không trả thù cậu ấy

- Vậy là em//....nhưng không có nghĩa là em sẽ tha thứ cho cậu ấy. - Eva mừng thầm..nó cắt ngang lời Eva, lúc này nhìn về mặt của nó trầm hấn, không mấy tự nhiên.

- Chủ của căn nhà đó....chúng ta phải tìm ra trước ngày giỗ của ba Triệu..

- Mọi thông tin đều bảo mật chỉ duy nhất có được Sítô, không có cách nào tìm ra...// Em sẽ tìm cách để sang đó...em không tin là sẽ không có sơ hở..- nó nói xong Eva gật đầu, cả hai cùng uống nước sau đó điện thoại của Eva reo lên, bên trong là tin nhắn, là San Chi gửi. Nội dung đại khái là San Chi sẽ trả thù.

- Không ổn rồi..San Chi nói sẽ kết thúc mọi chuyện. Chị nghĩ San Chi sẽ đi gặp Từ Anh. Chúng ta nên làm gì đây? - Eva lo lắng, bởi bây giờ không biết phải tìm San Chi ở đâu.

- Về nhà trước đã. - Eva cùng nó rời khỏi quán cà phê, sau khi cài dây an toàn, Eva lái xe nhanh về nhà.

.....

Khi về đến nhà, căn nhà trống không, Eva gọi San Chi nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Nó lại gần sofa, trên bàn có chiếc điện thoại, kế bên còn có tập giấy ghi chú, bên trên là tấm giấy đã bị xé 1 nửa. Nó nghi ngờ nên lấy cây viết gần đó, tô vài đường vào trang phía dưới, từng nét chữ nguệch ngoạc không liên tiếp hiện lên, rất khó có thể nhận ra. Nhưng nó có thể đoán ra chỉ là không biết là đúng hay không thôi. "Kho 123.." hiện lên là dòng chữ kho 123 nhưng số cuối cùng nó không chắc chắn bởi số đó được viết chồng lên nhiều số.

- Eva, giúp em xem địa chỉ này. - Eva từ trên lầu nghe tiếng nó, chạy nhanh xuống.

- Kho 123 sao? Không có...- Eva tìm thử nhưng không có.

- Vậy kho 125 thì sao??

- CÓ..ở phía đông, cách chúng ta 20 km.// Đi thôi..- Eva vừa xoay qua đã thấy nó đang mặc chiếc áo khoác dạ ngắn đen, và đang cài chúng lại.

- Đợi chị 1 chút..- Eva vừa nói vừa chạy lên lầu, cô thay cho mình bộ đồ ngắn với tốc độ ánh sáng. Cô bước xuống với chiếc quần jean đen, áo thun đen cùng chiếc áo khoác cũng đen, giày thể thao. Cùng lúc nó cũng đang thay cho mình đôi giày thể thao trắng khi nó vừa về phòng cũ của nó. Bởi nó phải nghe điện thoại từ hấn và nó phải viện lý do để về nhà muộn.

Chưa đến 5 phút, nó và Eva đã ngồi vào xe. Ngay sau đó Eva đạp mạnh chân ga, cả hai cùng đến điểm mà nó và Eva vừa tìm được trên tấm giấy, khi giờ này đã tầm 20 giờ kém 15 phút.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cứu San Chi

2 tiếng trước.....

San Chi đang làm việc nhà thì có điện thoại đến. Cô nghe máy thì cô biết người gọi là Từ Anh, Từ Anh nói cho cô địa chỉ và muốn giải thích rõ với cô, nên cô đã ghi lại địa chỉ sau đó cầm đi. San Chi băn khoăn không biết quyết định của mình là đúng hay không nhưng cuối cùng cô cũng thay lại bộ đồ hôm trước, buộc tóc cao và rời đi.

San Chi đến nơi trước mắt chỉ là cái kho đã bỏ hoang, hi thấy cánh cửa đóng kín. San Chi gọi cho Từ Anh thì Từ Anh bảo vào San Chi mở cửa bước vào thì chẳng thấy ai. Tiếng đóng cửa phía sau lưng làm San Chi giật mình phải xoay lưng lại thì trước mặt cô là gì thế này. Có hơn 50 tên bặm trợn đang lăm le với vũ khí trên tay đang nhìn chăm chăm vào cô. Lúc này cô đã biết rõ sự việc thế nào rồi, chỉ trách cô không nghe lời Eva ở trong nhà.

- Triệu Từ Anh bảo các người đến đây à...- San Chi biết mình đã rơi vào bẫy của Từ Anh, cô không ngờ rằng người mà cô tin tưởng và xem là bạn bây giờ lại là người muốn triệt đường sống của cô.

- Cha...cha...xem ra bạn tôi cũng thông minh phết đấy...- Từ Anh từ phía sau bước lên, cô ta đang mặc bộ comple đồ tươi, mái tóc vàng buộc ra phía sau, đang nhìn San Chi với ánh mắt xem thường.

- Triệu Từ Anh...tôi là bạn của cô mà...- San Chi bất bình hét lên.

- Nè..nè...San Chi, cậu lại quên nữa rồi...tôi không phải Triệu Từ Anh, tôi là Mạc Từ Anh...cô đã rõ chưa, lẽ ra tôi muốn tiễn cô 1 đoạn tại biển nhưng xem ra đó không phải là nơi dành cho cô....Aiza.....aizaaa...tôi nên giải thích gì đây nhỉ...vì tất cả mọi chuyện đều do tôi làm..

"Chát" San Chi tát Từ Anh, cô cảm hận...cảm hận tại sao lại nhìn ra được con rắn độc trước mắt này là người tốt...

- Cô thật trơ tráo...rõ ràng WATION không phải do Từ An quản lí tại sao cô lại vu khống cho Từ An...

- Vì tôi thích...tôi muốn cô khừ nó....vì nó cướp tất cả của tôi....tôi thua nó điều gì chứ.....- Từ Anh cũng hét lên, cả hai rơi vào tình trạng cãi vã.

- Hừ....người như cô chẳng bao giờ sánh được với Từ An...

- Không nói nhiều...mục đích của tao hôm nay là đưa mày xuống âm phủ...LÊN...- giận quá hóa giận. Từ Anh nhanh chóng lệnh cho người phía sau.

San Chi biết cô không thể thoát khỏi nơi này, nhưng nếu có chết cô cũng muốn kéo Từ Anh đi cùng vì chính Từ Anh là người khiến cô phải như thế này.

Theo cô biết Từ Anh không hề biết võ, nên khi Từ Anh vừa hô, cô đã đến phía sau Từ Anh định dùng roi điện khống chế nhưng có lẽ San Chi đã làm. Cô không ngờ Từ Anh xoay người lại còn đá vào bụng cô 1 cái đau điên.

- Nếu như 2 năm trước...tôi sẽ không thể làm gì...nhưng 2 năm, cũng là thời gian để người ta thay đổi...tôi....KHÔNG CÒN LÀ TỪ ANH của 2 năm trước nữa...-San Chi đang ngồi bệch dưới đất, có lẽ cô sợ...sợ ánh mắt của Từ Anh, đúng thật đây không phải là Từ Anh mà cô quen biết lúc trước..

San Chi gắng gượng đứng lên đánh tiếp, nhưng đúng thật hôm nay Từ Anh muốn "dứt điểm" cô, bởi hôm nay có hơn 50 tên thân hình to lớn bặm trợn đầu với 1 người con gái như cô. Nhìn vào cũng biết ai thắng ai thua.

San Chi mạnh mẽ đáp trả lại, bởi cô muốn sống, muốn nhận lại người bạn thân tri kỷ là nó. Cô muốn gặp lại Eva. San Chi rất cố gắng tránh né và đánh trả, nhưng với sức lực của cô, đánh hơn 5 người là cùng Và giờ cô đang ở giữa 50 tên, lúc này trên người cô vết thương cũng không ít. Máu ở khóe môi chảy xuống, roi điện của cô không còn tác dụng bởi nó bị Từ Anh cho nằm bẹp ở 1 góc.

.....

Trong khi Eva đang lái xe, nó đã thay đôi giày thể thao, mang khẩu trang đen cùng nón lưỡi trai đen đồng thời màu mắt của nó cũng thay đổi.

- An....em định dùng...// gọi tôi là Jade...- nó lạnh lùng ra lệnh cho Eva xuống xe và nó ngồi vào ghế lái, nó phóng xe với tốc độ kinh hồn. Eva định ngăn nhưng thôi, vì Eva hiểu tính nó, mỗi khi như thế này, thì Triệu Từ An đã không còn trong nó, mà thay vào đó là Jade, lạnh lùng, khí chất giống hệt sát thủ khi làm nhiệm vụ.

Kết.....cả hai cùng nhanh xuống xe, thì thấy trước mắt có chiếc xe đất liền, và nghe rất rõ tiếng đánh nhau bên trong.

- Vào thôi...- nó hướng nhìn bên trong, định đi vào nhưng Eva ngăn lại.

- Jade, phải cẩn thận...em đang mang thai.../Tôi biết rồi...- Eva thật sự rất lo cho sức khỏe của nó, không biết sẽ thế nào. Cô quyết định sẽ để nó phía sau mình, chỉ mình cô ra tay thôi.

- DỪNG TAY....- Eva hô lên, nó theo sau Eva không nói gì, chỉ nhìn thẳng về phía trước nơi có cô gái đang mặc bộ comple đỏ kia. Tất cả không thể nào dừng lại chỉ với lời nói của Eva, nên Eva trực tiếp ra tay cứu lấy San Chi. San Chi lúc này đã hết sức lực.

- Tiếp tục....- Từ Anh hô lên, cô nhận ra Eva và theo thuộc hạ của cô điều tra người cứu San Chi hôm đó mà họ miêu tả cũng chính là Eva. Nhưng người còn lại là ai, sao lại có đôi mắt màu hổ phách và lại nhìn chăm chăm vào cô.

Nó vẫn đứng im như cũ, đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào Từ Anh không hề biến động. "Xem ra người bí mật gửi quà và làm nên mọi chuyện là cô ta.."

- Jade...San Chi giao em.- Eva đánh vào 1 tên đang nắm lấy người San Chi, San Chi không còn sức nữa rồi, người đầy thương tích, mái tóc cũng rũ rượi.

Nó vừa nghe Eva nói liền xoay người đỡ lấy San Chi vào 1 góc, sau đó quan sát tình hình của San Chi, tay cô đang chảy máu vì phải chịu nhát dao của 1 tên nào đó chém trúng. Nó bình tĩnh xé mạnh vạt áo của San Chi và buộc lại vết thương để cầm máu. San Chi mệt mỏi nhưng cô cố gắng mở mắt ra để nhìn thấy ánh mắt ấy, ánh mắt màu hổ phách chứng tỏ điều gì đó mà cô đang mong đợi.

- Vy Vy...cuối cùng tôi cũng gặp được cậu...tớ xin lỗi...- San Chi cố gắng nói.

- Muốn xin lỗi thì cố gắng sống tốt đi. -lời nói lạnh lùng được nó phát ra sau lớp khẩu trang.

Nhờ vào lời nói của San Chi mà Từ Anh có lẽ đã nhận ra được người trước mặt mình là ai. Bởi khi cô nhìn thấy ánh mắt đó, cô đã cố gắng nhớ lại mẹ mình đã từng nói tổ tông cũng như dòng dõi nhà họ Diệp, một gia tộc ngoài mặt là kinh doanh nhưng phía sau là 1 thế lực rất lớn, có cả 1 tổ chức mafia...nhưng rất tiếc toàn bộ gia tộc họ Diệp đã diệt vong, nhưng sau hôm nay lại xuất hiện.

Nó nhìn tình hình trước mắt có vẻ không ổn, bởi 1 mình Eva đang phải chật vật với 20 người. Nó đành phải đứng lên nhưng bước chân lại khựng lại, nó nhìn vào phần bụng của mình, nơi đây còn tồn tại 1 sinh linh bé nhỏ. Nếu nó vận động mạnh chắc chắn sẽ làm động đứa bé. Nó đành phải tìm cách khác, nhìn xuống dưới đất những xác tên bặm trợn kia có những thanh gỗ, nó cúi người lấy nó lên và dùng sức ném vào mục tiêu trước mắt. Tuy không làm bọn chúng chết nhưng những cú ném của nó rất chuẩn xác, dao cũng thế, nó không muốn giết người, vì thế nó đều nhắm vào vị trí không phải chí mạng nhưng lại làm bọn chúng đau đớn mà ngã xuống. Eva như lấy lại sức lực bởi sự giúp đỡ của nó, San Chi đã bất tỉnh từ lúc nào. Từ Anh đứng 1 góc nhìn tình hình, người của cô to lớn sức lực dồi dào đến thế mà giờ chỉ còn 5 người. Tất cả đều tại nó Từ Anh đi về phía nó. Nó ý thức được Từ Anh đang đến gần, cô đưa tay ắt lấy cổ nó nhưng nó nhẹ nhàng khom người làm tay Từ Anh bắt lấy không khí.

- Sao? Người của Diệp gia chỉ có thể thôi sao?- Từ Anh không vừa, đến lúc cô cũng phải thể hiện chút gì đó. Cô ta liên tiếp tấn công nó, nó lùi lại, vì đứa bé trong bụng nên nó không phản đòn, chỉ nhẹ nhàng né tránh.

- Người của Diệp gia, xem ra những tin đồn là không đúng sự thật...thôi để tôi giúp họ đưa cô xuống dưới cho đoàn tụ với họ. - Những lời Từ Anh đứng thật khiêu khích nó, bằng chứng là ánh mắt của nó sắc lên, dần tạo thành 1 đường ngang khiến Từ Anh cũng không ngờ rằng, ánh mắt đó lại đáng sợ đến thế. Cô cũng có chút sợ bởi ánh mắt đó khiến người khác không dám nhìn thẳng vào thậm chí là đang đối diện.

Nó vẫn không nói gì chỉ vào tư thế thủ, nhưng ánh mắt vẫn thế.

Từ Anh vào thế, nó nhìn ra được Từ Anh sẽ ra đòn gì nó chỉ nhếch môi nhưng Từ Anh không thể nào thấy được.

"Chết đi", Từ Anh hét lên, cô dùng nắm đấm và dùng toàn bộ lực mình có dồn vào nó, nhưng nó không nó, nó vẫn đứng trơ ra đó. Đến khi nắm đấm của Từ Anh cách mặt nó khoảng 4cm, nó dùng tay phải mạnh mẽ bắt lại bẻ ra sau và buông ra ngay, khiến Từ Anh dùng tay còn lại xoa tay mình, mặt nhăn lại có lẽ vì đau.

Eva đã xong, áo quần cũng xốc xếch không lành lặn. Cô quay sang giúp nó, tuy nhiên cô không muốn lấy mạng Từ Anh, chỉ nhảy lên cao cho cô ta 1 cước vào bụng. Eva nhìn Từ Anh với ánh mắt tức giận cùng phần nộ, cô liên tiếp giáng cho Từ Anh vài cái tát khiến môi Từ Anh rách ra, máu chảy xuống. Eva rất phần nộ, cô cũng muốn đòi lại công bằng cho San Chi.

- "Đi thôi..."- nó lạnh lùng nói khi Eva vẫn còn đang nắm lấy cổ áo Từ Anh. Eva nghe vậy cũng bỏ đi. Eva giúp nó đỡ San Chi, còn nó thì đi phía sau. Khi cả 3 đều ra khỏi cánh cửa, Eva đưa San Chi vào trong xe, liền thấy có 1 tên đang giơ thanh gỗ lên cao ở phía sau nó.

- Jade...cẩn thận."Hự..."- nó nghe Eva hét vừa xoay lại, thanh gỗ đập vào cánh tay nó, nó tiếp tục né đòn, Eva chạy đến và cô cho tên đó 1 đòn làm tên đó bất tỉnh.

- Em có sao không? - Eva lo lắng hỏi nó..cùng lúc đó điện thoại nó reo lên, là hân. lúc này cũng đã gần 20 giờ.

Nó hít thở sâu, điều chỉnh lại giọng nói sao cho giống mọi ngày.

"- Em nghe..

- An..anh đang đến nhà em, để đưa em về nhà....- hấn đang lái xe vừa nói chuyện với nó.

- Được rồi...- nó tắt máy."

- Túi đồ siêu thị...//vẫn còn trong xe...- Eva nói, Eva biết nó làm gì.

Nó và Eva đưa San Chi đến bệnh viện, sau đó nó lái xe nhanh về nhà. Nó cởi bỏ áo khoác, nón bỏ phía sau dây ghế trong xe. Về đến nhà thì đã thấy xe hấn đậu trước cửa, nhà nó thì tối om.

Nó vẫn bình tĩnh tự nhiên cầm túi đồ xuống xe. Thấy hấn nó mỉm cười.

- Ryan...anh đến lâu chưa, sao anh không ở nhà với ba..-

- Cũng mới đến, người ta nói phụ nữ mang thai đừng nên lái xe, em quên rồi sao? Để anh xách cho. - hấn cầm lấy túi đồ, hấn dễ dàng nhận thấy một mảng đỏ dài in trên làn da trắng ở cánh tay.

- An...tay em bị sao vậy?- nó không rút tay lại mà ngược lại cứ để hấn nắm lấy, nó đang không biết phải dùng cách nào để nói với hấn..Nó vòng tay ôm lấy hấn và nói muốn về nhà ăn cơm đơn giản vì nó đói. Hấn cũng chiều giúp nó lái xe vào gara sau đó cả 2 cùng về nhà. Hấn biết nó đi cùng với Eva nhưng lúc về hấn chỉ thấy nó, hấn định hỏi, nhưng nó đã quay sang hướng nhìn ngoài cửa, hấn nghĩ nó đã ngủ nên không hỏi. Còn nó, nhìn dòng người bên ngoài cửa kính, những ánh đèn màu, đèn đường, xe cộ vẫn còn tấp nập nhưng tâm tư nó không nghĩ về đó mà nghĩ đến hiện giờ San Chi thế nào. Hình ảnh nó đỡ lấy San Chi và San Chi nắm lấy tay nó xin lỗi, khiến tâm trạng nó càng trầm lắng hơn. Đối với nó bây giờ chỉ mong mau về đến nhà và liên lạc với Eva, còn việc ngày giỗ của ba Triệu,... nó vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Cách về

Nó và hấn về đến nhà cũng đã hơn 20 giờ, và theo cô Hạ nói lại thì Phó Lâm đang chờ hai vợ chồng nó về để ăn tối. Hiện tại ông đang ở trong thư phòng.

- Được rồi...cô dọn thức ăn lên đi, tôi và An về phòng sẽ xuống ngay. Hấn đứng cạnh và cầm tay nó nói, nó chỉ im lặng và có vẻ hơi mệt mỏi.

Về lại phòng ngủ của mình, nó lại từ từ để chuẩn bị vào phòng tắm nhưng vừa mở cửa từ thì nó đã thấy điều khác lạ.

- Ryan...thế này là sao? - giọng nó nhẹ nhàng nhìn hấn đang cầm lọ thuốc, tay nó chỉ vào bên trong.

- À....anh có tìm hiểu về phụ nữ mang thai, anh thấy trong tủ đồ của em đa số là trang phục công sở, đó anh không nói gì, nhưng về giày thì anh phải đổi giúp em, như vậy sẽ an toàn hơn. - Hấn giải thích, đúng như hấn nói thì tủ đồ của nó đa phần là áo sơ mi hoặc trang phục công sở, vậy đầm cũng có nhưng không bó sát người, ở tủ đồ của nó tìm một chiếc đầm body cũng khó. Nhưng về giày thì toàn là giày cao gót, và đôi khi cũng có giày thể thao. Nhưng bây giờ giày thể thao vẫn còn, chỉ có điều toàn bộ giày cao gót của nó biến đâu mất mà thay vào đó là giày bệt hoặc những đôi sandal nhẹ nhàng dễ di chuyển.

- Chỉ 3 tuần, làm hơn 3 tháng không bằng..- nó nói nhỏ, nhưng có lẽ hấn nghĩ nó đang cần nhằn.

-An..em đang nói gì vậy...chẳng lẽ mang thai em không vui sao? Anh làm vậy cũng chỉ tốt cho em và con thôi. - hấn để lọ thuốc trên bàn và đến gần nó, hấn như đang giải thích nhưng trong giọng điệu có phần lên giọng.

- Chỉ mới có 3 tuần, anh đã suốt ngày tốt cho con, tốt cho con, công việc của em cũng hạn chế, đã thế anh còn đòi tất cả mọi thứ, bắt em thay đổi này nọ, anh đã hỏi ý em chưa, tất cả anh đều tự quyết định, rốt cục giữa em và con, ai quan trọng hơn đây? - nó nổi sùng lên cãi nhau với hấn.

- An...em đang nói gì vậy...- Hấn biết phụ nữ mang thai rất hay dễ thay đổi thái độ nhưng hấn không nghĩ nó sẽ thay đổi đến mức này nên hấn có chút ngỡ ngàng. Còn nó, tay nắm chặt như đang kim chẻ, trong đầu nó có suy nghĩ có nên mượn cớ này mà về Lucky 1 chuyển hay không.

- An...anh không đứng nhưng em đừng kích động, sẽ ảnh hưởng đến con..- hấn nắm lấy tay nó nhưng nó gạt tay ra.

- Em đi tắm trước. - nó gạt tay hấn và lấy bừa bộ pyjama trong tủ và bước nhanh đến phòng tắm.

- An...anh biết giờ tâm trạng em không tốt, nên anh xuống nhà trước, em nhớ bôi thuốc rồi xuống ăn tối. Đừng vì giận mà bỏ bữa....- hấn đứng trước cửa phòng tắm nói nhưng đáp lại hấn chỉ là tiếng nước chảy. Nhưng hấn vẫn đóng cửa phòng và xuống nhà.

Hấn xuống phòng ăn thì đã thấy ba mình ngồi ở vị trí chủ trì, hấn kéo ghế ngồi xuống cạnh ông.

- Từ An không xuống sao? -

- Cô ấy xuống sao ba ạ...- giọng hần có phần uể oải và điều này không khó để Phó Lâm nhận ra.

- Con và Tử An giữa 2 đứa có chuyện gì sao? -

.....

Lúc này nó vừa ra ngoài thì đã tìm ngay điện thoại để liên lạc với Eva, cũng may là San Chi không sao, chỉ do kiệt sức và bị trúng tay và tình hình giờ đã ổn. Nó nhắn tin báo Eva chuẩn bị vé máy bay cho cả ba người nhưng nó lại bay riêng. Eva cũng không hỏi gì thêm vì cô hiểu khi nó báo cô chuẩn bị vé máy bay thì cô đã hiểu nó đã có cách sang Lucky.

Nó nhắn tin xong liền tắt điện thoại, nhìn lại lọ thuốc nó nhớ lại lời nói của hần lúc nãy, ngồi lại giường và nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương, sau đó cũng đóng cửa phòng và xuống phòng ăn.

" Phụ nữ mang thai tính là vậy đấy con, ngày xưa mẹ con cũng thế...ba phải làm theo ý bà ấy suốt đấy chứ, sợ làm phật ý rồi lại có chuyện không hay...

- Vâng...con hiểu rồi ba..."

- Xin lỗi ba vì bắt ba phải đợi...- nó nhẹ giọng và ngồi xuống cạnh hần khi hần đã kéo ghế cho nó.

- Không sao..ta và Ryan đang trò chuyện...à mà ta nghe nói tay con bị thương, không sao chứ? - Phó Lâm hỏi nó.

-Không sao thưa ba.. -nó nhìn lại tay mình sau đó nói.

Cả ba đều bắt đầu ăn tối đều rất vui vẻ cũng chẳng có gì cho đến khi Phó Lâm nhắc đến WATION.

- Dosu đúng thật rất ranh ma...may mà nhờ có Mayza, nếu không chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn rồi..Ryan, sau này con nên cẩn thận hơn. - Phó Lâm vừa ăn cơm vừa nhắc đến việc WATION khiến nó đang ăn cũng phải khựng lại.

- An..em làm sao vậy, khó chịu chỗ nào sao? // Có sao không con. - Hần và Phó Lâm thấy sắc mặt nó không tốt với việc nó vừa buông đũa xuống.

- Con không sao...ba, con muốn về nước một chuyến vì Lucky và cũng gì ngày giỗ của ba con...- nó nói nhưng giọng có chút buồn..

- Sao con không sáp nhập Lucky vào VIVIAN, hiện tại con cứ bay suốt như thế này, sức khỏe của con có chịu được không đấy, ta nghĩ ba con ở bên kia thế giới cũng không muốn thấy con cực khổ như vậy. "Cực khổ nhưng trả được thù thì ông ấy cũng vui lòng." nó nghĩ trong đầu nhưng cũng phải về lên nụ cười để trấn an Phó Lâm.

- Vâng thưa ba...lần này về con cũng bàn về việc sáp nhập Lucky vào VIVIAN. - câu nói của nó khiến Phó Lâm cười khà khà...

- Để anh thu xếp công việc rồi cùng về với em...- hần quay sang nó nói.

- Không cần đâu...em về cùng với Eva, ba và anh cứ yên tâm, con sẽ giữ sức khỏe...-

- Được rồi Ryan à, Tử An đã nói vậy rồi thì con cũng nên tin tưởng vào vợ con chứ....An à...con định khi nào về? - Phó Lâm hỏi.

- Có lẽ là 10 giờ sáng mai ạ...con đã nhờ Eva chuẩn bị vé máy bay giúp con. - nó cố gắng chấn chỉnh tâm trạng mình thật tốt để đối đáp với Phó Lâm.

- Thôi vậy con chuẩn bị đi, nhớ giữ sức khỏe và bảo vệ cháu ta thật tốt nhé..Ta về phòng trước. - Phó Lâm lau miệng sau đó đứng dậy rồi đi, chỉ còn lại nó và hần.

Quay lại với Eva và San Chi, San Chi đã tỉnh lại au khi truyền dịch cơ thể San Chi đã khỏe hơn và cả hai đang về nhà.

- Alo...Angus, em đang chuẩn bị ra sân bay..., anh bảo họ cứ để trong phòng em, em về sẽ kí, em bận việc, bye. - khi Eva và San Chi đã về đến nhà nên Eva cúp máy. Vừa vào nhà San Chi đã hỏi ngay Eva.

- Chị muốn đi đâu...//Chúng ta sẽ về Mỹ...// Chúng ta??? - San Chi ngạc nhiên khi Eva nói "chúng ta"

- Phải..Chuẩn bị San Chi,em ở đây sẽ rất nguy hiểm. Chúng ta sẽ bay vào 3giờ.- Eva nhìn lại đồng hồ trên tay giờ đã 1 giờ sáng.Có nghĩa là cô và San Chi sẽ bay trước nó và đây chính là chủ ý của nó

Trong khi Eva đang chuẩn bị thì San Chi đứng trơ ra bất động, dòng nước mắt thi nhau chảy.

- San Chi, San Chi...sao em khóc vậy..- Eva lay người San Chi.

- Chính Vy Vy đã cứu em nhưng một câu cảm ơn em cũng không nói được với cậu ấy, giờ em phải theo chị sang Mỹ để tránh Tử Anh, phải đến bao giờ em mới có thể gặp cậu ấy...huhu..- San Chi khóc như một đứa trẻ, Eva đến trước San Chi và ôm cô vào lòng.

- Ngốc quá, Vy Vy đã nói sẽ gặp em, nhưng chưa đến thời điểm thôi, nhưng bây giờ em phải lo cho mình trước đã, phải an toàn rồi Vy Vy mới đến gặp

em được chứ....Đừng khóc nữa, nghe lời chị, mau về phòng chuẩn bị đi, chúng ta còn khoảng 1 tiếng nữa.// Thật là Vy Vy sẽ đến gặp em, chị không gạt em chứ...- Eva nhìn San Chi trước mặt mình hết như đứa trẻ nên cô gắt đầu, cô không thể làm gì hơn ngoài việc an ủi bằng cách úp mở thế này chứ thật ra trong lòng cô rất muốn nói rằng "chính Vy Vy đã kêu cô đưa San Chi rời khỏi đây", nhưng cô không thể nói.

Sau cái gắt đầu của Eva, có lẽ San Chi đã yên tâm và nghe theo lời của Eva về phòng mình chuẩn bị. Vừa đóng cửa phòng nhìn lại căn phòng trống trơn, cô chỉ biết tự nói rằng.

- Đây không phải là nhà của mình thì có gì để chuẩn bị chứ...- giống như đang tự cười nhạo mình, nhưng như chợt nhớ ra điều gì đó San Chi mở tủ đồ, lấy ra 2 3 bộ Pyjama gì đó và trong đó là bộ váy vàng nhạt mà Eva đã tặng cô, thực chất tất cả đồ trên tay đều do Eva mua cho cô cả nên cô mang theo, cô rất quý nó. Cầm bộ váy trên tay San Chi không hay cửa phòng mình được Eva mở ra và Eva đứng phía sau mình lúc nào cũng không hay.

- San Chi, em chuẩn bị xong chưa. - San Chi xoay người nhìn Eva, trên tay cô là chiếc vali và trông Eva lúc này thật khác, áo sơ mi quần âu sơ vin, trên tay là áo vest cùng màu với quần âu, giày cao gót đế vuông, mái tóc dài được bung xõa ra. Trông Eva rất ra dáng quý cô công sở.

Eva hỏi San Chi lại lần nữa San Chi không trả lời nhưng Eva nhìn thấy đồ trên giường.

- Em thay chiếc váy này đi, qua đó chúng ta sẽ mua đồ. Những thứ này.// em sẽ mang theo. - Eva cầm bộ pyjama lên, đây là bộ hôm trước cô cho San Chi mượn nhưng San Chi lại quyết mang đi, ai biết rằng đây là thứ mang những kỉ niệm ít ỏi của cô.

- Được được, em mau thay đồ đi, chị sẽ bỏ nó vào vali. - San Chi gắt đầu.

Lúc này đã là 3 giờ 15 phút, nó đang đứng trước cửa sổ và nhìn lên trời, nhìn vào điện thoại chỉ giờ, có lẽ giờ này Eva và San Chi đang ở trên máy bay. Mắt nó vẫn đang hướng nhìn nhưng ngôi sao trên bầu trời đêm kia, thật đẹp nhưng với ánh nhìn cùng tâm trạng của nó thì nhưng ngôi sao ấy chẳng có giá trị để nó thư giãn đầu óc. Thật ra nó không ngủ mà chỉ giả vờ ngủ, nó nhìn hần đang ngủ say trên giường, những hình ảnh lúc tối lại hiện lên. Nó biết hần muốn tốt cho nó và con nhưng chỉ trách Phó Lâm, ba của hần quá tham khi dám đưa ra đề nghị sáp nhập LUCKY vào VIVIAN, VIVIAN là gì so với LUCKY. Nhưng điều nó đáng lo ngại chính là những gì mà Phó Lâm nói lúc ăn cơm, là Mayza đã giúp VIVIAN. Nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra khi Mayza về quy mô và vị thế đều au VIVIAN và WAION, nhưng dùng một cái lại quay ngược lại giúp đỡ được VIVIAN.

- Mạc Từ Anh có khả năng đó sao? - nó nói thầm nhưng nếu đó là sự thật thì có lẽ nó nên nhìn Từ Anh bằng ánh mắt khác, bởi cuộc chạm mặt lúc chiều vừa rồi nó cũng đoán ra được phần nào sau 2 năm Từ Anh đã thay đổi như thế nào? Bằng chứng là sự hiểu thấu, độc đoán và đầy thủ đoạn, bên cạnh đó cô ta cũng không ngừng rèn luyện mình, ánh mắt cũng sắc bén hơn. Nó nhớ lại câu nói của Từ Anh lúc nó đại diện VIVIAN kí hợp đồng với Mayza "Tao không còn là Từ Anh của ngày xưa", cộng với việc Mạc Danh đã ra tù, theo tính ông ta chắc sẽ không cam tâm mà trả thù. Theo nó biết trong LUCKY vẫn còn Mạc Lan, với thái độ chống đối lần trước của bà ta về việc Eva, và cả những chuyện vừa xảy ra, sao lòng nó lại bất an thế này..Nó chạm vào điện thoại và gửi tin nhắn cho ai đó.

.....

"Ting..."

- Gì thế này...lại phải điều tra nữa sao...- Angus than thở.

- Có chuyện gì thế Angus..sau xem xong có vẻ không vui vậy...- Otis ngồi đối diện hỏi, cả hai đang cùng nhau ăn trưa. Angus đang khó chịu thái độ cau có mấy ngày nay vì Eva, giờ lại thêm nó.

- Vờ than thôi, chứ làm sao dám trách cứ cô em gái thiên tài này chứ anh hai...- lời Angus nói làm Otis nghĩ ngay đến nó, cũng đã lâu anh không nghe đến thông tin gì về nó.

- Từ An muốn em làm gì sao? - Otis hỏi, anh vẫn giữ thái độ phong thái nghiêm túc điềm đạm.

- Em làm theo lời An nói đi...anh có hẹn với khách hàng anh đi trước, khao anh nhé...- Otis đọc xong tin nhắn Angus gọi liền nhớ ra điều gì đó liền tìm cách rời đi, trước khi đi anh còn vỗ vai Angus như thể động viên em mình.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Tiếp tục kế hoạch

Otis nhanh chóng trở về phòng làm việc của mình, nói lỏng cavat, ngã người ra sau và không quên nâng điện thoại lên khẽ chạm vào nó một cái. Trước mặt anh là nhật kí cuộc gọi của cổ đông Mạnh, người mới gọi cho anh hôm trước nói về việc chuyển nhượng cổ phần, hay nói khác hơn là bán cổ phần trong tay lão cho anh. Anh vốn biết Mạnh Viên là một lão già tham lam, ham lợi nên anh không nghĩ nhiều và khước từ. Nhưng với những gì anh thấy trong tin nhắn mà nó gửi cho Angus, anh tin vào khả năng phán đoán của mình, chắc có chuyện gì đó ngầm xảy ra. Tại sao khi không Mạnh Viên lại tìm đến anh mà không bàn với người khác. Nghĩ đến đây, ngón tay anh lại chạm vào màn hình 1 lần nữa.

.....Q Quay lại với Từ Anh, vì lúc cô về đã khuya nên trong nhà chỉ còn người giúp việc chờ cô.

- Cô chủ, cô bị sao vậy?

- Tôi không sao...ba mẹ tôi đã ngủ chưa? - Từ Anh sao khi lái xe vào nhà cũng không buồn trả lời người giúp việc.

- Ông bà chủ đã nghỉ ngơi rồi ạ..

- Được rồi...cô cũng đi nghỉ đi. - nói xong Từ Anh đi thẳng về phòng, quần túi xách lên giường, cô vào nhanh phòng tắm, nhìn vào gương thấy hai bên má sưng lên, hằn lên những dấu tay. Những hình ảnh lúc chiều, ánh mắt của cô gái đó, cộng với việc San Chi được họ cứu đi làm hai tay của Từ Anh vô thức nắm chặt lại. Ánh mắt hằn lên tia sắc bén, hiện lên vẻ tức tối. Trong đáy mắt thể hiện sự hiếu thắng.

.....

Từ lúc Mạc Danh ra tù, cả hai ông bà quyết định công khai sống chung và cũng có một gia đình đầy đủ ấm cúng, đặc biệt là Từ Anh cũng không khước từ Mạc Danh mà ngược lại nhanh chóng chấp nhận ông là ba của mình.

- Quỳnh Mai, cảm ơn em và con, anh thật hạnh phúc. - Mạc Danh từ phía sau tiến về phía Quỳnh Mai đang thoa kem dưỡng da ngồi trước bàn trang điểm. Quỳnh Mai xoay người lại.

- Tất cả vì tương lai của chúng ta...anh yên tâm chỉ vài ngày nữa, chúng ta sẽ sang Lucky, đòi lại những gì con cảm đó đã gây ra cho anh...- Quỳnh Mai cực kỳ căm ghét nó, dù con bà không phải là con ruột của Triệu Chấn Nam thì nó cũng vậy, cả 2 đều không phải con ruột nhưng sao ông ta lại phân biệt đối xử với mẹ con bà như vậy?

- Con cảm...ý em nói là Triệu Từ An, con nhóc đang làm chủ tịch Lucky à..

- Anh mới về nên không biết, nó hiện là CCO của VIVIAN và cũng là con dâu của Phó Lâm, báo chí vẫn nhắc đến đều đều đấy...

- Cha...cha....tài giỏi đến vậy sao?/?

- Hừ...chỉ là ranh con mà thôi...chờ vài ngày nữa thôi đợi đến ngày giỗ của lão già đó, em chắc nó sẽ sang Mỹ, đến lúc đó em sẽ tặng cho nó 1 món quà thật đặc biệt...- Kết thúc bằng một nụ cười thâm độc, lời Quỳnh Mai nói như biết trước được tất cả mọi thứ.

- Ah...anh cũng có nghe sơ qua, chắc chuyện này cũng có Mạc Lan tham gia nhỉ? //Suyt....như vậy sẽ mất vui....

Sau cuộc trò chuyện là màn tình tứ của "hai vợ chồng" trong thế giới riêng của họ, mà quên mất cô con gái của họ đang làm gì.

.....

Sau 17 giờ bay, cuối cùng Eva và San Chi cũng đến nơi. Nơi đây chỉ mới 6 giờ sáng. Eva đang thầm tính giờ sẽ đi đâu làm gì.

- San Chi, em không ngại ở khách sạn một mình chứ.- San Chi gật đầu, thế là Eva cùng San Chi bắt taxi đến khách sạn mà Eva đã gọi đặt trước vì đây cũng là khách sạn của bạn cô quản lý nên đôi khi người bạn này của cô cũng đặt cách cho cô chút xíu.

- Chúng ta xuống tầng dưới ăn điểm tâm đi. - Sau khi nhận chìa khoá phòng và về phòng, Eva và San Chi cùng nhau ăn điểm tâm, suốt cả quá trình chỉ có Eva lên tiếng, San Chi chỉ gật đầu. Eva có hỏi vì sao San Chi lại im lặng thì cô chỉ mỉm cười trả lời đơn giản là vì lạnh.

Phút chốc cũng đã 7 giờ 30 phút Eva đưa San Chi về phòng và đến công ty, trước khi đi cô còn hứa với San Chi là sẽ quay lại thăm cô, người đưa San Chi qua đây là cô thì hiển nhiên Eva sẽ không để San Chi phải sống 1 mình.

Tại Lucky, Eva cười tươi bước vào, sau khi tiếp nhận công việc, mối quan hệ của cô với ọi người rất tốt, rất thân thiện và mọi người đều xem như chị em thân thiết.

- Ah...giám đốc Huỳnh, sớm...

- Chị Eva đi làm rồi sao.....// Chị muốn cho đại diện Triệu bắt ngờ phải không...- nhiều tiếng chào hỏi, thi nhau chọc Eva làm cô không che dấu nổi nụ cười tươi của mình. Cả công ty trên dưới đều biết mối quan hệ của cô và Angus, và quan trọng hơn là mọi người không những không bài xích mà ngược lại rất tán thành....

- Chào buổi sáng...do tôi xử lý công việc xong nên về đây luôn thôi..không ngờ mọi người lại đi làm sớm đến vậy...

- GIỜ LÀM VIỆC, AI CHO MÁY CÔ NÓI CHUYỆN RÔM RÀ THỂ KIA...- bỗng dưng nghe tiếng quát mắng của 1 người đàn ông khoảng 28 tuổi, nhìn dáng vẻ anh ta đứng thật chắc có vị trí cao trong công ty.

- Trưởng phòng Lâm, anh quá nghiêm khắc rồi. Chúng tôi chỉ mừng vì thấy giám đốc Huỳnh trở về thôi..

- Mừng việc gì tôi không cần biết, trong giờ làm việc mà cười nói rôm rả thế này, tôi sẽ báo với cấp trên sa thải các cô...- nói xong anh ta nhìn Eva xong

đi thẳng, Eva không buồn cúi đầu như chào hỏi vậy mà anh ta đi luôn. Bởi anh ta rất bức nếu không Eva thì vị trí giám đốc giờ là cho anh ngồi chứ không phải cô ta. Anh làm việc công ty nhiều năm như vậy lại không bằng 1 người ở ngoài vào, lúc này 1 phần cũng do Eva có mặt ở đó, vì hai chữ "giám đốc" kia nên anh ta mới nhin, nếu không cả đám nhân viên cười nói lúc này anh đã đuổi việc hết rồi. Theo lời của người cô mình - Mạc Lan, anh phải nhin mà làm việc nơi đây và chờ đến một ngày nào đó đổi chủ, anh sẽ được Mạc Lan thăng chức. Khi nghe những lời này anh ta cũng đoán được ý định của Mạc Lan là thế nào, và anh cũng không mấy ủng hộ với sự điều hành hiện giờ của Lucky.

- Anh ta đúng là quá đáng...// đúng đó, ý mình ngon lắm hả....- có hai ba cô nhân viên nhại theo trường phòng Lâm đó làm Eva phải làm động tác ngăn cản nếu không anh ta mà quay lại mấy cô này có nước đuổi việc thật.

- Thôi thôi...anh ta nói cũng đúng, chúng ta làm việc thôi, như vậy mới có lương...

Cùng lúc đó Angus cùng Otis cũng bước vào, cả hai cùng đi chung xe và cũng không hẹn mà gặp tổng xẹt tổng, cả hai cùng chọn cho mình quần áo đen sơ vin áo sơ mi, chỉ khác chút là Angus diện trai với áo sơ mi trắng còn Otis thì chọn cho mình áo sơ mi đen cách điệu, mái tóc màu bạch kim rẽ ngôi giữa undercut trông anh như chàng hoàng tử lãng mạn nhưng ít có cô gái nào có thể chạm đến, bởi khí chất trên người anh toả ra khác hẳn với Angus. Vẻ đẹp của Angus tựa như ánh mặt trời toả sáng khắp mọi nơi thì Otis lại mang một nét đẹp riêng, nét đẹp ấy có chút lạnh lùng nhưng lại rất thu hút, bí ẩn.

Ngay khi bước vào, có lẽ vì quá nhớ nhung hay quá quen thuộc nên Angus liền nhận ra ngay bóng lưng cùng giọng nói thanh thoát ấy chính là Eva, người làm tâm anh khó chịu bấy nay.

- Eva...// Đại diện Triệu, Phó chủ tịch...- nhân viên thấy hai người bước vào liền cúi đầu chào hỏi, Angus ra hiệu chào lại, còn Otis vẫn bình thản không lên tiếng. Eva nghe vậy quay lại, thì đã thấy "ai kia", mấy ngày nay vì mãi xử lý công việc nên ngay cả nghĩ cô cũng không nghĩ đến thật đáng trách.

- Phó chủ tịch...// Anh về phòng làm việc trước. - Otis không quan tâm lắm đến mấy câu chào kia, liền nói với em mình và rời đi. Từng bước chân rất bình thản, và anh cũng vô tình nghe được nó sẽ đáp chuyển bay vào đầu giờ chiều nay.

.....

Tại trụ sở chính của WATION, toà cao ốc cao đến mấy chục tầng. Tại phòng của giám đốc, Aran bước vào chỉ thấy Cent đang ngồi trước bàn làm việc, sắp văn kiện vẫn còn mở ở trước mặt, nhưng theo hướng nhìn thì Cent không để tâm vào đó, mắt anh lại dời đi hướng khác.

- Có chuyện gì xảy ra với anh sao? - Aran hỏi Cent, Aran đã làm quen với ánh sáng tốt hơn vì thế anh cũng không ngại ra ngoài bằng chứng là hiện giờ anh hoàn toàn có thể thích nghi với môi trường bên ngoài.

- Anh đang nghĩ đến Vy. Không biết hiện giờ ra sao, ở cạnh Phó Lâm, con bé có gặp nguy hiểm không? - Cent thực sự lo lắng rất nhiều cho nó. Lúc trước anh vì quá tức giận và cũng vì hận thù làm qua mắt nên anh mới nói với nó như vậy, chứ thực chất anh rất yêu thương nó.

- Vy rất mạnh mẽ, không sao đâu...

- Nói vậy, người hôm đó cứu anh là em gái chúng ta có phải không Aran...Phải không.- Cent đứng bật dậy.

- Anh bình tĩnh đã, chúng ta ai cũng lo lắng cho Vy nhưng Vy biết lo cho chính bản thân mình mà. - Khó thân cho Aran, anh là con trai giữa, anh cũng lo cho nó, thậm chí còn lo hơn chính bản thân anh, nhưng phải kìm nén lại để an ủi anh mình, anh tin chắc em gái anh có sự lựa chọn cũng như quyết định của riêng mình dù thế nào anh cũng ủng hộ.

- Bỏ qua đi...Sau hôm nay em lại đến công ty sớm thế, anh nghe Jiro nói từ khi thành lập số lần em đến WATION chỉ đếm trên đầu ngón tay. - Cent bước ra khỏi chỗ ngồi và tiến đến sofa rút trà.

- Có anh hai rồi, nên cũng thay đổi lối sống tí...

- Thăng nhóc này...- Cent cười thoải mái vì câu nói của Aran, Aran cũng rất vui khi có những giây phút thoải mái như thế này. Chẳng mấy chốc đã thấy 1 gương mặt điển trai khác bước vào, trên tay còn có sắp tài liệu, không ai khác chính là Jiro

- Hiệu suất làm việc của cậu đình thật. - Chỉ có khi ở cạnh hai người con trai trước mặt với em gái Aran mới như vậy.

- Cũng do cấp trên cho cơ hội thôi...- Jiro ngồi xuống sofa cạnh Cent và khi vừa ngồi xuống Jiro đã có tách trà trước mặt. Cent rất mến cậu bạn Jiro kim trọng lý đặc biệt này của em trai, và Cent cũng xem Jiro như em trai của mình và cả 3 đều xem như 3 anh em trong nhà, rất thân thiết và gắn bó, sống chung nhà và làm cùng chung 1 công ty.

- Xem ra, Mayza có quỹ đen...nên mới có thể giúp đỡ VIVIAN nhanh như vậy...- Aran vừa xem tài liệu nói. Jiro ngồi cạnh cũng lên tiếng.

- Còn 1 điều chắc cậu và anh Cent chưa biết và cũng không ngờ đến đó chính là vụ bắt cóc Từ An cũng có liên quan đến giám đốc Mayza, Mạc Từ Anh. - câu nói của Jiro làm Cent và Aran đang ngả người ra sau cũng phải bật người lên trước như muốn tập trung lắng nghe.

"....." Jiro kể lại toàn bộ thông tin mình điều tra được cho Aran và Cent nghe và ngay cả quá khứ 2 năm trước những gì xảy ra ở trường học.

- giờ đây Mayza hợp tác với VIVIAN như hổ mọc thêm cánh, ngày càng phát triển và mạnh lên..Cậu và anh Cent định thế nào?

- Xem ra chúng ta nên chuyển mục tiêu qua Mayza thôi.- Aran chậm rãi nói. Lẽ ra anh không muốn lao vào trả thù nhưng anh hai mình vừa cho

VIVIAN từ quý môn quan trở về thì anh cũng nên vờn Mayza một chút. Bởi khi nghe những gì mà Từ Anh đã gây ra cho em gái mình, Aran không thể chịu được.

- Anh cũng thế...anh không thể để kẻ hại em gái anh nhờn nhờ được lợi như vậy....- cả 3 chàng trai với thái độ nghiêm túc đang cùng nhau xây dựng 1 kế hoạch để hạ bệ Mayza.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Về lại nhà...

Sáng hôm sau, hần tỉnh dậy thì đã thấy chỉ còn lại mình hần ở giường, nó đâu mất rồi. Nghe tiếng nước chảy thì chắc là nó đang ở phòng tắm, nhìn lại trên bàn, là laptop, cùng tấm trình ký. Hần tò mò mở ra xem và khá bất ngờ khi thấy tài liệu bên trong, có liên quan đến cả VIVIAN. Chẳng lẽ nó định sáp nhập cả 2 thành 1 như lời nó nói tới qua sao?

Nó bước ra ngoài với đôi dép lê và đang dùng khăn lau khô tóc.

- Sao em dậy sớm vậy? - hần hỏi nó, bây giờ chỉ mới 6 giờ thôi. Với thể trạng của nó thì hiện tại nó nên ngủ nhiều hơn 1 chút. Hần nhìn vết thương trên tay nó, dù thoa thuốc nhưng nó vẫn còn hằn lên một đường đỏ.

- Em dậy sớm để xem tài liệu 1 chút....- nó trả lời hần, thật ra cả đêm qua nó không ngủ, nên muốn lấy lại tinh thần. Xem tài liệu gì chứ, nó còn chẳng để mắt đến.

- Từ An à....// Hừ - Hần ôm nó vào lòng.

- Anh thật không muốn thấy em phải bận rộn công việc như thế này.....việc của ba nói em không cần thực hiện ngay, hiện tại quan trọng nhất là sức khỏe của em và con. - hần nói chậm chậm, từng câu từng chữ đều rất lo lắng cho nó. Nhưng những lời hần nói nó cảm thấy như thế nào? "Không cần thực hiện tức là vẫn sẽ thực hiện...đúng thực là cha con...tính cách cũng giống nhau ít nhiều" nó nghĩ.

- Em hứa với anh sẽ tự chăm sóc mình...em chuẩn bị một chút. - nó nói sau đó xoay người thoát khỏi cái ôm của hần và tiến đến bàn làm việc. Lấy chiếc laptop bỏ vào túi, hần thấy vậy cũng vào phòng tắm làm vsn. Khi nghe tiếng cửa phòng tắm đóng lại, lúc này nó mới mở tập trình ký, nhìn những dòng chữ bên trong nó chỉ nhếch môi 1 cái.

.....

Nó vừa xuống máy bay thì đã 13 giờ và nó đang bắt taxi. Trông nó rất đơn giản với chiếc váy suông trắng đen cổ sơ mi trắng, tay đeo đồng hồ, giày thể thao đế thấp màu trắng viền đen, mang chiếc túi xách Coolbell màu xám bên vai phải, nhẹ nhàng lên taxi.

Nó không vội đến Lucky ngay mà bảo tài xế taxi đến đâu đó. Nó cũng có bảo Eva và Angus đứng đón nó.

Sau một lúc cuối cùng nó cũng đến được nơi nó cần đến. Nhìn cánh cổng cao như bức tường thành kia nó nhớ lại lúc nó cùng bà Thụy ra đi cả 2 cùng đi qua khỏi cánh cổng này. Lúc đó nó cứ nghĩ mình sẽ không có cơ hội trở về, cho đến ngày hôm nay khi nó có thể quay trở về thì căn nhà này không còn là của Triệu gia nữa mà là của 1 người khác. Nhưng là ai đi nữa nó cũng muốn thương lượng dù phải mất bao nhiêu, giá cao bao nhiêu nó cũng đồng ý bởi đây là nơi chứa đựng bao kỷ niệm của nó cũng được gọi là tổ ấm của nó cùng với ba Triệu và bác Thụy.

Cánh cổng đóng, nhưng nó nhìn vào bên trong cửa chính vẫn đang mở, nó ấn chuông thì có người từ bên trong chạy ra mở cửa.

- Cô tìm ai? - một người phụ nữ lấm tấm mồ hôi trên trán hỏi nó, có lẽ bà không biết nó. Nó quan sát thấy đồng phục trên người bà, thì ra bà ấy là người làm và nhìn trên trán của bà ấy còn có những giọt mồ hôi, chắc là do đang dọn dẹp.

- À...cho tôi hỏi chủ của căn nhà này có bên trong không? Tôi là Triệu Từ An, tôi có chuyện cần gặp chủ của căn nhà này. - nghe nhắc đến chủ căn nhà, hai tay người phụ nữ đang lại như đang lo sợ, nhưng khi nghe nó giới thiệu tên bà ta cũng thả lỏng tay đi chút.

- Cậu chủ chúng tôi chưa bao giờ đến đây, tôi cũng không biết mặt cậu chủ, chỉ có bác Kha mới có thể gặp cậu chủ, tôi cũng chỉ là nhân viên lau dọn nên không biết gì.....

- Nhưng cô đợi tôi một lát...có lẽ bác Kha sẽ giúp được cô....đợi tôi...- khi nghe những lời người phụ nữ trước mặt nói nó nhận ra bà ta có vẻ sợ "cậu chủ", xem ra chủ của căn nhà này rất bí ẩn, tất cả các thông tin đều bảo mật hoặc "tào lao".

Một lúc sau, nó thấy một người đàn ông có vẻ khoảng ngoài 50 nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm nghị.

- Nghe nói cháu là Triệu Từ An...- Lãnh Kha (bác Kha) hỏi nó, ông chỉ muốn xác nhận lại thôi chứ Triệu Từ An ông đã từng xem qua hình của nó. Nhưng lúc này ông vừa đi ra thấy nó ông liền suy nghĩ nó và trong hình tuy là cùng một người nhưng sao bên ngoài vẫn khiến người ta ngáy ngất nhiều

hơn. "Đây là hình của cô ấy lúc mới đảm nhiệm chức chủ tịch Lucky" ông nhớ lại lời cậu chủ, thì ra trong hình ông xem là của 2 năm trước. Bây giờ Triệu Từ An trước mặt ông đã trưởng thành xinh đẹp, chính chắn.

- Vâng, cháu là Triệu Từ An, cháu có việc cần gặp chủ của căn nhà này..phiền bác..// Cháu và nhà đi...- nó ra hiệu cho tài xế chờ nó một lát sau đó nhanh chân theo bác Kha. Người phụ nữ lúc này theo sau cùng, bà ta liên tục lắc đầu khó hiểu. Lúc trước cũng có vài người đến hỏi và gặp cậu chủ nhưng bác Kha lại lạnh lùng thẳng thừng đuổi thẳng không hề khách sáo. Nhưng hôm nay thì lại khác, còn mời cô gái này vào nhà. Trong khi từ lúc cô làm việc ở đây đến nay, cô cùng những người khác một tuần chỉ đến dọn dẹp 2 ngày, các ngày còn lại được nghỉ và cô cũng chẳng thấy ai khác ngoài những người bạn làm việc cùng với mình và bác Kha. Nhưng tuần này thì khác, tuần này cô phải đến làm suốt 1 tuần và từng công việc lao dọn phải làm thật sạch và kĩ.

- Cháu ngồi đi...cậu chủ không có ở đây..- Lãnh Kha rót trà và đẩy sang trước mặt nó. Nó đang bận ngắm nhìn nội thất trong căn nhà, tất cả tất cả đều giữ nguyên hầu như không có bất kì thay đổi nào. Nó mãi nhìn xung quanh cho đến khi câu nói của Lãnh Kha làm nó thất tỉnh và đây bắt ngờ.

- Cháu có thể tham quan ngôi nhà này...- ông nói khuôn mặt nghiêm nghị dần ra và có vẻ dịu đi.

- Cháu được phép sao ạ..- nó hỏi ngược lại nhưng trong lòng nó đã sớm cười tươi.

- Cháu cứ tự nhiên, cứ xem như đây là nhà của mình. - Nó đứng lên và chột khựng lại khi nghe về sau trong câu nói của Lãnh Kha. Câu nói làm nó thất tỉnh. "Căn nhà này hiện tại đã không còn là của mình nữa rồi..!" nó nói thầm nhưng Lãnh Kha đã nghe thấy.

.....

Trên màn hình di động lúc này là nó đang đứng trước căn phòng kia, căn phòng mà chỉ có duy nhất 1 người có chìa khoá. Về mặt nó có chút buồn nhưng lại nhanh chóng qua đi vì "được vào nhà đã may mắn" trong khi Eva tìm mọi cách để vào nhà hoặc tìm thông tin mà không vẫn hoàn không.

"Chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi!" chàng trai cười nửa miệng và tự nói trong căn phòng yên tĩnh.

.....

Nó đi vòng quanh căn nhà và vào phòng ba mình, nó rất bất ngờ khi mọi thứ trong căn phòng đều không có sự thay đổi, ngay cả dịch chuyển cũng không. Nhưng từng đồ vật trong phòng đều không kết bụi, trái lại rất sạch sẽ. Nó ngồi xuống giường và cầm khung ảnh cạnh giường, khung làm bằng gỗ bên trong là hình ảnh của nó và ba Triệu, ba nó nụ cười hiền còn nó thì cười rất vui vẻ trong bộ đồng phục của trường, trên vai vẫn còn mang chiếc balo, giày thể thao trắng, mái tóc màu khói buộc cao lộ vẻ trẻ trung rạng rỡ, còn về ba úc này phải nói là còn rất trẻ, phong cách giản dị trong chiếc áo sơ mi ngắn tay trông vô cùng phong độ, lịch lãm. Tay nó chạm lên mặt kính, ánh mắt chùn xuống, nó nhớ đây là lúc nó khỏi bệnh, thoát khỏi thời kì kinh khủng kia, được ba mình đưa đón đến trường. Đây cũng là lúc nó có nhiều kỉ niệm nhất hi mẹ con Từ Anh chưa xuất hiện trong ngôi nhà này. Lãnh Kha đứng phía ngoài cửa nhìn vào, thấy hành động của nó mà lòng ông cũng chẳng vui vẻ. Theo lời của "cậu chủ" thì cô gái kia không có tội, cũng không liên quan gì đến chuyện này, chỉ có điều chưa đến lúc cô gái này biết sự thật. Sau một lúc, nó cũng đặt khung ảnh lại vị trí cũ và rời khỏi phòng. Lãnh Kha đã rời khỏi từ lúc nào. Nó đi đến phòng nhạc cụ. Cách bố trí phòng trong căn nhà này giống với căn nhà ở VN. Lại nhìn quanh, đúng thực rất kì lạ mọi thứ đều y nguyên. Bây giờ đối mặt nó là căn phòng trong quá khứ thì căn phòng này là của chính nó. Nó muốn biết căn phòng của nó có thay đổi hay giống với những gì nó vừa thấy. Nhưng khi nó đưa tay mở cửa thì gặp trực trặc thứ lại lần nữa thì biết là đã bị khoá.

-Căn phòng đó tiểu thư không vào được đâu. - một nhân viên khác lên tiếng, có vẻ lo lắng và kính cẩn bởi cách xưng hô của cô ta dành cho nó. Người đầu tiên được phép vào căn nhà này lại được tự nhiên tham quan chắc là có thân phận đặc biệt hay có quan hệ nào đó với cậu chủ, tất nhiên dù lí do gì cô cũng nên kiêng dè. Nhưng đối với cô gái trẻ này tuy khoác váy suông giày thể thao trông năng động tươi trẻ nhưng phong thái lại toát lên vẻ sang trọng..

- Tại sao? Tất cả các phòng...

- Xin lỗi tiểu thư, điều này tôi không biết, nhưng căn phòng này bác Kha đã nói do chính tay cậu chủ khoá và cũng chỉ duy nhất có mình cậu chủ giữ chìa khoá phòng này mà thôi...- nhìn đôi mắt sâu thẳm của nó, hốc mắt của nó rất sâu, cái nhìn của nó khi nhìn vào cánh cửa gỗ kia, chất chứa bao nỗi buồn.."căn phòng đó quan trọng với cô gái này lắm sao?" đó là những gì cô nhân viên này nghĩ.

Từng bước chân của nó rất nhẹ nhàng bình thản nhưng chính chủ nhân của những bước chân ấy lại cảm thấy vô cùng nặng nề. Từng bước rời khỏi cửa chính, trước khi rời khỏi nó vẫn giữ cho tinh thần ở trạng thái bình ổn chào bác Kha và ra về. Nó vừa rời khỏi thì trong bếp đã nghe những tiếng xì xì to nhỏ của những cô nhân viên "bà tám". Lãnh Kha đứng ở cửa chính, thấy nó rời khỏi cổng mới xoay người bước vào, về mặt ông cũng đã thay đổi, lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị ông hẳn giọng nhắc nhở mọi người.

"Làm việc của mình mình đi. - mọi người đều cúi đầu người lấy khăn lấy chổi nhanh chóng chia nhau làm việc, tuy Lãnh Kha nghiêm khắc nhưng cũng không phải ghét bỏ gì họ. Họ làm ở đây chỉ vì lương cao và chế độ nghỉ quá ư là hấp dẫn.

Về phía nó, khi ngồi vào trong taxi, để túi xách sang ghế bên cạnh, nó đưa tay lên hướng giữa trán, vuốt mái tóc mình ra sau. Đây như là cách nó trút bớt nỗi căng thẳng. Nó nhớ lại lời người đàn ông gọi bằng bác Kha vừa rồi khi ông đưa nó ra đến cửa.

"Cháu có thể thường xuyên đến đây và tự nhiên như nhà của mình. Còn về việc gặp cậu chủ, cậu ấy bảo khi nào đến lúc cậu ấy sẽ xuất hiện để gặp cháu."

Có phải không vậy? Nếu nói như vậy ngay cả việc nó muốn gặp "cậu chủ" kia thì người ta đã biết trước. Sao có thể? Nó mở điện thoại và gõ SITO vẫn hiện lên là không tìm thấy...

Rất cục mọi chuyện là thế nào? Tại sao nó lại có đặc quyền "tự nhiên đến, tự nhiên đi như nhà của mình"

Câu nói sau còn quan trọng hơn "Đến lúc sẽ xuất hiện" đến lúc, lúc nào? Trong khi ngày giỗ của ba Triệu lại cận kề. Những điều này làm nó phải đau đầu. Điện thoại của nó lại hiện lên, có cuộc gọi đến, nhưng chưa gì hết điện thoại của nó vụt tắt. Đầu dây bên kia không ngừng lo lắng và hấp tấp.

Xin chúc các đọc giả Năm Mới Hạnh Phúc và thật nhiều sức khỏe.!

Hãy quan tâm và chia sẻ cùng tg nhiều hơn nữa trong năm mới nhé...!!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Điều suy nghĩ

Vì còn khá sớm nên nó quyết ghé Lucky một lúc. Nó mang túi xách bước vào Lucky và dường như hành lý của nó chẳng có gì ngoài chiếc túi này, có thể nói những thứ bên trong chiếc túi xách hiện giờ là "tài sản" bên người của nó.

"Nè...nè....các chị nhìn xem, có phải chủ tịch đã về rồi không?"

Đúng đó.....// đúng đó..

Hum...là người quản lý công ty mà không thấy mặt mũi đâu cả...- ///chào bà Mạc. - nơi "hội chị em bạn dì" đang bàn tán về sự xuất hiện của nó theo đúng như họ biết bình thường chủ tịch sẽ không đến công ty mà là Angus và mỗi khi nó xuất hiện dường như có chuyện gì đó quan trọng lắm. Đang bàn tán thì có giọng nói có vẻ chua ngoa xen vào, và họ vội cúi đầu chào Mạc Lan.

Mạc Lan không nói gì, tay đang mang túi xách, giày cao gót cùng bộ trang phục đắt tiền, đứng ngay chỗ lễ tân có vẻ như chờ nó. Nó đi ngang qua và dường như chẳng nghe thấy tiếng chào của các cô gái lúc này. Mạc Lan cùng thư kí của mình cũng bị nó lướt qua khiến bà tức giận.

"để xem, mày còn hồng hách được bao lâu." bà nói thầm sau đó rời đi. Đội Mạc Lan rời khỏi thì phía sau vang lên trận cười của "hội chị em", họ cười như được trút giận. Chủ tịch "bo" họ là chuyện bình thường nhưng "Bo" 1 người có thể lực như thế này họ mới thấy lần đầu, lẽ ra chủ tịch của họ nên chào hỏi và làm thân với những người như vậy mới đúng.

Nó đến phòng làm việc của Angus nhưng không thấy anh đâu, nó chuyển sang đến phòng làm việc của Eva thì được thư kí cho hay là Eva và Angus đã rời khỏi Lucky khoảng 1 giờ trước. Nó nhìn lại đồng hồ trên tay mà không ngừng suy nghĩ, hiện tại vẫn còn đang trong giờ làm việc, họ đi đâu được chứ. Vì quá tập trung nó không để ý đến tiếng chào hỏi của cô thư kí. Nó cảm nhận được có ai đó chạm vào vai mình nên xoay người lại.

- Em mới về à.- anh nói chuyện với nó thực tự nhiên, không quen cười với nó 1 cái. Nó thấy anh nhìn thấy cô thư kí đâu mắt.

- Phải..anh có biết anh Angus và Eva đã đi đâu rồi không? - nó hỏi

- Angus điện thoại nói là nhà có chuyện. Anh cũng đang định về.

- Chúng ta cùng về. - nó nói sau đó liền xoay người cất bước, anh nhớ lại lúc anh và nó chơi bóng rổ, lúc anh cõng nó về nhà...cũng không xa lạ đến bây giờ. Nhưng không sao, hai từ "chúng ta" mà nó nói cũng xem như đối với anh là 1 sự an ủi.

Cả hai cùng về đến nhà thì thấy bác hai (gái), bà Thụy cùng với Angus và Eva, tất cả đang ngồi tụ họp ở phòng khách với vẻ mặt nghiêm trọng. Thấy nó và Otis cùng về Eva đứng lên.

- May quá Từ An, em về rồi, từ nãy đến giờ chị gọi cho em không được. - Eva đứng lên nói nhỏ với nó.

- Điện thoại em hết pin. Có chuyện gì sao mọi người căng thẳng quá vậy. - Nó hỏi, Otis ra hiệu cho nó ngồi xuống sofa rồi nói, anh cũng ngồi cạnh nó.

- Bác hai con nói là đi công tác xa, nhưng bây giờ bác lại không liên lạc được với ông ấy, bác thấy lo lắm. - bác hai gái ngồi cạnh bà Thụy nói.

- Không liên lạc được chỉ là chuyện bình thường, nhưng vấn đề là anh xem lịch trình, trong đó để là ba không có chuyến công tác nào cả. Vì hiện tại anh hai đang làm PCT nên lẽ ra ba nên ở nhà mới đúng.

Nó để túi xách xuống chắn ngang bên hông, như là sự ngăn cách giữa nó và Otis nhưng đây chỉ là do nó vô tình. Nó đang nghe hai mẹ con Angus nói và rất chăm chú nghe từng thông tin chi tiết, chợt nó thấy được ánh mắt của bác hai gái lên nhìn sang người đang ngồi cạnh nó. Nó đưa ánh nhìn sang Otis thì thấy anh cũng giống nó, trầm mặc không nói câu nào như đang suy nghĩ gì đó. Bất chợt tay nó đưa ra cầm tách trà trước mặt và đưa đến môi nhưng

nó nghe thấy tiếng Eva.

- Từ An...không được. - Eva ngồi cạnh nó nói nhỏ, tay nó khựng lại, nhìn vào bên trong là trà, nó quên mất. Nó đặt tách trà xuống vị trí cũ. Vì mọi người đang lo lắng suy nghĩ tâm trạng cũng không mấy tốt, nên hành động nhỏ nhặt này của nó họ chẳng mần để ý đến, nhưng Otis ngồi cạnh cảm thấy khó hiểu.

- Sắp đến ngày giỗ của anh ba, vậy mà anh hai lại mất tích. Biết làm sao đây...- bà Thụy buồn bã nói, bà có linh cảm không tốt.

Hai người phụ nữ đang không ngừng cúi đầu xuống và lo lắng, không khó để nhận ra giọng nói của ai trong hai người cũng run run cả. Thấy vậy nó đứng lên, lướt qua Eva và đến trước bác hai và bà Thụy ngồi thấp xuống giống với tư thế ngồi xồm nhưng cũng giống quỳ, gối trái của nó chạm mặt sàn, nó đưa tay nắm lấy tay bà Thụy và bác hai vừa vỗ nhẹ cũng vừa nắm chặt như tạo cho hai người cảm thấy có sự an toàn yên tâm.

- Hai bác đừng lo, bác hai chỉ đi du lịch 1 thời gian vài ngày trước con có liên lạc với bác ấy, bác nói vài ngày nữa sẽ về. Hai bác giữ sức khoẻ và đừng lo lắng thêm...

- Thật sao Từ An...ông ấy đi du lịch à...

- Việc không liên lạc được với bác ấy chắc là do sóng yếu hay bác ấy bận. - nó tiếp tục nói trong khi Angus và Eva nhìn nhau sau đó cả hai không hẹn mà đưa ánh nhìn sang nó. Otis vẫn cầm tách trà và lắng nghe nó nói.

- Vậy....điều Angus nói lúc này...- Bà Thụy hỏi nó.

- Ayza...anh Angus đã xem nhâm của ai rồi, bác hai "nghỉ hưu" ở công ty thì làm sao có lịch trình mà xem...hai bác phải tin bác hai chứ, chẳng phải hai ngày nữa là ngày giỗ của ba Triệu sao...không lẽ ngày giỗ của em mình, bác ấy lại bỏ mặc.....

- Bác tin con...Từ An...- tay nó được hai bàn tay khác nắm chặt lại như tin tưởng vào nó. Nó nhờ Eva đưa bà Thụy và Angus đưa bác nó về phòng nghỉ ngơi. Chỉ còn lại nó vẫn đưa mắt nhìn theo hai người bác của mình, về mặt của nó lúc này không còn tươi cười như vừa rồi mà thay vào nó là vẻ mặt trầm lắng mang vẻ lo âu, việc vừa rồi nó nói là thật hay không nó là người hiểu rõ. Otis ra ngoài nghe điện thoại, nó lấy túi xách và trở về phòng. Chẳng mấy phút sau, phòng nó có tiếng gõ cửa, nó mở cửa thì thấy anh em Angus và Eva. Nó biết chắc chắn là họ.

- Từ An...em chắc chắn là sẽ tìm được ba trước ngày giỗ của chú, chứ. - Angus hỏi. Dĩ nhiên anh biết những lời nó nói vừa rồi là nói dối, bởi anh tin tưởng vào thị lực của mình và cũng tin vào hướng điều tra của anh. Nhưng anh cũng phải thăm cảm ơn nó, nó đã nhanh trí nói thế để tránh mẹ anh và bà Thụy phải lo lắng mà tâm trạng không ổn định. Dù sao đó cũng là lời nói dối thiện ý.

- Em cũng không chắc lắm. Nhưng trước hết đừng để việc mất tích cho hai bác biết. - Nó đang đưa lưng về phía mọi người, khoanh tay trước ngực, ánh mắt nó hướng ra ngoài, đã xế chiều, bầu trời hôm nay rất đẹp vì thế khung cảnh cũng rất đẹp nhưng sao tâm tình của con người lại không phối hợp chút nào.

- Dù là vậy...nhưng Từ An, anh quên báo với em 1 chuyện. Mạc Lan- bà ta đã hành động rồi...- Angus chỉ cần nói thế thôi là nó đã biết. Trong 4 người bọn nó, chỉ có Eva là chưa hiểu ra nhưng sau 1 lúc cô cũng hiểu được ý của Angus.

- Từ An..em định thế nào?? - Angus hỏi nó, đứng thực anh rất khâm phục đứa em gái này, mọi chuyện nó đều rất bình tĩnh mà giải quyết.

- Bà ta thích thì cứ để bà ấy làm, đối với em việc quan trọng hiện giờ là tìm bác hai và ngày giỗ của ba Triệu - nó xoay người lại đối mặt với 3 người đang ngồi ở sofa nhỏ trong phòng nó. Cả 3 không khó để nhận ra sắc mặt nó có phần nhợt nhạt hẳn so với vẻ tươi cười như lúc này.

- Từ An...em không khoẻ sao?? Sắc mặt em kém quá...- Eva lo lắng cho nó, hỏi nhưng nó lắc đầu thay cho câu trả lời không sao. Bộ váy suông cổ sơ mi nó vẫn chưa thay ra, chân còn đi tất trắng.

- Từ An...anh có nghe Eva nói đến, em đừng quá lo lắng, anh cùng anh hai sẽ giúp em. - Angus vỗ vai anh mình, Otis nhìn sang em mình, trông khi em mình rất tự tin là anh sẽ cùng mình giúp đỡ nó.

- Vô ích thôi...em nghĩ người đó ắt hẳn là người rất có thể lực...mọi thông tin đều bảo mật...

- Chẳng phải vừa rồi em về nhà đấy chứ...có phải cũng bị họ đuổi đi không? - Eva nói với nó, ngay khi nó nhấn với cô là không cần đến đón nó, thì cô đã đón nó sẽ đi đâu.

- Eva, ý em là...- Angus hỏi. Eva kể lại mọi chuyện, vì nghĩ ở đây chỉ có 4 người và lại là người trong nhà nên cô kể lại toàn bộ quá trình mà nó nhờ cô điều tra.

- Quả là kì lạ....xem ra SITO rất bí ẩn. Anh hai, anh thấy chuyện này thế nào...//Đúng thật rất bí ẩn.

Nó im lặng một chút sau đó lại nói tiếp, nó không ngồi cùng 3 người mà lại hướng đến cửa sổ vừa đi vừa nói.

- Điều kì lạ là người quản gia nói với em 1 câu // Câu gì? (Angus hỏi) // " cháu có thể thường xuyên đến đây và tự nhiên như nhà của mình." - nó xoay người nhìn Angus nói.

- Tức là họ biết em đã từng sống trong nhà đó, bằng chứng là họ biết em. - Eva phân tích, bởi cô có hỏi một người làm trong nhà đó, họ nói trước lúc

Eva đến thì chẳng có ai được vào trong nhà và đương nhiên cô - Eva cũng không phải ngoại lệ.

- Có lẽ vậy..Nhưng điều em thắc mắc nhất là SITO hẳn ta biết em đến đó tìm gặp hẳn. - khi nó nói ra câu này tâm trạng nó lại càng trở nên căng thẳng, cứ như là mọi hành tung của nó đều nằm trong lòng bàn tay của hẳn ta..Otis bỗng có điện thoại và anh đã tắt máy, nhún nhẹ vai tỏ vẻ không có gì và nói tiếp chuyện, đây cũng là phép lịch sự khi ở nước ngoài.

- Em gái..đừng lo lắng quá..mọi chuyện cũng sẽ có cách giải quyết, cũng đã gần tối, anh cùng Eva xuống bếp làm bữa tối. Em cũng vừa về nên nghỉ ngơi 1 lát đi, khi nào xong Eva sẽ gọi em xuống ăn tối...- Angus ôm nhẹ nó 1 cái, anh xem nó như em gái ruột của mình vậy vì thế hành động này của anh là rất bình thường. Eva cũng bước đến đứng cạnh Angus riêng Otis vẫn ngồi đó, nhìn nó vô vô lung Angus tỏ vẻ không sao, do tay áo rơi nhẹ xuống ngược theo cánh tay, anh thấy được có 1 đường đỏ trên cánh tay trắng nõn kia. Eva cũng thấy nhưng cô biết nó sẽ không bạc đãi bản thân mình. "Có quá nhiều chuyện khiến em ấy phải lo lắng..chuyện của San Chi có lẽ nên để sau.. Eva cười nhưng tâm trí vẫn đang suy nghĩ,đúng là có quá nhiều chuyện xảy ra, Eva biết nó đang mang thai nếu giờ cô nói thêm chuyện của San Ch, có quá nhiều vấn đề sẽ khiến nó cảm thấy áp lực và sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến nó. Eva như đã thông suốt với suy nghĩ biểu hiện quyết tâm thấy rõ, Otis đã thấy biểu hiện của Eva thấy sự lo lắng nhắc nhở của Eva dành cho nó, anh liền nhớ lại lúc nó định đưa tách trà lên uống thì Eva nói nhỏ ngăn cản sau đó nó lại liền bỏ xuống, có vẻ như có điều gì đó có liên quan đến nó.

- Từ An...em nghỉ ngơi đi. Anh về phòng. - giọng nói có phần lạnh nhạt hơn lúc chỉ có nó và anh..Sau đó anh liền xoay người đóng cửa phòng lại.

- Tính anh ấy là vậy..nhưng có lúc lại rất vui...// với ai cũng vậy sao...//Phải, đến mẹ còn phải sợ trước sự lạnh nhạt của anh hai mà, nhưng mà bà lại rất thương anh ấy, thương hơn cả anh luôn á...haha....đùa thôi, anh và Eva xuống bếp đây..- nó cười nhẹ gật đầu sau đó nghe tiếng cửa phòng đóng lại. Nó lại bước đến chỗ mà nó thích nhất chính là giữa cửa sổ có 1 thể nhìn ra ngoài. Hai tay chống lên thành cửa sổ, hơi nhàoai người ra ngoài 1 chút. Sau đó lại trở về tư thế cũ, tâm trạng của nó trở nên suy tư, "đắm chiêu", bởi câu nói của Angus trước khi rời khỏi phòng khiến nó phải suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Xác nhận

Sau khi Eva gọi xuống ăn tối, nó rời khỏi phòng vừa đúng lúc gặp anh - Otis, anh cũng vừa đóng cửa và dường như anh cũng xuống ăn cơm tối. Nó chỉ gật nhẹ đầu tỏ ý chào sau đó cất bước, anh theo sau nó và khẽ quan sát trang phục trên người nó vẫn không có gì thay đổi, chẳng lẽ nó có dự định ra ngoài.

- Bác Hai và Bác Thụy không dùng cơm cùng chúng ta sao? - Nó ngồi xuống chợt nhận ra tính luôn cả nó thì chỉ có 4 người.

- Bác Hai và mẹ đều không khoẻ nên Angus mang thức ăn lên phòng cho mẹ và bác Hai rồi. - Eva vừa bày thức ăn lên bàn và nói. Riêng anh vẫn im lặng.

- Chị Eva...sau khi ăn tối xong chị cùng em ra ngoài một chút. - Nó đề nghị Eva nhìn nó gật đầu.

Buổi cơm tối cứ thế nhàn nhạt trôi qua, mỗi người đều mỗi về mặt khác nhau, cũng đều có những suy nghĩ khác nhau. Angus thì lo lắng cho ba mình, Eva thì nhớ đến San Chi, không biết giờ này ô đã ăn tối chưa nhưng có lẽ chỉ có nó và anh là có nhiều điều phiền muộn và cần suy nghĩ hơn hết Bởi nó vẫn luôn duy trì sự trầm lặng trong khi anh cũng luôn tỏ ra lạnh nhạt thờ ơ, chỉ tập trung ăn. Nhưng có lẽ là do nó đang mang thai nên việc ăn uống cũng kén vì thế, nó ăn rất ít

.....

Tại khách sạn có 2 cô gái bước vào, 1 người thì mặc chiếc váy màu xanh ngọc không tay, giày cao gót, đi cùng với cô là cô gái kín cổng cao tường trong chiếc váy sưng cổ sơ mi tay dài để thấp màu trắng, đội nón lưỡi trai, mang khẩu trang màu trắng đồng thời mái tóc buông xoã che hết cả khuôn mặt. Cả hai cùng hướng đến phòng của San Chi. Eva vừa đi vừa vui mừng nhưng cũng rất bất ngờ, cô nhớ lại những gì nó nói với cô lúc trên xe. Nó muốn xác nhận một chuyện với San Chi, dù nó nói sẽ không ra mặt chính diện, nhưng nó sẽ nói chuyện với San Chi điều này làm Eva cảm thấy vui mừng thay San Chi. Không hiểu sao nhắc đến San Chi trong lòng Eva lại có cảm giác ấm lên như muốn bảo vệ chăm sóc cho em gái mình vậy.

San Chi mở cửa sau khi nghe tiếng chuông cửa,San Chi về mặt hớn hờ khi thấy Eva, cô cứ nghĩ Eva sẽ không đến và bỏ cô 1 mình ở đây, nhưng không

- Em đã ăn tối chưa? - Eva nhìn quanh phòng sau đó nhìn San Chi, vết thương của San Chi đã đỡ hơn

- Em vừa ăn xong, em cứ nghĩ chị bận việc nên không đến. - San Chi rất thoải mái tự nhiên trong chiếc áo phông cùng quần short ngắn.

- Mặt em bị dính gì thế..- Eva nhìn San Chi nói, San Chi nghe thế cũng vội vào toilet em thử, chỉ chờ đến lúc này, và rời khỏi phòng.

- Có dính gì đâu chứ..chị Eva này thật là....//oh.....- San Chi bất ngờ khi bước ra ngoài thì trong phòng bao trùm là bóng tối, rõ ràng trong toilet lúc nãy đèn vẫn còn sáng. San Chi tìm công tắc mở đèn nhưng lại cảm nhận được có sự lạnh lẽo và luồng khí lạnh ở đâu đó, xoay người lại thì cô chạm phải đôi mắt sáng rực kia. San Chi đứng bất động, trước mặt cô là người cô mong muốn gặp mặt, đôi mắt màu hổ phách ấy vẫn trung thành hướng về phía cô, ánh mắt huyền bí nhưng cũng ánh lên sự lạnh lẽo khác với lúc nhỏ và cô từng thấy nó.

- Vy...Vy.....là cậu sao?- Sau khi bắt động 1 lúc, San Chi mới mở lời.

- Chẳng phải cậu muốn gặp tôi sao? - Vì xung quanh chỉ toàn là bóng tối nên San Chi chẳng nhìn thấy gì ngoài đôi mắt của nó, nhưng ngược lại cảm nhận lại vô cùng nhạy, cô cảm nhận được sự xa lạ lạnh nhạt trong câu nói của nó. Nhưng chất giọng lại vô cùng quen thuộc này làm San Chi càng khẳng định được cô bạn thuở nhỏ Diệp Minh Vy và Triệu Tử An là một người.

- Minh....Vy...Vy....

- Tôi muốn hỏi cậu 1 điều..

- Cậu cứ hỏi đi...mình sẽ trả lời.....- San Chi liên tục gật đầu tỏ ý hỏi lỗi sau khi nói vấp 1 hồi.

- Buổi tiệc tại I.E lần đó, tôi bị bỏ thuốc là chủ ý của ai?? - đến giờ phút này nó cũng không cần che giấu thân phận của nó với San Chi nữa, nên nó mới vào thẳng vấn đề.

San Chi đứng nấp tay lại 1 lúc sau đó trả lời...và rất nhiệt tình kể lại toàn bộ câu chuyện.

- Vy Vy...thật sự mình không biết mọi chuyện đi đến mức này, chỉ tại mình ngu ngốc nên mới tin vào những lời của Tử Anh nói..- San Chi muốn giải thích hết tất cả mọi chuyện và cũng định nói chuyện việc cô gặp lại 2 anh nó.

- Hiện tại người của Tử Anh đang tìm cậu, nên cẩn thận 1 chút, Eva sẽ giúp cậu. Còn 1 điều nữa từ giờ gọi tôi là Tử An, thân phận của tôi cậu không được nói với bất kì ai...làm được những việc đó, xem như cậu đã trả nợ cho gia đình tôi rồi. -

- Vy...Tử An...cậu cũng phải cẩn thận, Tử Anh và mẹ của cô ta đang lên kế hoạch đối phó với cậu đó...-

- Cậu hãy lo cho mình trước đi. - nó lạnh lùng nói sau đó rời đi, "San Chi, xem như đây là giới hạn cuối cùng tôi dành cho cậu, nếu cậu giống với ba mẹ cậu phản bội lại tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ.." từng bước chân rất dài, trong lòng không ngừng suy nghĩ. Thật ra đó cũng không phải là lỗi của San Chi, chỉ trách ba mẹ cô ta bị những lời nói ngọt của Phó Lâm dụ dỗ vì lợi ích mà bán rẻ lương tâm tình thân, nó đã rất muốn trả thù nhưng có lẽ anh của nó đã ra tay sớm hơn, nên nó đã không nhúng tay vào. Và lại còn 1 điều mà nó rút ra được do hắn đã dạy cho nó lúc cả hai vẫn còn hẹn hò với nhau, "hãy cho đi, và sẽ nhận lại." Nó cũng hy vọng rằng điều nó làm bây giờ là đúng đối với San Chi.

Nó đã ngồi trong xe đợi Eva, Eva khoảng 10 phút sau mới ra. Trong thời gian 10p nó phải call video với hắn, quả thực nó có chút nhớ hắn và vấn đề nó lo hơn chính là điều hắn nói trong điện thoại hắn muốn sang bên này với nó. Nó cũng phải vất vả để thuyết phục hắn đừng sang đây. Bởi hiện tại nó đã có rất nhiều chuyện phải quan tâm, hắn có phần không đồng ý, nó liền dùng chiêu "dở chứng đối thái độ" với hắn, hắn cũng phải chiều theo lời nó. Sau khi tắt máy, nó đưa tay sờ nhẹ lên bụng mình.

"Baby, mẹ xin lỗi vì mãi lấy con ra để đối phó với ba con." Mang thai đã gần 4 tuần, bụng chưa to lên, có thể nhiều xem nó vẫn như trước bởi vẫn chưa có dấu hiệu của việc "bầu bí", nhưng bản thân nó lại khác, nó cảm nhận được, trong bụng nó có một sinh linh bé nhỏ đang dần lớn lên trong bụng mình. Nó rất buồn khi nói ra câu nói ấy, nhìn bên ngoài dòng người đi lại, nó thấy nhiều gia đình cùng nắm tay đi dưới lòng đường mà lòng nó lại chua xót, về mặt vốn thiếu sắc cộng với tâm trạng không tốt càng làm cho vẻ mặt của nó buồn hẳn lên.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Cô Gái Vô Cảm (The Revenge Of Emotionless Girl)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.